● PRIN ÎNȚELEGERE LA PERFORMANȚA

● CREATIVITATEA — O CHESTIUNE DE EXERCIȚIU

● FARMECUL ȘI SEMNIFICAȚIILE ANTICIPAȚIEI

Dialog cu
Acad. REMUS RĂDULEȚ

În dorința lor de a ușura munca productivă, care duce de la datele unei probleme de rezolvat sau ale unei sarcini de îndeplinit,la soluția ei, oamenii s-au străduit s-o descompună în șiruri de operații simple. Efectuate una după alta, acestea duc de la datele de plecare ale problemelor la soluția lor. Se spune că o astfel de organizare a muncii în șiruri de operații este o **algoritmizare** *în înțelesul larg al cuvîntului. Așa este descompunerea muncii strungarului în șirul ordonat de operații pe care trebuie să le facă acesta spre a ajunge de la piesa brută la piesa strunjită. Tot algoritmizare este descompunerea muncii elevului în șirul de operații pe care trebuie să le facă acesta spre a ajunge de la coeficienții unei ecuații de gradul al doilea la rădăcinile ei. Despre cei capabili să rezolve probleme algoritmizate spunem că au o* **aptitudine productivă.**

Există însă numeroase activități care nu pot fi algoritmizate, dar trebuie totuși rezolvate, dacă nu în grup, după tipuri, cel puțin una cîte una. Nu poate fi algoritmizată, de exemplu, munca de descoperire a unei noi legi a naturii sau a societății și nici activitatea care duce la elaborarea unei invenții, la aplicarea ei în practică, nici aceea care face să apară o frumoasă operă de artă. Despre cei apți să rezolve și probleme nealgoritmizate spunem că au o aptitudine productivă superioară, care se numește **creativitate.**

Creativitatea se manifestă în toate domeniile de activitate, la toate nivelurile, la toate vîrstele, în aceeași măsură la bărbați ca și la femei. Ea nu este un «har» care ar veni de «sus», ci se poate însuși și dezvolta prin exercițiu, ca orice deprindere.

Este deci un merit al celor ce organizează acțiuni de stimulare și dezvoltare a creativității, cum este cu deosebire meritul inițiatorilor concursului **«Atelier 2000»,** *care se adresează pionierilor, meniți să facă parte din schimbul nostru de mîine întru creație.*

În adevăr, dacă pionierii hotărîți să ia parte la concurs examinează cu atenție tematica orientativă, ei vor observa că nici una din teme nu face parte din problemele sau sarcinile dotate cu algoritm de rezolvare. Doar cei ce vor da dovadă de creativitate, dobîndită în trecut sau dezvoltată în frămîntarea lor cu una din temele concursului, au deci perspectiva de a reuși. Va trebui ca ei să-și pună în acțiune intuiția, imaginația creatoare, capacitatea de descoperire a analogiilor și de asociere a ideilor, aptitudinea de a apropia unele de altele lucruri care pot să pară la prima vedere depărtate unele de altele, precum și să dea dovadă de mult discernămînt.

Nici o muncă de anticipare nu este rutinieră, ci reprezintă o muncă de creație — și concursul pune accentul pe **ce și cum s-ar putea înfăptui în viitor.**

Tematica recomandată, impresionantă prin varietate, permite tuturora să se măsoare în activitatea creativă, oricare ar fi domeniul spre care se simt atrași.* **Producția industrială, cea agricolă și artizanală, uzinele și construcțiile, vehiculele și transporturile, energia, protecția mediului și comunicațiile, urbanistica și arhitectura, organizarea așezărilor și a locuin-**

RICOLORUL
E MERIDIANE

CĂLDURA NOASTRĂ DE ACASĂ

Însemnări de călătorie de NICOLAE STĂICULESCU

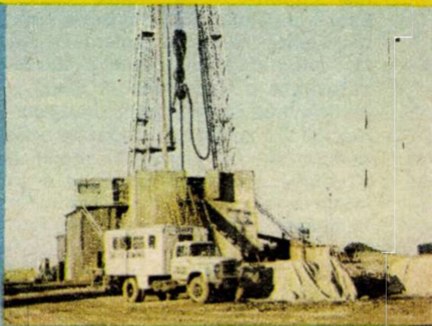

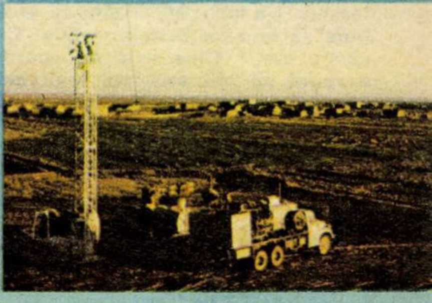

Pulbereafină cernută în văzduh de trecerea furtunii de nisip apropiase depărtările și coborîse cerul peste întinderile în amurg. De pe podul suspendat peste Tigru, străvechiul oraș al califilor părea o țesătură fantastică din fire de sticlă galben-roșietice, prin care petele de alb ale clădirilor tremurau într-un dans ireal. Milioanele de lumini ale Bagdadului se aprinseră brusc și, odată cu ele, ca într-una din cele o mie și una de nopți, locul imaginii unei așezări milenare încărcate de istorie și legende fu luat de decorul dinamic al metropolei Irakului modern: străzi largi, fundații iscate din tiparele arhitecturii contemporane, sute de clădiri în construcție, o circulație auto frenetică, susținută prin efecte luminoase și sonore...

Lăsăm în urmă fata care-și umple cele patruzeci de ulcioare așezate în cascadă și, cu gîndul furat de Ali-Baba și de frumoasa copilărie, ne îndreptăm către linia imaginară de interferență dintre marginea orașului și zona ce poartă, pe hărțile geologilor, numele Est-Bagdad (E.B.). Pe acest aliniament, ochiul descoperă de departe verticala iluminată a unei instalații de foraj «Made în Romania». **Aici, petrolitștii români forează pentru partenerii lor irakieni o nouă sondă.**

Cine spune că metalul este impersonal și rece? Că mașinile, utilajele, dispozitivele și aparatele de tot felul sînt doar ample părți de robot funcțional? Sutele de tone de oțel care alcătuiesc complicata instalație de foraj, ca și materialele din care au fost plămădite diversele echipamente, camioanele, tractoarele, toate anexele aferente unei astfel de lucrări complexe cum este săparea unei sonde la cîteva mii de metri adîncime au un ritm de funcționare și un timbru cunoscut! Le strînge laolaltă, le definește și le individualizează munca de acasă încorporată în ele, căldura pe care o știu pune în roadele inteligenței și trudei lor creative strănepoții meșterului Manole, sub eticheta «Made în Romania».

Vom înnopta în tabăra amenajată în apropierea sondei, nu înainte de a cina în ospitaliera cantină. Și nu înainte de a avea o convorbire cu supervizorul părții irakiene, care, la finele discuției pe tema cooperării, a schimbului de aprecieri privind stadiul și excelentele roade ale acestei cooperări, va ține să rostească de trei ori numele țării noastre: «Am fost în România. Mi-a plăcut România. Voi mai veni în România».

Deși colegul irakian are o vorbă hotărîtă și iute, cele trei fraze scurte ni se par că sună a cîntec: România, România, România. A doua zi de dimineață vom trece deseori pe sub portocalii aplecați peste gardurile grădinilor, vom culege cîteva portocale, puțin uimiți că acești pomi cresc și rodesc aidoma merilor, perilor și prunilor ce împodobesc dealurile de la poalele Carpaților, dar gîndul, gîndul și inima noastră vor străbate miile de kilometri înapoi, acolo unde acum se pregătește să ningă și copiii au obrajii îmbujorați de ger și unde portocalele stau în ferestre, la căldura noastră de acasă...

*

Pornim în zori spre tabăra echipei seismice și, de acolo, mai departe, către centrul zonei E.B.

ARO-ul părăsește șoseaua asfaltată și apucă drumul celei de a doua sonde din zona E.B., forată mai demult de specialiștii români. Cu cîțiva kilometri înainte de a atinge locația acesteia, celebrul tout-terrain **românesc se abate pentru a doua oară din drum și pornește pe un cîmp deschis. Zărim de departe instalațiile de foraj seismic care, aliniate riguros după traseul marcat de topografi, sapă la intervale echidistante puțuri de 25 metri pentru introducerea explozibilului. Mai aproape de noi, o stație seismică ultramodernă este pregătită să comande, una după alta, exploziile și să înregistreze undele seismice captate de geofoni. În pustiul spațiului lipsit de apă și de vegetație, căruia geofizicienii și ceilalți specialiști români veniți aici vor să-i dezvăluie taina adîncurilor, feluritele mașini și aparate ultramoderne desfășurate într-un amplu, dar perfect rînduit front tehnologic, strunit de oameni născuți pe plaiurile carpatine, configurează o tonică oază de civilizație industrială, făurită în România și transplantată peste mări și țări.**

...Sub lumina violentă provocată

• • ATELIER 2000 •

țelor, aparatura culturală, artele plastice și spectacolele, organizarea timpului liber, relațiile umane și problemele sociale ale deceniilor viitoare, *dintre care multe cer și stăpînirea unor științe, toate fac parte din tematica orientativă.*

Tematica nu e limitativă, astfel că pionierii se vor putea manifesta creativ și în alte domenii, cum ar fi **perspectivele ce vor putea fi deschise de electronică, de mijloacele tehnice moderne de calcul, de cibernetizarea producției, de organizarea științifică mai înaintată a muncii și de trecerea spre o dezvoltare și mai avansată a orînduirii noastre sociale.**

De aceea, aprecierea mea pentru concursul **«Atelier 2000»** *este cu totul deosebită, iar îndemnul meu ca un număr cît mai mare de pionieri să ia parte la el îl înțeleg ca pe un prilej pentru ei de a-și manifesta și pe această cale prinosul de recunoștință pentru condițiile noi, de tot mai bună împlinire personală, a celor mici și mari, create de conducerea înțeleaptă a țării noastre.*

** Regulamentul concursului «Atelier 2000» și tematica orientativă au apărut în nr. 45/1978 al revistei «Cutezătorii».*

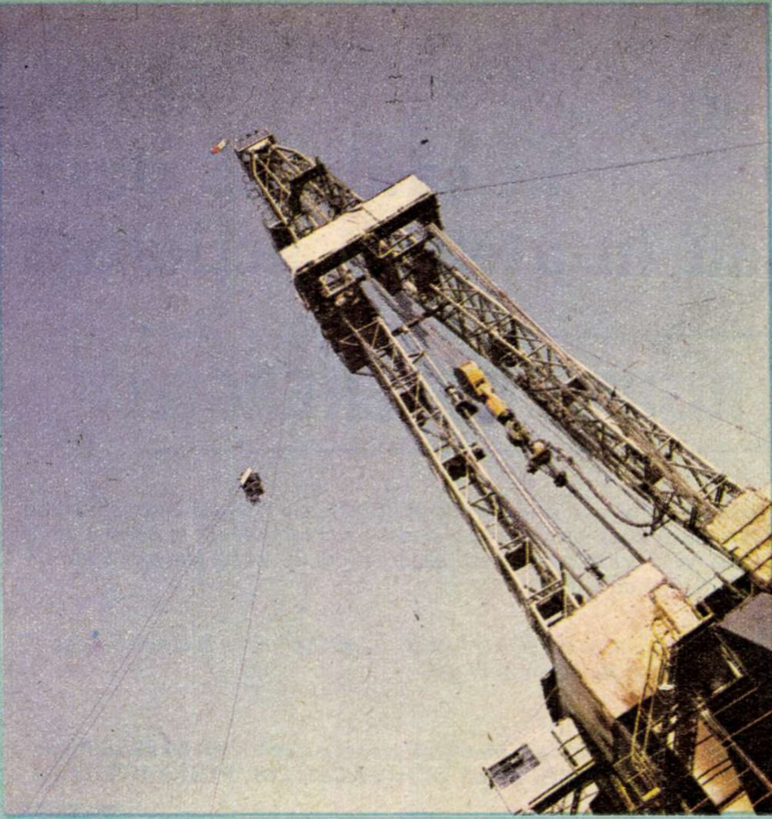

de apariția soarelui într-o spărtură de nori, privirile se opresc uimite, dincolo de șirul instalațiilor de foraj seismic, în plin cîmp sterp și argilos, pe oglinda incredibil de albastră a unui golf de mare morganatică. Parcurgem, împreună cu colegii noștri geofizicieni, cu operatorul stației seismice, cu specialiștii echipei seismice, români și irakieni, întregul aliniament sub arșița nefirească, declanșată instantaneu. Ajunși în locul în care văzuserăm strălucind aievea veșmîntul inconfundabil al mării, începe o ploaie torențială, în rafale.

Străbatem cu viteza maximă porțiunea de cîmp care ne desparte de asfaltul șoselei. Acolo, la marginea unei mici așezări, tipic rurală și orientală, sîntem invitați la un ceai. Stăpînul casei este un arab bătrîn, cu statură mîndră, cu ochii încărcați de seninătate și de zîmbetul proverbialei ospitalități orientale. Intrăm în casa de lut și ne așezăm pe covoarele așternute jur-împrejurul sobei aflate în mijlocul camerei. Cît fierbe apa, schimbăm saluturi și semnul de prietenie. Ni se servește ceaiul în pahare mici, delicat rotunjite. Aiua, aiua... repetă cînd și cînd bătrînul, apoi, în timp ce sorbim din paharele ținute în palme, spune, ducîndu-și mîinile la piept și bucurîndu-se cu ochii cuvinte calde, printre care deslușim numele drag de România.

Înțelegem că gazda noastră își exprimă stima și admirația față de țara noastră și oamenii ei.

Modesta încăpere a devenit mai caldă și mai luminoasă.

Sîntem departe de țară, departe de pămîntul și de oamenii pe care-i iubim de la venirea pe lume, la marginea unui cîmp așternut peste straturile unor demult apuse ere geologice, din care specialiștii noștri ostenesc să scoată la lumină caratele aurului negru; sîntem la una din miile de margini ale lumii noastre rotunde, în casa de lut a unui țăran arab bătrîn și înțelept, care a aflat de România de la cîțiva dintre milioanele ei de făurari.

Ne aflăm la mii de kilometri departe de căminele noastre, de căminul nostru. Și, în casa de lut a bătrînului arab, ne încearcă copleșitoarea mîndrie că sîntem cu toții purtători ai înțelesului larg al atît de laconicei etichete care, prin produsele pe care le însoțește, este cunoscută și stimată tot mai mult în întreaga lume: «MADE IN ROMANIA».

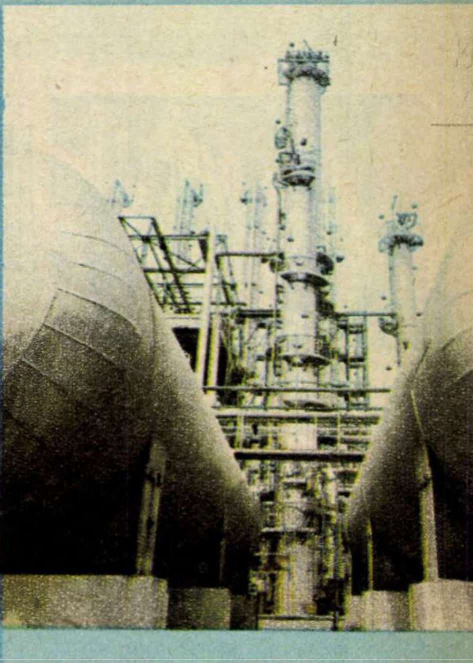

SEMNAL

O ÎNDATORIRE DE ONOARE A FIECĂRUI PIONIER:

Acasă, în sălile de clasă sau în ateliere, acționați

ÎMPOTRIVA RISIPEI DE ENERGIE!

Toți pionierii și școlarii trebuie să-și aducă contribuția la reducerea consumului de energie electrică —gospodărirea cu grijă maximă a energiei fiind una din problemele de bază ale dezvoltării noastre economice, atît în prezent cît și în perspectivă. Este necesar să dați dovadă de inițiativă și spirit gospodăresc, să fiți zgîrciți, în sensul bun al cuvîntului, adică să nu tolerați consumurile exagerate, nici o formă de risipă!

NICI UN BEC SĂ NU ARDĂ INUTIL! *Pretutindeni, acasă și la școală, reduceți iluminatul la strictul necesar! În atelierele școlare,* **NU LĂSAȚI** *mașinile și utilajele să funcționeze în gol.*

Iată și un calcul revelator:
Dacă fiecare, în locuința sa, ar reduce consumul de energie electrică cu cel puțin 1 kWh pe săptămînă, ÎNTR-UN AN SE POT ECONOMISI 300 MILIOANE KWH, adică ECHIVALENTUL PRODUCȚIEI PE TIMP DE UN AN A HIDROCENTRALEI DE LA BICAZ!

REȚINEȚI:
Într-o cameră în care aveți o lustră cu trei becuri de 100 W, înlocuindu-le cu becuri de 60 W, puteți obține pe parcursul unui an:
— o economie de energie de 240 kWh;
— o economie de 120 lei pentru bugetul familiei.

LUMINIȚA GHEȚI

ÎNVĂȚĂTURA, ÎNDATORIRE PATRIOTICĂ A PIONIERILOR

GRUPA ÎN PERIOADA TEZELOR

de **VASILE NICOROVICI**

EPISODUL VIII

În timpul probelor la cart, tovarășul profesor Axente Crăciun m-a chemat deoparte și m-a rugat să merg pînă la Fabrica de agregate. «Fabrica asta patronează liceul la care veți da examen, mi-a spus el. Așa că se cade să faceți cunoștință. După terminarea liceului mulți dintre voi o să muncească acolo»... Am spus că sînt gata și m-am repezit să-mi string calabalîcul. «Ai răbdare, mă potoli profesorul. Vizita, în mare, a fost aranjată de mine. Dar ar trebui să meargă cineva acolo, la U.T.C., la tovarășul Vasile Cuculeț — ăsta-i secretarul comitetului, notează-i numărul de telefon —, așa... și să stabilească concret care anume secții trebuie văzute. Crezi că ai să poți aranja o treabă ca asta?» Auzind ce ni se cere, m-a năpădit amețeala, dar m-am stăpînit: «Cum să nu! Păi eu... la fabrica asta»... «Bine, Aurele! Notează-ți și numărul meu de telefon. Dacă ai vreun necaz, mă anunți»...

Cu telefonul m-am descurcat bine, numai că, la început, vocea celuilalt s-a mirat, auzindu-mi numele, dar cînd i-am spus că telefonez din partea Școlii nr. 125 (și a profesorului Axente Crăciun), vocea a devenit mai caldă și m-a luat prietenește cu «dragă Aurele»: «Treci pe aici, pe la ora două, cînd ieși de la școală, că atunci sînt și eu mai liber. Dar ține minte: nu intri pe poarta principală, ci pe poarta numărul doi, așa că ai grijă să cobori cu o stație mai înainte». Eu, însă, cînd a fost cazul să cobor din tramvai, exact asta am uitat să fac și am fost trimis de la poarta principală la poarta numărul doi, trebuind să mă întorc o stație pe jos. Cinci minute de mers cu pas repede! Nici nu-mi închipuisem că fabrica asta poate fi atît de mare! La poarta doi, după ce mi-am spus numele și la cine mă duc, portarul s-a uitat pe o listă, mi-a completat un bon și mi-a spus pe unde s-o iau. L-am încredințat că am înțeles, dar pînă la urmă tot m-am rătăcit.

Fiindcă, pentru a ajunge la țintă, ar fi trebuit să intru pe ușa unei hale pe care n-o puteam găsi. Noroc că am întîlnit un tînăr vioi, care venea fluierînd, și mi-a spus să mă iau după el, fiindcă tot într-acolo se duce. «Ești de la Școala 125?» întrebă el, fără să-mi vadă matricola, lucru care mă descumpăni, fără însă ca eu să mă dau în vileag. Am urcat amîndoi, pe scări, pe deasupra unei hale și am dat de un coridor lung, avînd peretele exterior numai din geamuri. Am intrat apoi printr-o ușă pe care se afla scris: COMITETUL U.T.C. Băiatul, politicos, mă lăsase pe mine să trec primul. Imediat, însă, am fost întrebat de o fată, care bătea la mașină, pe cine caut. I-am spus: «Pe tovarășul Cuculeț». «E în ședință», rosti ea sever. Dar băiatul, luîndu-mă pe după umeri, o îmbună printr-un zîmbet: «Lasă-l Magda, că e cu mine».

În sala cealaltă se aflau la o masă lungă, cîțiva tineri, îmbrăcați în halate portocalii și albastre. Cel din capul mesei, un roșcat cu figură simpatică, a înțeles imediat, privindu-mă, despre cine e vorba. La fel am înțeles și eu că roșcatul simpatic nu poate fi decît tovarășul Vasile Cuculeț. «Noroc, Aurele, spuse el strîngîndu-mi mîna. Scuză-mă că te primesc astfel, dar nu ne vedem capul de treburi. Tocmai discutam învățămîntul, așa că ai picat bine, ca exemplu concret. Cînd v-ar conveni să vedeți fabrica?» «Păi, colegii mi-au spus: dacă se poate, cît mai repede». «Se poate. Dar ne-ar conveni să ne păsuiți o săptămînă. Avem și noi graficele noastre. Un plan...». «Bine. Tovarășul Axente vă roagă să fixați vizita într-o zi de sîmbătă între 10 și 13». «Asta se poate. Pînă atunci deschidem și noi expoziția cu produsele noastre de export. 58 de țări cliente. Distincții cu aur la tîrguri străine. Vă interesează». «Păi, se poate?». «Trece-o și pe asta în plan, tovarășe Uriașu, se adresă el către tînărul care venise cu mine. Dumnealui o să se ocupe de vizita voastră. Să ții legătura cu el, Aurele». Roșcatul se ridică în picioare și-mi scutură mîna: «Încîntat de cunoștință. Cînd o să veniți aici, o să-mi fac neapărat timp să stau de vorbă cu voi. La revedere!»

Tovarășul Uriașu a plecat odată cu mine și ne-am înțeles așa de bine, încît atunci cînd am ajuns la celălalt capăt al coridorului știam unul despre altul o sumedenie de lucruri. Mi-am dat seama că tînărul mi s-a părut doar așa de tînăr — fiindcă în realitate este inginer mecanic, îl cheamă Octav Uriașu, are 30 de ani, apartament pe bulevard, doi copii — și că e fost și el cîndva elev, tot la 125. La rîndul lui el aflase că tatăl meu lucrează în Fabrica de agregate, ca și prietenul tatii. Panait Ionescu. «A, Ionescu-Patent!» zîmbi inginerul Uriașu, întocmai cum zîmbeau toți pronunțînd porecla asta. «Nu, nu prea e o poreclă, mă corectă el. A fost necesar să-l deosebim de alți Ionești, printre care și de tatăl dumitale. I-am fi spus Panait, după numele de botez, dar și din ăștia mai erau doi. Și atunci, fiindcă el era văzut tot timpul cu un clește patent în mînă, i-a spus careva Patent și Patent a rămas». «E aici? Ce face?» am întrebat eu cu interes. «Vrei să-l vezi?» «Aș vrea. Dar să nu-l deranjez». «Haide cu mine, că eu tot într-acolo mă duc!»

Intrarăm într-o hală cu tavan înalt, de sticlă, și lungă — de nu-i vedeai capătul. Era multă mișcare, toate mașinile umblau zumzîind ușor, pe lîngă noi treceau autocărucioare electrice, iar pe sus, pe sub tavan, se deplasau uruind poduri rulante. Însoțitorul meu mergea repede, oprindu-se din loc în loc pentru a întreba: «Tovarășe Țoca! Nu l-ai văzut pe tovarășul Patent? Tovarășe Pascu!... Tovarășe Runcu!»... În fine, tovarășul Sălceanu ne-a furnizat o indicație: «Căutați-l la carusel, unde are o lucrare».

Caruselul ăsta e un strung mare cît toate zilele. Acum, că era oprit din mers și demontat, părea că e și mai mare. În mijlocul fierăriei aceleia atît de încurcate am deslușit un ins în halat albastru-închis, cu șapcă trasă pe ochi, care stătea a-

DANIELA TRANDAFIR

SILVIU BRÎNZAN

IOANA BULANDRA

GABRIEL CHIRCU

● **Trei pionieri — trei opinii.** În jurul schemei desenate pe tablă se purtau discuții aprinse. Părerile treceau grăbite de la unul la celălalt, toate avînd același scop: îmbunătățirea schemei date spre studiu de profesorul de fizică. Mai tîrziu, după terminarea orelor, aveam să-i cunosc pe acești școlari ambițioși, plini de inițiativă. Printre primii care ne abordează se află pioniera **Luminița Gheți,** comandantă de grupă.

— Am citit dezbaterile «Semaforului» din «Cutezătorii» nr. 42. Desigur, secvențele privind ajutorul la învățătură sînt foarte interesante. Astfel de situații putem întîlni în multe clase. Eu aș vrea să vorbesc despre rolul grupei, mai ales în pregătirea tezelor. Prima noastră grijă a fost ca nici un pionier să nu treacă peste o lecție fără s-o învețe, iar cei care au nevoie de explicații suplimentare să aibă o frecvență regulată la meditațiile care au loc în școală. Pe baza rezultatelor bune obținute pînă acum, grupa a hotărît să ridice ștacheta calității. Pînă la sfîrșitul trimestrului nici un elev să nu aibă note sub 8! Așa că sîntem bine pregătiți pentru teze.

— Important mi se pare, adaugă pioniera **Daniela Trandafir,** să nu lăsăm îndreptarea notelor pentru sfîrșitul trimestrului. Grupa trebuie să fie gata să intervină de îndată ce apare primul semn de rămînere în urmă la învățătură, fără a mai aștepta tezele. Propun deci o atitudine promptă a noastră, a tuturora — nu numai a comandantului — față de suflat, copiat, de întîrzierile la ore.

● **Cu gîndul la viitoarea profesie.** Fiecare dintre noi știe în prezent că, după ce vom absolvi prima treaptă a liceului — spune **Silviu Brînzan** —, vom primi, odată cu diploma, și un certificat de calificare, care ne va da posibilitatea să ne încadrăm în producție ca practicanți într-o meserie. Eu nu m-am decis încă pentru o anume profesie, dar m-am hotărît să învăț bine și foarte bine la matematică, fizică, biologie, chimie, să nu am nici o absență la practica în atelier, ceea ce mă va ajuta în orice profesie îmi voi alege. Chiar dacă mă voi clarifica mai tîrziu. Propun pentru dezbaterile «Semaforului» o discuție pe tema alegerii profesiunii.

● **Dincolo de manual.** Excursiile, vizitele pe teme istorice, geografice reprezintă forme de activitate care ne ajută la învățătură dincolo de manual, ne spune **Ioana Bulandra.** În unitatea noastră există un cerc al prietenilor muzeelor și multe dintre activitățile noastre le ținem la Muzeul Național de Istorie sau la Muzeul de artă al R.S.R. Așa am cunoscut documente interesante despre actul Unirii din 1918 și am putut admira tablouri ale lui Grigorescu, Andreescu, Petrașcu. Fiecare detașament trebuie să-și pună toată inițiativa în joc spre a găsi forme interesante de organizare a activităților politico-educative. Propun ca la dezbaterile din cadrul «Semaforului» să discutăm o temă cum ar fi: Conștiința pionierească și învățătura.

● **Exemplul unui coleg.** Pionierul **Gabriel Chircu** știe de pe acum că se va face mecanic. Îl interesează mecanismul mașinilor.

— Îl admir mult pe colegul nostru **Mugur Dobrescu,** ne spune el, care are un sistem foarte organizat de a învăța. Notițele lui la lecții sînt sistematice, întotdeauna la zi. Am observat că pentru el pregătirea pentru teze nu constituie un efort deosebit. De altfel, el este un participant activ la cercurile noastre de fizică. A construit recent un generator de ton. Activitatea din cercuri — ne învață exemplul lui Mugur — ne este de mare ajutor la învățătură și sînt sigur că aceasta se va vedea, concret, și la teze.

*

V-am prezentat în cele de mai sus un fragment din dezbaterile «Semaforului» la Școala generală nr. 198 din Capitală. De data aceasta, în obiectiv s-a aflat grupa. Cum toate eforturile la învățătură din aceste zile au în vedere tezele, dezbaterile eroilor reportajului nostru vor continua. La voi, prieteni, e la fel?

BITI CARAGIALE

ROMAN FOILETON

plecat, avînd o țigară în colțul gurii. Se uita concentrat într-un anume punct al strungului. Pe mine, însă, nu mă preocupa atît punctul acela atît de important, cît jarul fierbinte al țigării pe care îl vedeam apropiindu-se de buzele lui. Deznodămîntul m-a nedumerit și m-a surprins. Căci la un moment dat jarul ardea chiar lîngă buze, încît mă întrebam cum de omul cu șapca poate răbda, de ce nu sare ca ars. Cînd am ajuns mai aproape, mi-am dat seama că țigara, biruită de indiferența lui nenea Ionescu-Patent, se stinsese, pentru a deveni un chiștoc cenușiu. El, însă cum m-a simțit, a întors capul și a exclamat surprins, eliminînd un rest de cenușă: «De unde ai răsărit, puștiule?» «Cu treburi pe la U.T.C. Și-am zis, după aceea, să te văd și pe dumneata»... «Aha!... Aha!... Frumos!» a spus nenea Ionescu Patent, cu urechea la mine, dar cu ochii tot în punctul acela. Nu-l văzusem niciodată atît de concentrat. Nici măcar în clipa cînd smucea undița din apă, cu pește cu tot. — «Bine ai venit, puștulache, mormăi el. Numai că m-ai găsit într-un moment prost». Abia în clipa aceea îl văzu pe însoțitorul meu, se îndreptă din șale și-i întinse mîna: «Noroc, tovarășe Octav». «Ce are?» îl întrebă acesta, scurt. «M-a pus naiba să-i fac un dispozitiv. Ăsta pe care-l vedeți montat. M-a în-ne-bu-nit! Calcule, proiecte, probe — toate bune. În momentul cînd să-i dau drumul, îmi face bucata. O ia prea mult la dreapta și nu-mi mai iese toleranța. Și nu pricep de ce»... «O fi de la comenzi...», își dădu cu părerea însoțitorul meu. «Nu. Am verificat. E de la potrivire.

ROMAN FOILETON

Fiindcă totul e potrivirea. Am mai pățit-o și altădată.» Vorbind cu noi, deveni mai prietenos: «Tu ce mai faci, puștulache? Sănătos? Voinic? În ce clasă înveți?» «Termin generala și merg, la vară, la liceu». «Măi, măi» — se miră el, prefăcut. Însoțitorul meu, inginerul Uriașu, găsi că e clipa cea mai potrivnică ca să mă lase în grija vechii mele cunoștințe. Nu mai înainte, însă, de a-mi fi dat numărul său de telefon, ca să păstrăm legătura directă.

Privindu-l cum se depărtează, am întrebat: «Ce importanță are acest dispozitiv?» «Păi... cum să-ți spun? Ușurează munca, sporește randamentul de trei ori, iar pdocuția curge normal. Pînă nu de mult, aici se petrecea o gîtuire a fluxului. Ca s-o înlăturăm, ar fi fost nevoie de încă un strung-carusel, pe cînd așa...» Nea Panait se căută prin buzunare și scoase o țigară. După primul fum, spuse mai liniștit. «Da' ce să te bat eu la cap cu ale mele? Mi-ai făcut o mare plăcere că ai dat pe la mine. Ălălalt Ionescu, ăl de alături, ce mai spune?» «Tata? Păi eu am fost c-o treabă la U.T.C., la comitet». «Cum? Pe la el n-ai fost? Și, mă rog, de ce?» — se burzului la mine nea Panait. «M-am gîndit, ezitai eu, ca nu cumva să-l deranjez». «Așa? Dar pe mine cum de m-ai deranjat, tartore? Ia, vino, să-l dau eu pe mîna ta. Ca să se bucure și el că te-a adus pe lume!» Făcînd-o pe indignatul, nea Panait m-a apucat de-o mînă și m-a dus, pachet, pînă în hala de alături. Ce, mai! puteam să mă opun? Zi-i Ionescu-Patent și pace!

(Va urma)

Cu ochii copiilor

Îți străbat toate drumurile
Care se-ntind pînă departe.
Tresar la cîntul păsărilor,
Iubesc nisipul de pe malul mării,
Iar valurile înspumate mă fac să lăcrimez.
Ești în mine, țară dragă,
Ca un fîlfîit de aripi albe
Ești întreagă în mine mereu.
Cu mine te port pretutindeni,
Cu sălciile care se oglindesc
Mult mai bogate-n apele senine,
Cu munții înalți și drepți,
Cu toate drumurile tale
De văzduh, de pămînt și de apă.
Cu ochii vioi ai copiilor
Din întreaga noastră țară.

ANTOANELLA-IULIA VOINA
Cenaclul literar
al Casei pionierilor
și șoimilor patriei
sector 5, București

*

SĂ-MI SCRII, ILARIE

Schiță de CĂLIN GRUIA

Corcolitul poate fi băiat ori fată. Cînd e fată, parcă mai merge. Sau cum să vă spun, parcă-i șade mai bine. Mă uit la soră-mea, pînă mai ieri îi sufla bunica în ceașcă să-i răcorească ceaiul. Acum mi-a dat-o mie în primire. «Vezi, ai grijă de ea, Vasile, s-o duci de mînă pînă la școală și s-o aduci tot de mînă. Bagă de seamă să n-o latre vreun cîine, să n-o bată vreun băiat rău, să nu se-nțepe, să nu răcească, să nu-și piardă umbreluța... Vezi să mănînce bine în recreație. Să ai grijă să bea apă...» Pe la mijlocul drumului, sora mea Geta și-a tras mîna dintr-a mea și mi-a spus că mai bine ar merge ea cu mîinile în buzunare. Are o hăinuță nouă, cu două buzunare mari, în care mîinile-i încap aproape pînă la cot. I-am dat drumul. Pe urmă, Geta a rîs de-o fetiță întîlnită pe drum, căreia bunicul îi ducea ghiozdanul și-o ținea și pe ea de vîrful degetelor. În cîteva zile, Geta s-a descotorosit de toate corcolelile mele de frate mai mare. N-a mai vrut să-i șterg eu nasul, să-i dau să mănînce, s-o întreb dacă-i este sete. Ba, într-o dimineață, a aruncat singură cu un bulgăre într-un cățel viteaz care voia să-i mănînce ghiozdanul și cățelul a luat-o la fugă, schelălăind pe uliță. Am felicitat-o pe Geta, și i-am spus: «Bravo, ești mare! De-acum nu mai ai nevoie de protecție». Și am rîs amîndoi cu poftă. Acum o tratez de la egal la egal și ne-nțelegem de minune. S-a făcut mai mîndră, mai isteață de cînd merge pe picioarele ei.

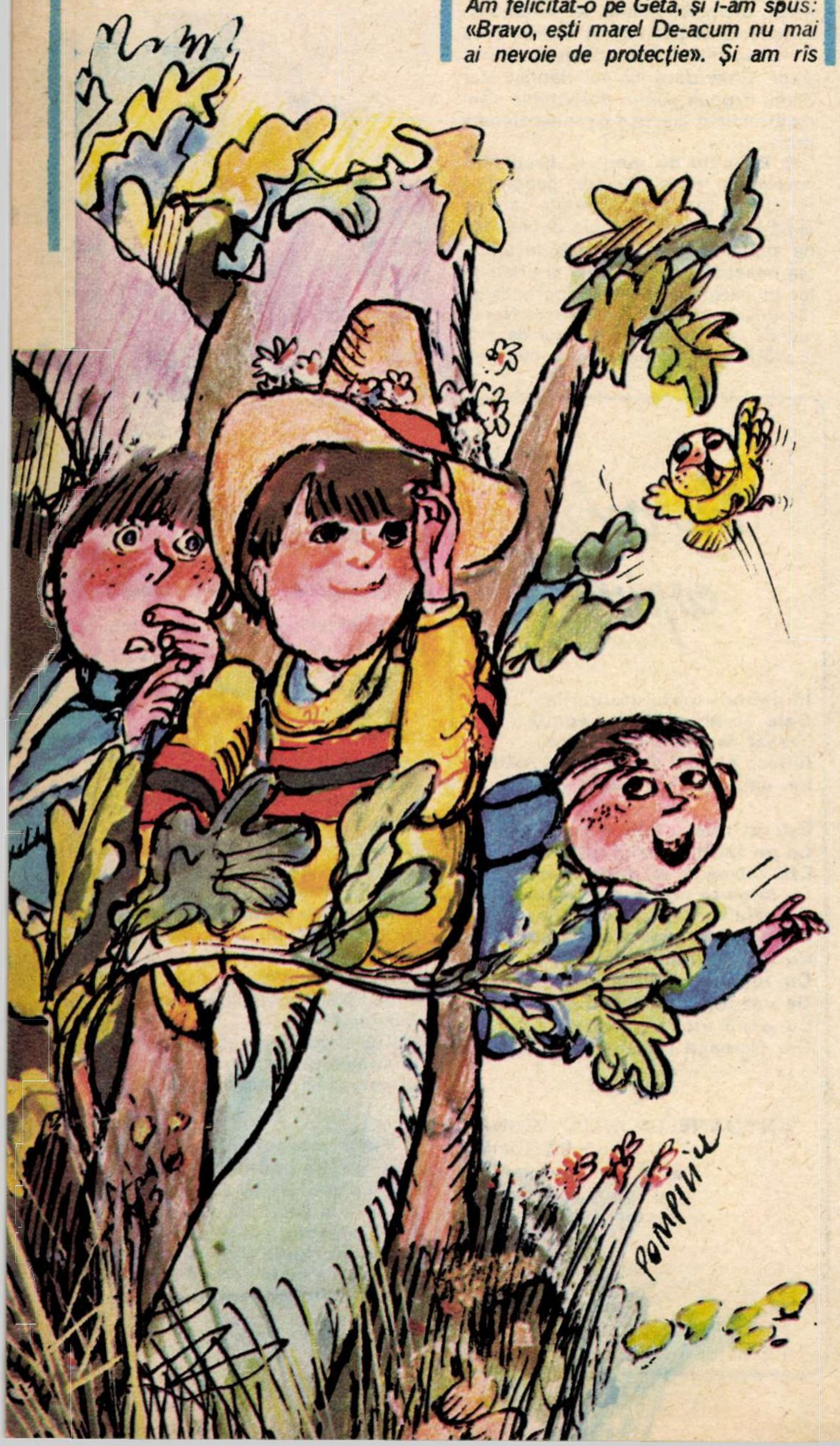

Corcolitul poate fi băiat ori fată. N-are importanță. Totul e ca insul corcolit să se poată descotorosi de o asemenea situație. Aveam și noi în clasă un băiat cu fața ca de lapte, cu ochii gata oricînd să plîngă, sperios ca un iepure și care nu se juca în recreație. Rămînea în clasă și înghițea acadele și alte dulciuri. Purta în geantă, pe lîngă cărți și caiete, diferite fulare și mănuși, bășți și flanele. Dacă începea să bată vîntul, avea un anume fular. Dacă-ncepeau să picure norii, scotea un impermeabil... La primii fulgi își afunda căciula pe urechi. Nu alerga să nu transpire. Nu vorbea tare, să nu răgușească. Odată i s-a rupt șiretul de la un pantof și a rămas cu el în mînă, neajutorat și plin de spaimă că o să-i cadă încălțarea pe drum. Ceilalți băieți au început să rîdă, să-l arate cu degetul. Mie nu mi-a plăcut atitudinea lor și i-am legat șiretul. Mi-a arătat niște ochi plini de recunoștință, pe care nu-i pot uita, dar s-a întristat că n-am vrut să iau nimic în schimbul serviciului pe care i-l făcusem. Clasa nu-l iubea pe Ilarie, căci așa îl chema. Nu se putea nimeni apropia de el. Întotdeauna se ferea de noi. Se apăra cu mijloacele sale lipsite de forță, de energie. Își acoperea cu mîinile ghiozdanul, să nu se uite nimeni în el, se retrăgea spre unghere, se ghemuia ca un arici și tot timpul se credea înconjurat din toate părțile numai de primejdii. Dacă unul îl lovea, mai în joacă, mai înadins cu cotul, îl podideau lacrimile și nu-i ajungea o singură batistă. Am încercat noi să-l scoatem din starea în care se afla, dar el întotdeauna riposta că are să ne spună lui taică-său și taică-său are să treacă pe la școală... Ori că de ce ne legăm de el, de ce nu-l lăsăm în pace?... Și, pînă la urmă, l-am lăsat. Venea singur, pleca singur, Ca și cum noi nici n-am fi fost pe lume. La lecții era întotdeauna bine pregătit. Cînd îl lăudau profesorii, se înroșea ca un rac fiert și începea să plîngă... Spun eu că-l lăsasem în pace, dar de fapt ne strîngeam cîte patru, cîte cinci și ne sfătuiam cum să facem din Ilarie un băiat ca noi. Celelalte clase rîdeau de noi. Ne strigau pe coridoare: «Măi, cei din clasa cu «mototol», nu mai aveți nevoie de unul?» Ce mai, nu era un lucru plăcut! Unul, într-o zi, l-a prins pe Ilarie și l-a îmbrobodit ca pe-o fată. Atunci însă ne-am aprins paie în cap cu fetele. Mai ales că aveau dreptate. Toate au mers prost, pînă cînd am plecat cu clasa într-o excursie prin pădurea Cucăi de lîngă moara de vînt părăsită... Mie și lui Dîngă, un coleg înalt și voinic, care putea să care în spinare doi saci cu cartofi și zicea că nici nu simte — ne-a venit o idee. L-am luat cu noi pe Ilarie și ne-am depărtat mult de grupul celorlalți. La un moment dat am zis că ne-am rătăcit în codrul cel bătrîn. Ilarie s-a-nvinețit la față. «Nu te teme, Ilarie — i-a spus Dîngă —, ești cu noi. Dacă apare vreun mistreț, îl prindem și-l prăjim aici, pe doi butuci. Unde avem noi norocul să prindem măcar un pui de mistreț!» Fața lui Ilarie s-a rumenit puțin. S-a apropiat mult de Dîngă și l-a apucat de braț: «Ai încredere în mine, Ilarie?» — l-a întrebat Dîngă. «Am», a răspuns cu jumătate de gură. «Ăsta-i principalul lucru, să ai încredere în cei de lîngă tine». Dîngă a scos apoi un briceag și a cioplit trei sulițe. «Poate apare un zimbru», a spus. Și ne-am așezat toți trei la pîndă, ca niște vînători. Ilarie a luat sulița, a privit-o lung, și după o bună bucată de vreme, a spus cu timiditate: «Pe aici nu sînt zimbri și, chiar dacă ar fi, n-avem voie să-i vînăm». «Bravo, Ilarie, a spus Dîngă și l-a bătut cu palma lui mare pe umăr. Ai o judecată sănătoasă. De astăzi, noi doi o să fim prieteni». Ilarie a zîmbit. Poate n-o să mă credeți, dar avea un zîmbet frumos.

După aceea, am tăcut toți trei. Prin copaci treceau păsări grăbite. Coroanele carpenilor și stejarilor nu ne lăsau să vedem soarele. De undeva, din preajmă, veneau miresme tari de frunză veche și parfumuri dulci de mărgăritărel... Ce s-a petrecut atunci cu Ilarie e greu de știut. Dar de petrecut s-a petrecut ceva, și încă în mare grabă. Am pus toți trei mîncarea la un loc și ne-am ospătat. El avea și un bidon cu sirop de zmeură. L-am golit împreună. Tîrziu, am auzit cornul de vînătoare pe care dirigintele nostru îl ia de cîte ori facem cîte o excursie. «Păcat că n-am prins nimic! — a spus Dîngă, făcîndu-mi cu ochiul. Nu întotdeauna ai noroc la vînătoare». Nu știu ce s-a petrecut cu Ilarie, dar a doua zi era altul. M-a rugat să-l înscriu și pe el în echipa de oină a clasei, pe care eu o conduc. I-a adus lui Dîngă o lanternă nou-nouță, să se poată urca noaptea în pod să prindă lilieci. Iar peste cîteva zile, cînd un elev dintr-o clasă vecină a voit să-i pună o piedică, Ilarie și-a înțepenit atît de bine piciorul, încît atacatorul a căzut jos, spre rîsul celorlalți.

Nu știu pe unde o mai fi acum Ilarie. Spre sfîrșitul anului școlar, tatăl lui Ilarie a fost mutat cu serviciul în altă parte de țară și el a plecat cu părinții. Cîte promisiuni nu ne-am făcut la despărțire!

Dacă nu te superi că am povestit despre tine în revista noastră, să-mi scrii, Ilarie. Cred că-ți mai aduci aminte de mine. Mă cheamă Vasile Muraru.

PREMIILE RUBRICII-CONCURS
„FOTOCRONICA PIONIEREASCĂ“

(URMARE DIN PAG. 5)

PREMIUL 3, UN APARAT DE FILMAT și DIPLOMA DE LAUREAT: **Iulia Pînzariu,** Liceul de matematică și fizică, Dorohoi-Botoșani.

PREMIILE 4—10, CÎTE UN APARAT DE FOTOGRAFIAT și DIPLOMA DE LAUREAT: **Traian Bobora,** Șc. gen. Hășdău — Hunedoara ● **Ildiko Janosi,** Șc. gen.2, Sărmaș, Hodoșa-Harghita ● **Stelică Orășanu,** Șc. gen. 1, Botoșani ● **Pavel Nicolae,** Liceul Isaccea — Tulcea ● **Maria Popescu,** Liceul industrial Filiași — Dolj ● **Liviu Timofte,** Casa pionierilor și șoimilor patriei Botoșani ● **Gabriel Laurențiu Grădinaru,** Casa pionierilor și șoimilor patriei, Piatra Neamț.

VOR PRIMI CÎTE O RACHETĂ DE TENIS și DIPLOMA DE LAUREAT: Camelia Păsat, Drobeta-Tr. Severin ● Gabriel Stoica, Zimnicea ● Adrian Costina, Hunedoara ● Geza Boldi și Zoja Antal, Hodoșa-Harghita ● Mihai Drăguț, Gabi Georgescu, Liviu Drăgan, Ploiești ● Ines Dumitrescu, București ● Camelia Măciucă, Săbăoani-Neamț ● Ileana Toth, Oradea ● Mihai I. Ghinescu, Boteni-Argeș ● Beatrice Vichiriuc, Hîrlău-Vaslui ● Daniela Sangheli, Hunedoara ● Gabriel Săftescu, Roșiori de vede, Teleorman ● Dorel Moga, Satu Mare ● Adrian Donca, Marcel Crișan — Satu Mare ● Autorul fotografiei nesemnate, trimisă de cercul foto al Casei pionierilor și șoimilor patriei, Giurgiu, și apărută în nr. 21 al revistei. ● Pionierul autor al fotografiei trimise de cercul foto al Șc. gen. Sîmpetru de Cîmpie — Mureș și apărută în nr. 8 al revistei

CÎTE O MUZICUȚĂ și DIPLOMA DE LAUREAT: Ion Sasu, Călimănești-Vîlcea ● Daniel Grădinaru, Nichiteni-Botoșani ● Daniel Brînzea — Galați ● Ioana Pap, Oradea ● Gabriel Comisaru, Constanța ● Anca Lehotski — Nădlac-Arad ● Dan Cristea Chivu și Vadim Vîjeu, Breaza-Prahova ● Csaba Racz, Aghireș-Fabrici, Cluj ● Despina Badea, Aiud ● Diana Gabriela Isar, Mizil-Prahova ● Daniela Tăpălagă, Botoșani ● Laszlo Imola, Alungeni-Covasna ● Anca Platon, Iași ● Edi Herhorescu, Rădăuți-Suceava ● Pionierii autori ai celor trei fotografii de la Casa pionierilor și șoimilor patriei Giurgiu, apărute în nr. 17 al revistei. ● Pionierii autori ai celor cinci fotografii trimise de cercul foto al Șc. gen. Mărceni, Bicaz-Neamț și apărute în nr. 18 al revistei ● Pionierii autori ai celor trei fotografii trimise de cercul foto al Casei pionierilor și șoimilor patriei din Nehoiu-Buzău și apărute în nr. 17 al revistei ● Pionierul autor al fotografiei trimise de cercul foto, Casa pionierilor și șoimilor patriei din Piatra Neamț, și apărută în nr. 15, al revistei ● Pionierul autor al fotografiei trimise de Casa pionierilor și șoimilor patriei din Giurgiu-Ilfov și apărută în nr. 14 al revistei ● Pionierul autor al fotografiei trimise de cercul foto al Șc. gen. Făgărașu Nou — Tulcea și apărută în nr. 13 al revistei ● Pionierul autor al fotografiei trimise de redacția «Semaforul» de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Tg. Jiu și apărută în nr. 12 al revistei ● Pionierul autor al fotografiei trimise de cercul foto al Casei pionierilor și șoimilor patriei din Satu Mare și apărută în nr. 15 al revistei ● Pionierul autor al fotografiei trimise de Șc. gen. Dezrobiți, Frîncești-Vîlcea și apărută în nr. 2 al revistei

CÎTE UN VOLUM DE LITERATURĂ ROMÂNĂ și DIPLOMA DE LAUREAT: Ioana Bembea, Turda ● Adina Geran, Breaza-Prahova ● Lucian Anghel, Băilești-Dolj ● Diana Cozmeniuc, Milișăuți-Suceava ● Ilie Subciumelea, Alba Iulia ● Ioana Sica, București ● Alex. Petărlecean, Tg. Mureș ● Petruți S. Nicolae, Gătaia-Timiș ● Trofin V. Mircea, Lupăria Nouă, Prăjeni-Botoșani ● Coman Loredana, Vișeu de Jos-Maramureș ● Lăcătuș Fulgerică, Tohan-Brașov ● Patrașcu Alois, Faraoani-Bacău ● Mocanu Nina, Catina-Buzău ● Mitu Georgiana, Valea-Ciorii, Ialomița ● Ghimuș Napoleon, Drăgănești-Prahova ● Velcescu I. Ion, Broșteni-Argeș ● Teodorescu Dănuț, Hitiaș-Racovița, Timiș ● Măghitaș Gabriela, Liebling-Timiș ● Pionierul autor al fotografiei trimise de Șc. gen. Dezrobiți, Frîncești-Vîlcea și apărută în nr. 2 al revistei ● Pionierul autor al fotografiei trimise de cercul foto al Casei pionierilor și șoimilor patriei din Piatra Neamț și apărută în nr. 6 al revistei ● Pionierul autor al fotografiei trimise de redacția «Semafor» de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Tg. Jiu și apărută în nr. 6 al revistei.

Alți peste o sută de cititori fotoreporteri au primit Diploma de participare.

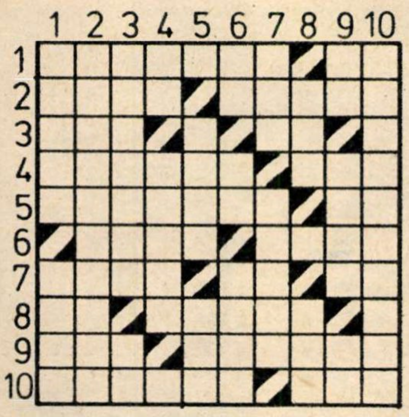

Expediție montană

ORIZONTAL: *1. Masiv muntos în vestul Carpaților Meridionali, cu trasee alpine dificile și cu circa 80 de lacuri glaciare, în care s-a delimitat un parc național de mare valoare. Curmătură. 2. Locuitor dintr-o pitorească zonă maramureșeană. Cabană în munții Baiului la 1350 m altitudine, cu acces prin Predeal. 3. Direcția construcțiilor navale (abr.). La urcare pe Rarău. 4. Te poartă la înălțime. Corp geometric. 5. A se duce la vale. În ascensiune. 6. Nume masculin. Altă denumire a costreiului (bot.). 7. Interjecție pentru alungat ciinii. În Carpați! Spre Agriș! 8. Verigă. Trecuții munți falnici ai Dobrogei. 9. Ceas. În inima munților. 10. Fisura..., traseu alpin avînd gradul 5 de dificultate. Pitonul temerarilor alpiniști.*

VERTICAL: *1. Munți masivi și înalți (2305 m) în nordul Carpaților Orientali, unde se găsesc lacurile glaciare Lala și Buhăiescu, peștera Izvorul Tăușoarelor și o rezervație științifică de mare frumusețe. Aerul bogat în oxigen al munților. 2. Ascensiune montană. 3. Vîrfuri stîncoase în formă de piramidă sau trunchi de con. Una și alta! 4. La coborîrea din tren! Cît un munte. 5. Totalitatea membrilor unei organizații. Automobil Clubul Român. 6. Un temerar al înălțimilor. Stînci înalte, cum ar fi cele ale Morarului din Bucegi (sing.). Piatră vînătă. 7. Străbaterea unui traseu cu revenire la punctul de plecare. Bistrița la obîrșie. 8. Înveliș în cort. Niculae cel mic. 9. Depresiune de formă regulată, situată pe o creastă, între două vîrfuri. Comună pe valea rîului cu același nume în județul Brașov. Subsemnata. 10. Niște uriași munți de gheață.*

Dicționar: DCN, ULER, ODIR.

FILATELIE ●●●●●●●●●●●●●●●●●●

CUM NE PUTEM FORMA O COLECȚIE

Filatelia, o pasiune instructivă, educativă, care dezvoltă spiritul de observație și simțul artistic, nu poate fi efectuată la întîmplare. Anual, în lume apar mii de timbre filatelice, imposibil de colecționat în totalitate. De aceea începe să fie tot mai răspîndită filatelia tematică.

În general, dacă colecționăm o temă, aceasta se va aranja în colecție (album, clasor) pe țări, iar în cadrul acestora în ordinea apariției. Dacă varietatea mărcilor o permite, mai interesantă ar fi aranjarea lor după logica sau dezvoltarea ideii de bază. Putem trata astfel zborurile spațiale, aranjînd timbrele filatelice, indiferent de țara care le-a emis, cronologic: lansarea sateliților, cercetarea Lunii, aselenizarea etc. Tematicile vor fi alese în conformitate cu pregătirea și fantezia colecționarilor.

Tematici mult iubite de colecționari sînt arta, sportul, comunicațiile, cosmonautica. Unele tematici, mai rar întîlnite, ar fi: pionierii, Crucea Roșie, tiparul și cartea, oameni de cultură, istoria automobilului. Fiecare dintre acestea, după mărirea colecției, urmează a fi tratată separat. Astfel, din tematica generală „artă" putem trata tematic numai arta rupestră, pictura egipteană, greacă, romană etc.

Să nu uităm că timbrele noastre filatelice se bucură de o apreciere tot mai mare în rîndul colecționarilor români și străini, iar prin varietatea temelor putem realiza cu succes o colecție cronologică, adică una care să cuprindă totalitatea timbrelor românești emise în ultimii ani, ca și una tematică, deosebit de atractivă, din aceleași emisiuni.

NUMISMATICĂ ●●●●●●●●●●●●●●●●●●

Moneda a apărut în prima jumătate a secolului al VII-lea î.e.n., aproape simultan în Asia Mică și Grecia centrală, ca apoi să se răspîndească în tot bazinul mediteranean. În secolele al VI-lea și al V-lea î.e.n. aproape fiecare oraș grecesc independent avea monedă proprie. Cele mai vechi reprezentau în special animale, rar omul și nu aveau inscripții. Numele orașului grecesc emitent va fi înscris pe monede mai tîrziu, cînd apare pe avers și capul încununat cu lauri al lui Zeus. Confecționate din aur și argint, uneori din bronz, monedele grecești sînt cunoscute azi sub denumirile de **stater** (aur) **drahmă** (argint), **aes** (bronz).

În Italia centrală aurul nu era cunoscut, iar argintul se găsea greu. De aceea, romanii întrebuințau ca mijloc de plată lingourile de aramă, fiecare lingou valorînd propria sa greutate. Începînd cu anul 450 î.e.n., cînd începe să se marcheze pe lingou valoarea, această monedă va purta numele de **aes libralis** (1 libră = 327 g), devenind baza sistemului monetar roman.

Lingourile însă erau greu de manevrat. Titus Livius istorisește că, atunci cînd se făceau plăți mari, moneda trebuia transportată cu carul. Cu timpul au devenit mai ușoare, astfel că în anul 217 î.e.n. cîntăreau numai o uncie. Primele monede romane de argint apar în anul 269 î.e.n. și reprezintă pe avers capul lui Hercule, iar pe revers vestita lupoaică alăptîndu-i pe Romulus și Remus. Mai tîrziu, după unii autori în anul 187 î.e.n., după alții 268 î.e.n., apar **denarii,** bătuți în atelierul instalat pe muntele Capitoliu, în templul zeiței Juno Moneta, de unde s-a și răspîndit numele de monedă. Aceste monede aveau pe avers capul zeiței Atena, cu casca înaripată, iar pe revers dioscurii călări: Castor și Pollux, zeii protectori ai navigației. În afara legendei (inscripția: Roma), pe aceste monede se deslușește o monogramă indicînd numele atelierului, cîte o dată chiar al monetarului. Toate au zimți, aceștia servind la controlul calității metalului. Monetizarea aurului la romani are loc între anii 217—212 î.e.n. Monedele au pe avers capul zeului Marte cu cască, iar pe revers un vultur cu aripile desfăcute și valoarea 25 denari, moneda fiind numită **aureus.**

Dreptul de a bate monedă l-au avut, rînd pe rînd, senatul, apoi împăratul și din nou senatul (după reforma lui Nero).

Romanii au utilizat moneda și pentru a cinsti anumite evenimente, ca întemeierea Romei sau marile lor cuceriri. Cu ajutorul acestor monede au putut fi identificate statuile împăraților romani și ale familiilor lor, au fost studiate momente de seamă din istoria politică, economică, socială și culturală a imperiului roman.

I. PENESCU

●●●●●●●●●●●●●●●●●●

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAȘ

Redacția: Piața Scinteii nr. 1. București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scinteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresindu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

index
41033

12 pagini, 1 LEU

▲ **Sala Unirii, sală-muzeu în care se perindă, asemeni purtătorilor cravatei roșii cu tricolor de la Școala generală nr. 6 din Alba Iulia, pionieri de pe întreg cuprinsul județului, din toată țara. În tăcerea solemnă este rememorat un emoționant moment din istoria patriei — ceasul în care, aici, în urmă cu 60 de ani, a fost semnat nemuritorul act al Unirii Transilvaniei cu România.**

Alba Iulia, citadelă a muncii și a creației unite a celor 45 000 de locuitori ai săi, români, maghiari, germani și de alte naționalități, legați prin aceleași aspirații seculare, prin același devotament față de patria socialistă. ▼

SOCIALISMUL A ÎMPLINIT NĂZUINȚELE FIERBINȚI ALE MASELOR CARE AU FĂURIT UNIREA

ALBA IULIA, ASTĂZI

Alba Iulia — tărîm aureolat de istorie, străveche cetate transilvană care l-a aclamat pe Mihai Viteazul la intrarea sa triumfală, în 1599; martor cutremurat al sîngeroasei oprimări a luptei poporului pentru libertate condusă de Horia, Cloșca și Crișan; loc în care s-a înfăptuit, prin voința maselor largi populare, la 1 Decembrie 1918, Marea Unire.

Alba Iulia — mîndră cetate contemporană a construcției socialiste, a împlinirii idealurilor de libertate și progres.

Iată orașul cu largile sale bulevarde, cu blocurile sale semețe, înalte, cu vitrinele strălucitoare ale magazinelor, cu panglici lungi de iarbă și flori, cu parcuri liniștite. Iată întinsul cartier nou, cu mii de apartamente — Platoul Romanilor — care poartă peste veacuri rezonanța acelui an cînd, aici, în iarnă, pe întinsa cîmpie, cei 100 000 de reprezentanți ai populației întregii Transilvanii au aclamat înfăptuirea actului Unirii cu România.

Iată orașul trăindu-și — ca toate localitățile de pe întreg cuprinsul țării — impetuoasa dezvoltare economică, socială: moderna întreprindere «Porțelanul», situată printre marile producătoare de acest gen din Europa, întreprinderea de utilaje și piese de schimb pentru industria forestieră și a materialelor de construcții, întreprinderea mecanică și impresionanta sa turnătorie în care se realizează cele mai mari piese de fontă produse în țară, întreprinderea de produse refractare, întreprinderea de încălțăminte și altele. Oamenii muncii români, maghiari, germani și de alte naționalități, lucrînd laolaltă, adaugă succesele lor la realizările tuturor oamenilor muncii din județ, raportînd, odată cu aceștia, îndeplinirea planului în avans și realizînd, tot împreună, peste prevederi, produse fizice în valoare de sute de milioane de lei. Ne oprim la un exemplu: comuniștii Vasile Mărculeț, Kiraly Ștefan, Corneliu Crișan, Gheorghe Hutter, Constantin Moise și alții de la Grupul de șantiere Alba Iulia sînt autorii unor valoroase inițiative și ai unor tehnologii moderne de execuție care au avut ca rezultat economii de șase milioane lei!

Alba Iulia, veche vatră de cultură, se mîndrește cu o vestită instituție cunoscută în toată lumea — Biblioteca documentară Batthyaneum. Înființată în anul 1792, aceasta păstrează și astăzi înfățișarea marilor biblioteci din secolul al XVIII-lea. În fondul ei bogat se află numeroase manuscrise și documente vechi de mare importanță, unele constituind izvoare prețioase privind trecutul istoric al Transilvaniei. La Batthyaneum se găsește celebrul Codex Aureus, despre care se știe că a fost realizat la sfîrșitul secolului al VIII-lea și începutul secolului al IX-lea, pe timpul lui Carol cel Mare. Foile de pergament sînt scrise cu litere de aur și argint, împodobite cu bogate chenare și ornamentații în culori. La această zestre culturală se adaugă în prezent impunătorul edificiu al Casei de cultură, cu întregul său program înscris în Festivalul Național al muncii și creației «Cîntarea României», cluburi muncitorești, numeroase licee care pregătesc tinerii în multe profesii noi, specifice dezvoltării industriale a orașului, multe școli, cărora li s-au alăturat, în acești ani, șapte noi clădiri — școli cu limba de predare maghiară și germană, grădinițe. Dezvoltarea actuală a rețelei învățămîntului oferă o bogată bază materială pregătirii tineretului prin muncă, pentru viață.

Alba Iulia, oraș în plină înflorire, își armonizează ritmurile înalte de dezvoltare cu pulsul întregii țări. În pas cu țara se situează întreg județul, toți copiii acestor meleaguri, pionieri și șoimi ai patriei, care învață de la părinții lor, comuniștii, cutezanța muncii, frumusețea hărniciei. De curînd, pionierii au raportat cu mîndrie: **«Angajamentul de muncă patriotică al purtătorilor cravatei roșii cu tricolor din județul Alba a fost îndeplinit și depășit!»**

Alba Iulia, loc aureolat de istorie, mîndră cetate a construcției socialiste, generația tînără crește demnă de numele tău!

LIDIA NOVAC

Cutezătorii
REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

49
JOI, 7 DECEMBRIE 1978,
ANUL XII (NR. 584)

SALUTUL PIONIERILOR ȘI ȘOIMILOR PATRIEI

Crescînd sub gloriosul tricolor,
copiii ţării —floare lîngă floare—
aducem, la solemna adunare,
omagiul inimii, cutezător.

Unirea ţării —vis neabătut,
Trei vetre din străbuni, aceeaşi ţară!
La Alba Iulia se adunară
Şi-au consfinţit al unităţii scut.

Pe cei ce-au făptuit Unirea României
azi îi cinstim cu soare în priviri:
cu forţa socialistelor împliniri —
Cu frumuseţea unităţii şi frăţiei.

Programul Comunist e temelia
pe care visele rodesc bogat.
Partidul, Ceauşescu, România
Stindardul viitorului ne-au dat.

Tovarăşe Nicolae Ceauşescu, noi, copiii
îndemnul Dumneavoastră împlinind,
muncim şi învăţăm neobosit
s-ajungem comunişti ai României.

V-am ascultat şi azi cu ţara-ntreagă
Şi-am înţeles, vibrînd de bucurie,
Ce-naltă grijă aveţi ca ţara dragă
Să urce-n glorie şi măreţie.

Noi, şoimii patriei, raze de soare,
cu hărnicie, azi ucenicim
cît mai folositori de mici să fim
şi noi, acestei patrii milenare.

Precum acest popor viteaz ne cere,
Noi, pionierii, nu precupeţim
nimic, prin fapta noastră demni să fim
de măreţia comunistei ere!

Urmînd ale istoriei însemne,
Columna viitorului zidind,
cu braţe oţelite, inimi demne,
noi cu credinţă te urmăm, partid.

În muncă, înfrăţire, unitate
Români, maghiari, germani —noi creştem
fraţi
De grija-ntregului popor vegheaţi,
ni-i şcoala treaptă spre maturitate.

Noi, aripi tinere, scrutînd ţăria,
Copii frumoşi prin faptă şi cuvînt,
urmăm al inimilor legămînt:
Poporul — Ceauşescu — România!

Copiii lumii ni-s prieteni buni,
În legea păcii patria ne creşte;
Vom fi, jurăm, fii demni şi de nădejde
partidului, poporului român!

Jurăm cu scut de piepturi ne-nfricate
Independenţa patriei s-o apărăm
Pentru a ţării libertate, suveranitate
şi integritate
Viaţa-ntreagă să o închinăm.

Cu frunţi de-acelaşi fald înnobilate
urmînd acelaşi brav conducător
în muncă, bucurie, demnitate
jurăm să creştem pentru viitor!

Tovarăşe Nicolae Ceauşescu, drag părinte,
în ţara suverană şi vitează
jurăm, să fim cum ţara ne visează:
Cinstiţi, viteji, cu inimă fierbinte —
Spre România comunistă ÎNAINTE!

Sesiunea solemnă comună a Comitetului Central al Partidului Comunist Român, Consiliului Naţional al Frontului Unităţii Socialiste şi Marii Adunări Naţionale

Sub preşedinţia tovarăşului **NICOLAE CEAUŞESCU,** secretar general al Partidului Comunist Român, preşedintele Republicii Socialiste România, a avut loc, vineri, 1 decembrie, la Sala Palatului Republicii, Sesiunea solemnă comună a Comitetului Central al Partidului Comunist Român, Consiliului Naţional al Frontului Unităţii Socialiste şi Marii Adunări Naţionale dedicată sărbătoririi împlinirii a 60 de ani de la formarea statului naţional unitar român, moment crucial care a deschis o nouă etapă în dezvoltarea patriei.

Sosirea tovarăşului **NICOLAE CEAUŞESCU,** a tovarăşei Elena Ceauşescu, a celorlalţi tovarăşi din conducerea partidului şi statului, a fost salutată cu multă căldură, cu vii şi îndelungi aplauze. Minute în şir s-a scandat cu însufleţire «Ceauşescu — P.C.R.!»

La lucrările sesiunii solemne au participat membrii Comitetului Central al Partidului Comunist Român, membrii Consiliului Naţional al Frontului Unităţii Socialiste, deputaţii Marii Adunări Naţionale, muncitori, ţărani, oameni de ştiinţă, artă şi cultură, vechi militanţi ai mişcării muncitoreşti, participanţi la evenimentele din anul 1918 de la Alba Iulia, activişti de partid, de stat, ai organizaţiilor de masă şi obşteşti, militari ai forţelor armate, luptători din gărzile patriotice, elevi, studenţi. Au mai luat, de asemenea, parte delegaţi aparţinînd tuturor judeţelor ţării, care au adus cu ei sentimente de adîncă mîndrie patriotică, adeziunea totală faţă de politica internă şi externă promovată de partidul nostru, angajamentul ferm, revoluţionar, comunist de a nu precupeţi nici un efort pentru îndeplinirea Programului partidului de făurire a societăţii socialiste multilateral dezvoltate şi înaintare a României spre comunism.

Participanţii au reafirmat în mod vibrant sentimentele de fierbinte dragoste, de profundă stimă şi recunoştinţă pe care întregul popor le nutreşte faţă de tovarăşul **NICOLAE CEAUŞESCU,** de a cărui viaţă şi activitate revoluţionară sînt indisolubil legate istoricele succese dobîndite în construcţia socialistă, în propăşirea rapidă şi multilaterală a patriei, în creşterea prestigiului şi a rolului României în lume.

Primit cu multă căldură şi însufleţire, cu puternice aclamaţii, a luat cuvîntul tovarăşul **NICOLAE CEAUŞESCU,** secretar general al Partidului Comunist Român, preşedintele Republicii Socialiste România.

Expunerea tovarăşului **NICOLAE CEAUŞESCU** a constituit o profundă analiză — în lumina materialismului dialectic şi istoric — a factorilor obiectivi şi a condiţiilor economice, sociale şi politice, interne şi internaţionale, în care s-a desfăşurat lupta eroică a poporului nostru pentru realizarea statului naţional unitar, pentru împlinirea aspiraţiilor sale legitime de a se constitui într-o naţiune liberă, de sine stătătoare. De asemenea, expunerea pune puternic în lumină transformările petrecute în societatea românească în cele şase decenii care au trecut de la unire, istoricele înfăptuiri revoluţionare din anii socialismului, modul în care au fost soluţionate problemele fundamentale ale ţării noastre, obiectivele centrale, actuale şi de perspectivă, ale politicii interne şi externe a partidului şi statului nostru şi sarcinile întregului popor în lupta pentru accelerarea mersului înainte al României.

În continuare, la sesiune au luat cuvîntul numeroşi participanţi.

1918 1 DECEMBRIE
60 DE ANI DE LA FORMAREA STATULUI NAŢIONAL UNITAR ROMÂN
1978 1 DECEMBRIE

Un moment deosebit. În sunete de trompetă, în sală şi-au făcut apariţia pionierii şi şoimii patriei. Reprezentanţii celei mai tinere generaţii au adus salutul lor, prin care mulţumesc partidului, secretarului general, pentru copilăria fericită pe care o trăiesc. Din rîndul lor s-a desprins un grup ce urcă la prezidiu şi oferă buchete de flori tovarăşului Nicolae Ceauşescu şi tovarăşei Elena Ceauşescu, care îi cuprind în braţe cu dragoste.

Printr-un minunat gest, tovarăşul Nicolae Ceauşescu oferă, la rîndul său, în semn de profund omagiu, aceste buchete de flori lui Nicolae Valea şi Enea Grapini, participanţi la evenimentele de acum şase decenii. În aplauzele asistenţei, tovarăşul Nicolae Ceauşescu îi îmbrăţişează cu căldură pe cei doi veterani ai Unirii din 1918.

În cadrul adunării solemne au fost înmînate ordinul «Steaua Republicii Socialiste România» clasa I tovarăşilor Enea Grapini, fost membru în conducerea Consiliului Naţional Român Central din anul 1918, şi Nicolae Valea, delegat la adunarea de la Alba Iulia din 1918. Înmînînd înaltele distincţii, tovarăşul Nicolae Ceauşescu i-a felicitat călduros pe cei decoraţi.

Primind înaltele distincţii, tovarăşii Enea Grapini şi Nicolae Valea au mulţumit din inimă tovarăşului Nicolae Ceauşescu, urîndu-i multă sănătate şi putere de muncă spre binele şi fericirea poporului român, spre gloria şi măreţia României socialiste.

În continuarea sesiunii, într-o deplină unitate de gînduri şi simţiri, participanţii au aprobat în unanimitate, Hotărîrea Sesiunii solemne comune a Comitetului Central al Partidului Comunist Român, Consiliului Naţional al Frontului Unităţii Socialiste şi Marii Adunări Naţionale, orientările cuprinse în expunerea secretarului general al Partidului Comunist Român, preşedintele Republicii Socialiste România, tovarăşul Nicolae Ceauşescu. Toţi cei prezenţi au aplaudat şi ovaţionat minute în şir, scandînd îndelung numele partidului şi al secretarului său general.

Totodată, prin votul unanim al celor prezenţi, sesiunea solemnă comună a împuternicit Comitetul Politic Executiv al C.C. al P.C.R., Biroul Consiliului Naţional al Frontului Unităţii Socialiste şi Biroul Marii Adunări Naţionale să elaboreze un apel către parlamentele, guvernele tuturor statelor, către toate popoarele lumii, chemîndu-le la intensificarea luptei pentru dezarmare, pentru destindere, pace şi colaborare egală între naţiuni.

Sesiunea solemnă ia sfîrşit într-o atmosferă de puternic entuziasm. Întreaga asistenţă intonează «E scris pe tricolor unire». Este o manifestare grăitoare a unităţii şi coeziunii întregii noastre naţiuni, a tuturor fiilor patriei — români, maghiari, germani şi de alte naţionalităţi — în jurul partidului şi al secretarului său general, o expresie vibrantă a voinţei întregului nostru popor de a face totul pentru transpunerea în viaţă a hotărîrilor Congresului al XI-lea al P.C.R., a Programului de edificare a societăţii socialiste multilateral dezvoltate şi înaintare a României spre comunism, pentru promovarea fermă a politicii externe a partidului şi statului nostru, pusă în slujba cauzei socialismului, păcii şi progresului în lume.

Aceeaşi atmosferă plină de însufleţire o regăsim, la ieşirea din sală, în marea Piaţă a Palatului Republicii. Aici, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, tovarăşa Elena Ceauşescu, ceilalţi tovarăşi din conducerea partidului şi statului sînt întîmpinaţi cu multă căldură de mii şi mii de bucureşteni — oameni de toate vîrstele şi profesiile. Sînt muncitori şi intelectuali, studenţi şi elevi, care, alături de întregul nostru popor, trăiesc cu intensă bucurie, satisfacţie şi mîndrie patriotică evocarea măreţului eveniment de acum şase decenii. Ei rostesc cu dragoste numele partidului şi al secretarului său general.

În mod firesc, la această mare sărbătoare s-a cîntat şi s-a jucat «Hora Unirii». În Piaţa Palatului, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, tovarăşa Elena Ceauşescu, alţi tovarăşi din conducerea partidului şi statului s-au prins în horă împreună cu cetăţenii.

Piaţa Palatului a continuat să răsune de urale şi ovaţii. Din balconul sediului Comitetului Central, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, tovarăşa Elena Ceauşescu, ceilalţi tovarăşi din conducerea de partid şi de stat au răspuns cu prietenie aclamaţiilor mulţimii, manifestărilor spontane de dragoste neţărmurită şi profund devotament faţă de gloriosul nostru partid comunist, faţă de secretarul său general.

*

Sîmbătă, 2 decembrie, a avut loc la Palatul Republicii solemnitatea înmînării de înalte distincţii ale Republicii Socialiste România unor participanţi la înfăptuirea măreţului act istoric al Unirii.

DIN HOTĂRÎREA SESIUNII SOLEMNE COMUNE A C.C. AL P.C.R., CONSILIULUI NAŢIONAL AL FRONTULUI UNITĂŢII SOCIALISTE ŞI MARII ADUNĂRI NAŢIONALE

Sărbătorind împlinirea a şase decenii de la crearea statului naţional unitar român, sesiunea solemnă a forurilor supreme ale partidului şi statului exprimă hotărîrea de a face totul pentru a asigura înaintarea fermă a patriei noastre pe calea prosperităţii materiale şi spirituale, pentru afirmarea ei tot mai puternică în rîndul naţiunilor avansate ale lumii.

Să luptăm din toate puterile pentru triumful cauzei sacre a libertăţii şi independenţei tuturor popoarelor, pentru a face ca pe planeta noastră să se instaureze trainic pacea şi colaborarea, o lume mai bună şi mai dreaptă, o lume fără arme şi fără războaie!

La aniversarea a 60 de ani de la formarea statului naţional unitar român să facem cu toţii legămînt de a nu precupeţi nimic pentru măreţia şi strălucirea patriei, pentru victoria măreţelor idealuri ale socialismului şi comunismului pe pămîntul României!

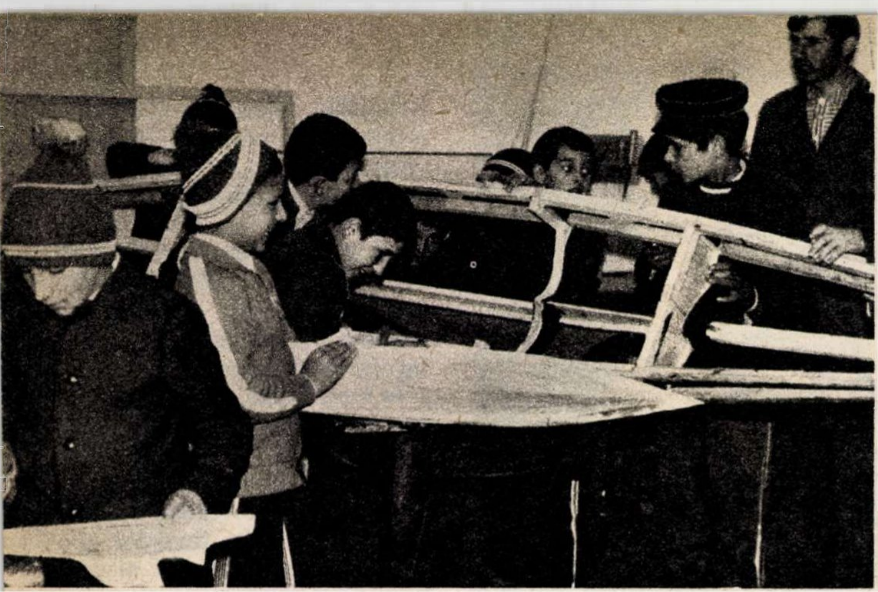

Un instantaneu edificator pentru pasionații modeliști de la Casa pionierilor și șoimilor patriei, Jibou.

Cutezătorii

EDIȚIE SPECIALĂ

SĂLAJ

CARTE DE VIZITĂ

● În județul Sălaj activează în strînsă prietenie 43 998 pionieri și șoimi ai patriei, români și maghiari.

● 25 340 pionieri sînt membri ai celor 886 cercuri tehnico-aplicative și științifice, reprezentînd 75% din numărul pionierilor din județ.

● În cadrul campaniei agricole de toamnă, pionierii sălăjeni și-au depășit angajamentul de muncă patriotică astfel: au recoltat în plus 180 tone fructe, au recoltat și depănușat porumb de pe o suprafață de 250 ha, au recoltat 205 tone sfeclă și 80 tone de legume.

În acțiunea de colectare a deșeurilor, unitățile de pionieri din Horoatu-Crasnei, Greaca, Fildu, Coșei, Ip, Hereclean și de la Școala generală nr. 1 Șimleu-Silvaniei au realizat integral angajamentul asumat pentru acest an.

● 31 605 pionieri și șoimi ai patriei activează în 1 377 formații și 417 cercuri de creație artistică, participante la cea de-a II-a ediție a Festivalului Național «Cîntarea României».

● La competiția sportivă națională «Daciada», ediția de vară — în cadrul etapei de masă au participat peste 20 000 pionieri și școlari. Au început de pe acum pregătirile pentru tradiționala competiție locală «Cupa Văilor», acțiune inițiată în județul Sălaj în urmă cu 15 ani.

DIN ACTIVITATEA NAVOMODELIȘTILOR

Mă ocup de navomodele în cadrul Casei pionierilor și șoimilor patriei din Jibou încă de cînd eram în clasa a IV-a. Pe atunci mă atrăgeau modelele mai simple. Mai apoi au început să mă fascineze tainele construirii navomodelelor. Mă pasiona mult această activitate, mă supunea la gîndire, dar mai ales la răbdare și muncă organizată. Toate acestea se împlinesc azi,cînd, alături de colegii mei, lucrez la modele de nave civile, vase militare, veliere de diferite tipuri și cu un grad mare de dificultate. Construim în prezent un caiac pentru o persoană, care se va deosebi însă de cele pentru concurs, avînd și derivor, pentru o mai mare stabilitate. Alți colegi lucrează la construcția unei hidrobiciclete pentru două persoane și a altor tipuri de bărci cu vîsle; o fac din dorința de a crea clipe plăcute de joc și odihnă colegilor noștri mai mici — șoimii patriei.

Pentru a putea verifica roadele efortului nostru, vom amenaja un bazin de încercare a navomodelelor și chiar a ambarcațiilor în mărime naturală: bărcile cu vîsle, cu zbaturi și hidrobiciclete. Acest fapt ne mobilizează pentru a ne pregăti cît se poate de serios, atît pentru concursuri cît și pentru alte acțiuni din cadrul Festivalului Național «Cîntarea României».

Vă dezvăluim un secret: ne preocupă gîndul ca navele noastre să constituie un pionierat în transportul mărfurilor pe rîul Someș. N-ar fi frumos?

HORVAT VICTOR
clasa a VII-a,
Casa pionierilor și
șoimilor patriei, Jibou

Pionierul Adrian Tulbure (Școala generală nr. 1 Șimleu-Silvaniei) — vorbindu-le colegilor despre vestigiile dacice din orașul lor.

CHEMAREA FORUMULUI NAȚIONAL — izvor de fapte și împliniri

Echipajul «Dacia Felix» premiat în cadrul a trei ediții ale Expedițiilor «Cutezătorii».

Pentru noi, pionierii sălăjeni, Chemarea Forumului Național a devenit un prețios îndrumar al întregii activități. O deosebită atenție acordă comandamentele pionierești antrenării tuturor pionierilor și școlarilor în vederea îmbunătățirii situației la învățătură, în așa fel încît cataloagele să înflorească de note mari, iar sfîrșitul acestui prim trimestru să ne aducă tuturor bucuria unor frumoase izbînzi. Participarea la acțiunile de muncă patriotică înscrie de asemenea rezultate frumoase. Înfrățiți — pionierii români și maghiari din județul nostru au ajutat la strîngerea recoltei. De pildă, colegii mei din comuna Horoatu-Crasnei au recoltat 40 t struguri, au depănușat porumb de pe o suprafață de 30 ha. Ca și ei au mai fost și alți pionieri sălăjeni care au efectuat nenumărate ore de muncă la ridicarea de noi școli sau alte construcții edilitar-gospodărești. Îi amintesc pe cei din Jibou, Bocșa, Buciumi, Coșei. În această perioadă, pionierii din orașul Șimleu-Silvaniei lucrează la amenajarea unei baze sportive și de agrement, pe o suprafață de 4 000 m². Acest complex va cuprinde două terenuri de sport, un teren de joacă pentru șoimii patriei, o estradă, un cartodrom. Asemenea inițiative frumoase vor prinde viață și în alte localități ale Sălajului.

Rezultate bune s-au obținut și în privința realizării angajamentului asumat pentru colectarea deșeurilor și ambalajelor din sticlă. Ne-am stabilit programe concrete de lucru, acțiuni pe grupe și detașamente, acțiuni care vor contribui nu numai la realizarea, ci și la depășirea lui.

Înfrățiți prin faptele noastre de muncă,noi, pionierii români și maghiari din județul Sălaj sîntem hotărîți să răspundem cutezători, pionierește Chemării Forumului Național al Pionierilor.

LAURA DEZMEREAN
pionier locțiitor al
președintelui
Consiliului Național
al Organizației Pionierilor

TELEX

● La concursul de creație tehnico-științifică al pionierilor și școlarilor, ediția a XII-a, 1979, pionierii Paul Șovrea, Rodica Pop, Corina Cioică, Vasile Roman de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Zalău, sub conducerea maistrului-instructor Barta Iuliu, și-au propus să realizeze un nou tip de anvelope pentru carturi. Acțiunea se apropie de finalizare.

● În cadrul aceleiași unități, participanții la activitatea de creație în domeniul modelismului, sub conducerea maistrului instructor Augustin Mureșan, construiesc acum majoritatea navomodelelor din polistiren. Noua tehnologie, pe lîngă reducerea timpului de execuție și a consumului de materiale, asigură o mai bună flotabilitate și o rezistență sporită a navelor.

● Membrii echipajului «Dacia Felix» de la unitatea de pionieri din satul Chendrea, deținători ai trofeului «Scutul dacic» și «Miorița» (în trei ediții ale Expedițiilor «Cutezătorii»), au realizat în vara acestui an studierea complexă a bazinului carbonifer Valea Jiului, urmărind și cunoașterea istoriei mineritului în județul Sălaj. Pioniera Veronica Varga, căpitanul echipajului, ne informează că au început pregătirile pentru itinerarul pe care-l vor parcurge expediționarii în vara următoare, în Țara Chioarului.

Redactorul paginii: ILEANA PIȚA

Unitatea de pionieri de la Școala generală Creaca și-a îndeplinit integral angajamentul de muncă patriotică asumat pentru acest an.

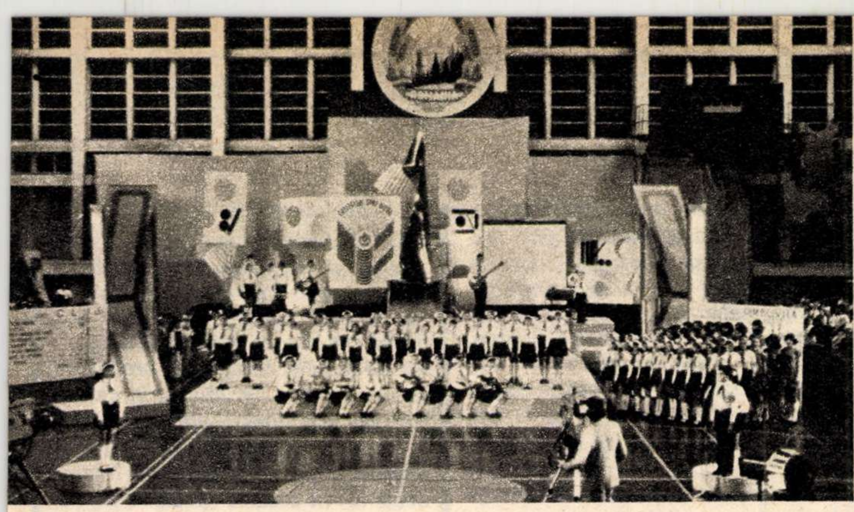

„CUTEZĂTORI SPRE VIITOR“

Genericul unei importante manifestări pionierești

A treia duminică din luna trecută a adus în atenția întregii țări, prin intermediul micului ecran, una din cele mai noi activități ale pionierilor și șoimilor patriei — concursul televizat «Cutezători spre viitor».

Deviza pionierească «Tot înainte», mod de viață, de activitate și de gîndire al unei întregi generații, se exprimă, începînd cu această lună, într-o nouă și originală formă de adresare publică, sugerînd șoimilor patriei și pionierilor, ca și celorlalte vîrste, invitația de a nu aștepta viitorul, ci de a merge spre el, de a-l întîmpina cu uneltele muncii, ale devenirii comuniste; căci concursul «Cutezători spre viitor», prin sensurile genericului său, invită copiii țării la a cunoaște trecutul de luptă al patriei, la înțelegerea prezentului socialist al țării dar și la pregătirea călătoriei fiecăruia dintre noi spre marele viitor al comunismului.

Probele concursului — artistice, de artă plastică, de informare social-politică, sportive, de perspicacitate și creativitate — definesc metaforic preocupările majore ale pionierilor, spiritul lor de prospectare realistă a viitorului. **Columna istoriei noastre, De la comuniști învățăm cutezanța, Culorile muncii, Gata pentru apărarea patriei, Chipul patriei, Muncim și învățăm, Noi în anul 2000, Vom trăi în era comunistă, Sîntem primăvara țării** — devin puncte de rezistență ale concepției unei întregi generații, care, sub îndrumarea părintească și atentă a P.C.R., își pregătește cu entuziasm și dăruire intrarea pe marile șantiere ale muncii.

În cadrul acestei importante manifestări politico-educative pionierești, înscrise în amplele acțiuni naționale «Cîntarea României» și «Daciada», pionierii și șoimii patriei, atît în etapele de masă ale acțiunii cît și în emisiunile-concurs televizate, exprimă cu căldură dragostea și respectul tinerei generații pentru munca întregului popor pusă în slujba colectivității, pentru valorile spirituale și artistice ale patriei, sentimentul de recunoștință al copiilor pentru grija părintească a partidului și statului nostru, a tovarășului Nicolae Ceaușescu, îndrumătorul și prietenul cel mai apropiat al tinerei generații, angajarea fermă a șoimilor patriei și pionierilor, alături de întregul nostru popor, în procesul amplu de construire a societății socialiste multilateral dezvoltate și de înaintare a României spre comunism.

Să știți, dragi copii, că participarea în concurs a voastră sau a colegilor voștri cere multă muncă; și în orice clipă, cînd vă veți gîndi la emisiunea următoare, să știți că două reprezentative județene ale pionierilor și șoimilor patriei sînt în «febra» ultimelor pregătiri, emoționați și dornici să apară în fața întregii țări cu ce au mai bun. Vouă, tuturor cutezătorilor care veți contribui cu căldura, talentul, cu tinerețea voastră la înfrumusețarea zilelor de duminică, vă urăm mult succes!

ION IONAȘCU

Visul lui Mihai Viteazul

Dacă în Carpați mai crește
Iarba în surîsul ploii
Știm că dedesubt veghează
În cetăți de foc eroii.
Și-ntre ei se află Unul
Cu trei inimi sclipitoare —
Domn român, Mihai Viteazul
În veșmînt de sărbătoare.
El visa să ne adune
Iar la casa părintească —
Transilvania, Moldova
Și cu Țara Românească.
Să fim toți la noi acasă,
Viața liber să respire,
Să ne naștem înc-odată
Din lumină și iubire.
Și de-a fost să-i cadă capul
Pe-a istoriei tipsie
Visul a rămas prin veacuri
Pe alți umeri să învie.
Azi sîntem la noi acasă
Azi ne știm și dor și nume —
Unde stau Carpații teferi
Stăm și noi din veac în lume.

Aici

Pun mîna pe harta țării și spun:
Aici stelele răsar, nu apun,
Aici iarba crește cu gîndul cel bun.
Grîul ce luminează peste coline
Crește frumos căci are pentru cine,
Nu se transformă noapte-n mărăcine.
Fraga cea dulce și răcoroasă
Se roagă să fie culeasă
Si adusă copiilor la masă.
Aici inima noastră se-aude cum bate:
Aici plouă cu mere toamna peste sate.

Steaua limbii române

De atîți bărbați de seamă
Plin e marele ceardac
Al acestei țări sublime
Unde doru-i fără leac;

De atîți bărbați de seamă
Plin e dulcele chilim
Al acestei limbi române
Intru care veșnicim.

Dacă n-ar fi fost atîția
Bravi și fără somn bărbați
N-am mai ști unde se află
Piatra munților Carpați.

Intru veghea ei, părinții
Și-au pus haine soldățești
Niciodată să nu piară
Steaua limbii românești.

DAN VERONA

Calendar eroic

13 DECEMBRIE 1918

În București, ziua aceea de 13 decembrie a anului 1918 era o zi mohorîtă de iarnă, învăluită în ceață. Ziarele, pe care vînzătorii cu mîinile înghețate le ofereau pe stradă trecătorilor, aduceau știri neliniștitoare despre valul de greve care cuprinsese țara. Muncitorii de la C.F.R., siderurgiștii, minerii, lucrătorii din porturi părăsiseră lucrul cerînd cu hotărîre îmbunătățirea salariilor, respectarea zilei de muncă legală, dreptul la organizare.

Cînd, în dimineața lui 13 decembrie, muncitorii tipografi au părăsit lucrul și s-au adunat în jurul sediului sindicatelor din strada Sfîntul Ionică, în numeroase întreprinderi bucureștene continuau grevele începute cu mai multe zile înainte.

Demonstrația muncitorilor tipografi a început la ora 10. Încrezători în revendicările lor, purtînd lozincile «Pace, Pîine, Libertate», ei au părăsit sediul, îndreptîndu-se prin strada Cîmpineanu spre Piața Teatrului Național de pe Calea Victoriei. Li s-au adăugat muncitorii metalurgiști care părăsiseră fabricile, precum și trecători, mulți tineri, printre care ucenici și elevi de liceu, toți solidari cu revendicările tipografilor. O coloană largă își afirma pașnic dreptul legitim la o viață mai bună. Guvernul burghezo-moșieresc pregătise însă o ripostă mișelească. În aceeași dimineață, în toate curțile din vecinătatea sediului sindicatelor fuseseră plasate mitraliere, care, fără nici un avertisment, de cum au apărut demonstranții au deschis focul. Au căzut atunci zeci de muncitori, bătrîni și tineri, femei și copii. Autoritățile vremii se dovediseră nu numai incapabile să rezolve cererile drepte ale celor ce muncesc, dar și pline de ură.

Evenimentele de la 13 decembrie se petreceau în chiar anul în care marele act al făuririi statului național unitar român încălzea inimile tuturor. Eveniment de importanță istorică, Marea Unire, încununare de veacuri a luptei poporului, la care participaseră toți fii țării — muncitori, țărani, intelectuali, sădise multe speranțe într-o viață mai bună. Dar burghezia și moșierimea, aflate în continuare la cîrma țării, au folosit noile condiții istorice pentru a-și menține mai departe pozițiile de clasă, neglijînd cu desăvîrșire condițiile de trai ale maselor muncitoare. Mai mult, represiunile împotriva muncitorilor luau proporții. Ele au culminat, așa cum s-a văzut, cu înăbușirea în sînge a demonstrației din Piața Teatrului Național. Sarcina istorică de a realiza idealul dezrobirii de sub apăsarea burghezo-capitalistă avea să revină Partidului Comunist Român care, prin întreaga sa politică, a slujit și slujește interesele clasei muncitoare, ale tuturor oamenilor muncii. Azi, în condițiile în care întregul nostru popor, strîns unit în jurul Partidului Comunist Român, al secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, își mobilizează toate forțele pentru ridicarea României Socialiste pe noi culmi de progres și civilizație, 13 decembrie 1918 rămîne ca un simbol al luptei revoluționare purtată de clasa muncitoare pentru o viață demnă.

În fiecare an, în această zi, pionierii împodobesc cu flori roșii monumentul ridicat în Piața Teatrului Național spre cinstirea evenimentului, exprimîndu-și întreaga recunoștință pentru cei căzuți în lupta revoluționară.

RITMURI PIONIEREȘTI ÎN FESTIVALUL NAȚIONAL „CÎNTAREA ROMÂNIEI"

ȘCOALA NOASTRĂ — FRUMUSEȚEA NOASTRĂ

Pregătiri în vederea participării la concursul «Atelier 2000» (Școala generală nr. 99, București)

Dinspre școala fiecărui pionier, drumurile duc spre toată patria, spre toate meseriile, spre muncă și hărnicie, spre romantismul edificărilor noastre socialiste, spre viitor și rodnicie. Școlile de azi se înalță la întrecere cu mîndria noilor cartiere, a marilor centre industriale, sau răsar dintre livezi și lanuri ca niște frunți gînditoare, ca niște planete de lumină.

Școala generală nr. 197 din Capitală, purtînd un număr atît de obișnuit, reprezentînd o cifră de rînd față de sutele de mii de școli din toată țara... Școala generală 197 este în felul ei unică, este cum spun trecătorii: o bijuterie. Dar cărui fapt se datorează acest lucru? Și ce înseamnă această bijuterie? Dacă splendoarea acestei cetăți de lumină care se înalță între blocurile uriașe din cartierul Drumul Taberei se poate compara cu splendoarea unei grădini de flori se datorează și elevilor ei, pionierilor harnici și neîntrecuți în imaginația și posibilitățile lor creatoare. Cînd scriu aceste rînduri, purtătorii cravatei roșii cu tricolor de la această școală în rînd cu colegii lor din toată țara se află fie în fața tezelor, fie în dialog cu notele de 9 și 10 care intră în carnețele și-n cataloage, iar trimestrul se anunță încheiat cu satisfacția muncii și-a învățăturii. În atelierele de lăcătușărie, tîmplărie sau electrotehnică, harnicii cutezători deprind cu istețime meseriile lor viitoare. Și Simona Panait din clasa a VI-a, și Brîndușa Pîrvu din clasa a V-a, Crina Anghelescu și Carmen Cercelescu din clasa a VII-a, Teodor Voican și Cătălina Seftiuc din clasa a VIII-a, pictori, ceramiști, dansatori, electricieni, tîmplari, chitariști, sînt în primul rînd preocupați de modul în care pot obține rezultate bune și foarte bune la învățătură. O idee înaltă le-a trezit curajul de-a fi făurari: «să participe la cea de-a II-a ediție a Festivalului Național «Cîntarea României» cu însăși înfrumusețarea școlii lor» Trebuie să recunoaștem că o asemenea idee este cu adevărat emoționantă. Din această clipă și de la înălțimea unui astfel de gînd, toate talentele în artele plastice din școală au intrat în acțiune. Dintr-o dată pictura, desenul, pirogravura, metaloplastia, modelajul, mozaicul, cusăturile au prins ritmuri necunoscute, fantezia și dibăcia s-au luat la întrecere, iar frumusețea a început să crească repede ca într-un basm: într-o zi cît într-o lună, într-o săptămînă cît într-un an: 1 325 de pionieri cît are școala, erau 1 325 de conștiințe harnice. Și iată că în interiorul și exteriorul școlii s-au realizat mari compoziții în ceramică sau faianță multicoloră, în piatră de rîu — scene cu teme, cum ar fi «Miorița» sau «Ștefan cel Mare». În alte părți, pereții sînt pavoazați cu picturi și mozaicuri reprezentînd aspecte din felul în care pionierii acestei școli înțeleg să muncească, să învețe și să trăiască în chip comunist. Folclorul, istoria patriei, dragostea față de partid, munca patriotică, dragostea de familie, învățătura, protejarea naturii, aspecte din munca în industrie sau din agricultură au devenit izvoare ale inspirației pionierești. O adevărată cîntare a patriei se oglindește azi în această școală. Galeriile de portrete de voievozi, eroi comuniști, făurari de frumusețe, sînt mărturia unei dragoste nesfîrșite pe care o poartă pionierii, acestor oameni, patriei întregi. Sălile de clasă, holurile, pereții de afară și dinăuntrul școlii au devenit spații ale frumuseții și creației. Materialele de bază pentru o astfel de acțiune colectivă au fost în primul rînd, pămîntul roșu descoperit cînd se pregăteau fundațiile blocurilor din cartier și deșeurile de la Fabrica «Cesarom» pe care purtătorii cravatei roșii cu tricolor le-au valorificat și folosit din plin. Mai mult decît pentru participarea la o expoziție temporară sau la concursul de artă plastică unde au fost medaliați, în India, R.P. Ungară, U.R.S.S., Danemarca sau Iugoslavia, micii meșteri mari au depus un efort în plus, cuceriți de un entuziasm pe măsura pasiunii lor. Pe drept cuvînt Ioana Mormocea din clasa a VII-a, Magdalena Petcu din clasa a III-a, Florin Firimiță din clasa a VIII-a, Teodor Cuculea din clasa a IV-a, Ion Popescu din clasa a VIII-a sau Carmen Cercelescu și mulți, foarte mulți alții se pot mîndri azi cu una din cele mai frumoase flori ale patriei: școala lor! Avîndu-l ca îndrumător pe pictorul și profesorul Constantin Ciocîrlie, temerarii artiști de la Școala generală 197 se află în plin drum spre realizarea unei frumuseți tinerești, entuziaste, pline de farmec și înțelepciune, patriotică și cuceritoare.

ION CRÎNGULEANU

EU, TU, EL, NOI – TOȚI PIONIERII

Înaltul Cereus, al cărui vîrf este cu mult deasupra capetelor noastre, domină spațiul. În jur, alți cactuși uriași, cu forme ciudate și buchete de țepi, ne uimesc, ne rețin privirile și pașii, ne aduc aproape pămînturile stîncoase ale Mexicului. Și dacă n-am întîlni alături și grațioșii ficuși, și nemișcatele agave care își deschid frumusețea florilor odată la 50 sau la o sută de ani, poate că fantezia ne-ar purta în continuare, departe, departe. Dar alte zeci de flori — pe lîngă colecția de peste două sute de cactuși — și pionierii, pionierii de serviciu, care cu lopățele și stropitori lucrează atenți îngrijind plantele, ne aduc la realitate, ne spun că sîntem într-o minunată seră a pionierilor!

Și mergem mai departe și ne oprim...

...LA MUZEU

Un lup și un mistreț de dimensiuni impresionante țin parcă în supunere această încremenită lume a pădurii: vulpi, iepuri, fazani, păuni... Privim și admirăm în tăcere cîteva exponate rare: puiul de delfin, scufundarul polar, scorpionul din Libia... Gîndul ar fi zburat iarăși spre a alătura acest muzeu unor lăcașe asemănătoare, în care își desfășoară activitatea specialiștii, dacă n-ar fi intrat în goană micuțul Szacsvai Ioan dintr-a III-a B, aducînd o rădașcă mare cu coarne întortocheate și un grangur și dacă Petre Buzdugan dintr-a VIII-a, îmbrăcat în halatul său alb n-ar fi luat bisturiul, seringa și acul și n-ar fi început să împăieze pasărea galbenă, galbenă...

Tot atunci am observat că Semaforul anunța o știre rară: «Știați că numărul exponatelor din muzeul nostru se ridică la 800? Știați că în vacanța de vară, un grup de pionieri, conduși de tovarășul director Lapohoș Andrei au identificat și adus noi exemplare de faună: albatroși, peștele ac de mare, căluț de mare, stîrci și altele!»

Și mergem mai departe prin școală și ne oprim la...

...PANOUL ONOAREI, HĂRNICIEI ȘI SÎRGUINȚEI PIONIEREȘTI

Ne zîmbesc din fotografii pionierii Monica Tintelecan și Rigo Hajnal, Maria Oșorhean și Hideg Elisabeta și alți fruntași la învățătură. Ne zîmbesc Dorin Bozeșan și frații Lapohoș Carol și Andrei, cei doi care au încărcat singuri un camion cu sfeclă de zahăr, și alți pionieri fruntași în campania de recoltare (20 000 de kg de sfeclă au strîns pionierii unității!). Ne zîmbesc și doi școlari, șoimi ai patriei, Daniel Nicolae Stretea și Popp Laci, fruntași la culesul măceșelor (250 kg pe unitate). Tot aici, îi recunoaștem pe Marinel Moldovan, pe Lapohoș Viorica, pe Ștefan Vereș și Popp Ileana, fruntași în activitatea artistică și sportivă a unității de pionieri.

Dar să mergem mai departe, să depășim hotarele școlii, să ieșim pe șosea și să ne oprim la...

...MOARA ROȘIE

Aici, pe partea dreaptă a drumului, pasionații naturaliști ai școlii ocrotesc flora din Poiana bulbucilor. Au fotografiat toate tufele de flori, le-au pregătit pentru iernare și acum mai fac un control așa, ca înainte de prima zăpadă. De jos, din vale, se văd pe coasta dealului mai multe plăcuțe marcînd parcă un drum întortocheat. «Acelea, ne spune Lapohoș Ștefan, sînt plăcuțe pe care am scris «Atenție vipere!» Le-am pus aici mai ales pentru turiști ca să știe că acolo locurile sînt periculoase». Adesea pionierii îi însoțesc pe turiști, le dau explicații despre florile lor rare pe care le îngrijesc și pentru care se simt răspunzători. Ei urmăresc fiecare plantă în parte și fac o adevărată sărbătoare primăvara cînd, de sub zăpadă, toate, toate tufele de flori înverzesc!

Nu de mult, pionierii unității s-au întîlnit cu tovarășul Pavel Mircea, primarul comunei și împreună au discutat...

...DESPRE VIITOR

Au aflat, atunci, copiii, despre noile construcții care se vor ridica, despre faptul că în curînd vor începe lucrările de introducerea apei pe conducte, pe o distanță de cca 50 km, despre noile planuri de bună gospodărire a localității lor. La înfrumusețarea locurilor, la plantările care vor începe s-au angajat și pionierii să participe imediat. Mulți au vorbit atunci despre gîndurile lor de viitor, despre profesiile pe care și le vor însuși, despre bucuria de a reveni pe meleagurile natale și de a munci cu dăruire, după exemplul părinților și bunicilor, care înfrățiți — români și maghiari — au clădit de-a lungul anilor viața nouă de astăzi a satului socialist.

Cine sînt acești copii a căror viață și activitate sînt strîns legate de școala lor, ale căror năzuințe sînt strîns legate de comuna lor? Dacă i-am întreba ne-ar răspunde cu siguranță: «Sînt eu, pioniera Felicia Șoim! Și tot ei ar adăuga mai departe: și tu, pionierul Farago Ștefan, și el, pionierul Sorin Mocean, și noi, Popp Dominic și Ștefan Daruca și noi toți ceilalți pionieri!».

Eu, tu, el, noi — toți purtătorii cravatei roșii cu tricolor, români și maghiari, din comuna Fizeșu Gherlii din județul Cluj, ei, pionierii care cresc, învață și muncesc în strînsă frăție și prietenie, aducînd prin rezultatele activității lor, noi și vii străluciri în constelația pionieriei.

LIDIA NOVAC

PATRIA

Patria e cerul, sînt stelele și norii,
E apa și e vîntul, și-n zborul lor cocorii
Ce se-ntorc la cuibul lor spre seară;
Patria e toamnă și e primăvară.

Patria înseamnă și fluierul de os,
Și cîntul Mioriței atîta de duios,
Și casa-n care mi-am rostit întîiul gînd
Cînd am făcut în viață și primul pas plăpînd.

Patria e cartea noastră de citire
Și-a slovelor de aur mîndră glăsuire,
Carpații cu-a lor înălțimi semețe
Și oamenii aceștia cu visuri îndrăznețe.

Patria e leagănul străbunilor eroi,
E vatra de-oseminte ce o păstrăm în noi,
Și aerul acesta înmiresmat de brazi
Ce-l respirăm sub cerul nou de azi.

IOANA STEOPOAIE
Școala generală nr. 1, Sîngeorz-Băi,
județul Bistrița-Năsăud

DINCOLO DE LEGENDĂ

Poem scenic de GEORGE CHIRILĂ

Personajele: Dan, Andrei, Laura, Radu — pionieri; Profesorul de istorie, Reporterul, Arheologul.

Acțiunea se petrece într-un oraș de munte, în aceste zile.

TABLOUL I

Reporterul: — Am venit la școala voastră, copii, m-am deplasat special în acest pitoresc oraș spre a vedea ce s-a întîmplat de fapt.

Profesorul: — Eu cred că Dan este în măsură să ne introducă în temă.

Laura: — Fiind vorba despre o reconstituire, socot că-i mai potrivit să fie ascultat fiecare dintre noi. Sper că tovarășul reporter n-are nimic împotrivă.

Profesorul (glumind): — Doriți să supunem la vot propunerea Laurei?

Radu și Andrei: — Nu-i nevoie. Se subînțelege că o acceptăm.

Profesorul: — Laura are dreptate spunînd că este vorba de o reconstituire: aș completa-o: da, o reconstituire a unui adevăr.

Reporterul: — Așadar, îi oferim microfonul lui Dan. (Dialogul se înregistrează pe bandă de magnetofon). Am să-l rog pe Dan să fie concis, la obiect și să nu se sfiască.

Laura: — Îl cunosc pe Dănuț, citește multă literatură, are o vorbire corectă, fluientă.

Radu: — Să nu uităm că el este și crainicul nostru sportiv de elită.

Andrei: — A transmis meciuri de mare miză — cum a fost cel de fotbal dintre echipa școlii noastre și a Liceului industrial de chimie.

Laura: — Dacă l-ar fi ascultat Ghițulescu și Elisei, desigur, ar mai fi învățat cîte ceva...

Dan: — Colegii mei glumesc, tovarășe reporter, sper că nu-i luați în serios...

Reporterul: — Să revenim la problemele noastre, adică... ale voastre.

Dan: — Doriți un răspuns direct, nu-i așa? Iată-l: vinovatul principal sînt eu. De la mine a pornit totul.

Profesorul: — Am vrea să te explici, Dănuț.

Dan: — Era într-o pauză după ora de geometrie... (Revedem scena). Stăteam pe culoar, cu fruntea lipită de geam și priveam în gol.

Andrei: — Filosofule, ce stai așa contemplativ? (În același moment se apropie de Dan, Laura și Radu).

Laura: — I s-or fi scufundat cîteva din corăbii. Ha, ha!

Andrei: — Poate meditează la schimbarea anotimpului. Vine iarna, începe patinajul și săniușul...

Radu: — Eu cred că lui Dănuț i-a rămas bicicleta în pană dimineață. cînd se îndrepta spre școală. (Dan îi privește o clipă contrariat).

Dan: — Ce-aveți cu mine, fraților? În școala asta n-are nimeni voie să mai fie și contemplativ?!

Laura: — Noi nu ți-am reproșat.

Andrei: Sîntem doar prietenii tăi și trebuie să știm ce-i cu tine.

Laura: Băiatului i-o fi rău, o fi avînd migrenă, și voi îl sîcîiți.

Radu: — Mai glumim și noi, Dane...

Andrei: — Te rugăm, fii atît de bun și spune-ne dacă ai pățit ceva: ai un necaz în familie?

Laura: — Dacă ai nevoie de ajutorul nostru ți-l oferim cu plăcere.

Dan: — Nu, nu mi s-a întîmplat nici un necaz. Și pentru că voi îmi sînteți prieteni și am nevoie de ajutorul vostru, vă voi spune pe dată păsul.

Colegii (într-un glas, curioși): — Ce este? Ce este? Spune-ne repede!

Dan: — Cu o condiție: făgăduiți-mi că nu veți sufla o vorbă nimănui și nu veți da îndărăt de la treabă.

Laura: — Făgăduiesc!

Andrei: — Și eu făgăduiesc!

Radu: — Mă alătur colegilor și prietenilor mei, înțelegînd că este vorba despre o treabă serioasă.

Dan: — Bine. Acum, după ce vă luați în liniște servietele din clasă, vă rog să mă urmați. Vom face o călătorie pe munte pînă în pisc pe un drum mai puțin bătut.

Laura (mirată): — Cum, vom lipsi de la cele două ore de clasă care ne-au mai rămas?

Dan (autoritar): — Laura, ai făgăduit, nu?

Laura (cu reproș): — Dar ce vor zice părinții aflînd că am fugit de la școală?

Andrei și Radu: — Ei, îți găsim noi o motivare.

Laura: — Dar nu-i vorba numai de mine, ci și de voi. Cum o să motivăm plecarea? Și cine o să ne ajute să găsim o justificare?

Dan (autoironic): — Excelența mea, de vreme ce am inițiat această acțiune.

TABLOUL II

Reporterul: — Și ați ajuns în pădure. Mai departe ce a urmat?

Dan: — Le-am propus prietenilor mei să urcăm pe un drum numai de mine știut. Am suit pieptiș. În apropiere de Pîrîul repede ne-am oprit. După aceea am ieșit în Poiana cerbului, acolo unde prea puțini pași de om se pot număra.

Radu: — Pădurea era întunecoasă și am făcut încă un popas. Frunzișul vuia sălbatic. Parcă eram înconjurați de o mulțime de cascade.

(Rememorare)

Laura: — Eu de aici nu mai fac un pas! Duceți-vă singuri! Mă întorc chiar acum! N-am chef să mă prindă noaptea în pădure!

Andrei: — Laura, de ce nu pricepi că în mai puțin de două ceasuri sîntem înapoi. O să-i spui mamei tale că ai fost la o acțiune pionierească. Hai, vino, nu-ți fie teamă.

Laura: — Nu pot să mint! Nu pot! Credeți-mă!

Dan (categoric): — Atunci întoarce-te și nu ne mai încurca!

Laura: — Eu fără voi nu mă întorc!

Radu: — Am făgăduit că nu vom da îndărăt din drum. Un purtător al cravatei roșii cu tricolor nu-și poate călca făgăduința.

Andrei și Radu: — Și noi vrem să isprăvim mai degrabă această acțiune, mai ales că avem și lecții de pregătit pentru mîine.

Dan: — De aici o luăm pe scurtătură, pășiți cu grijă, drumul e periculos. Vă rog să vă țineți după mine. Andrei și Radu, aveți un ochi ațintit către Laura. Este colega și prietena noastră cea mai bună și se cere s-o ocrotim ca pe o soră...

Reporterul: — Cît a ținut drumul pînă acolo sus?

Dan: — De la Poiana cerbului am mai mers cam o jumătate de ceas.

Andrei: — Ne era teamă că vom rătăci calea la întoarcere, dar ne-am bizuit pe Dănuț și nu am dat bir cu fugiții.

(Rememorare. Sîntem tot pe munte.
În fața-intrarea unei peșteri)

Radu: — Priviți, priviți: muntele s-a deschis ca o pleoapă!

Laura: — Extraordinar! N-am mai întîlnit niciodată asemenea priveliște!

Andrei: — E o peșteră aici, în fața noastră. Dar de ce-or fi atît de strălucitoare pietrele de lîngă stînca fulgerată?

Dan: — Acestea sînt Pietrele albe. Le știu de la tatăl meu și el de la tatăl lui. Peștera se cheamă «a morții», se spune că nimeni n-a scăpat cu viață din cei ce au ajuns aici și s-au încumetat să pătrundă în interiorul ei.

Colegii lui Dan: — Noi nu vrem să murim, dar nici pe tine, Dane, nu te lăsăm să faci o prostie.

Dan: — Dați-mi voie să vă spun pe scurt legenda Pietrelor albe, zise și ale Domniței. Se spune că demult, într-un veac românesc de început, pe vremea bătăliilor cu popoarele migratoare, fiica unui voievod pămîntean, după ce tatăl ei a fost ucis într-o bătălie, s-a retras aici și a plîns. A plîns zile și nopți în șir. Lacrimile ei s-au prefăcut în aceste pietre albe.

Radu: — Interesantă legendă.

Laura: — Acum, fii sincer, eroule, și spune-ne: numai pentru atîta lucru ne-ai tîrît pînă în acest munte tenebros?

Andrei și Radu: — Chiar așa, Dane, de ce-ți bați joc de noi, și ne împingi prin prăpastie de amorul unei legende?

Dan: — Lăsați-mă o clipă să respir.

Laura: — Urît din partea ta, Dane!

Andrei: — Foarte urît! Gestul este incalificabil!

Dan: — Vino cu mine, Andrei. Radu rămîi cu Laura și ai grijă de ea. Noi doi, luminați de această lanternă vom intra în peșteră.

Reporterul: — Cît ați stat voi acolo așteptîndu-i pe Dan și pe Andrei?

Laura: — Cred că zece minute. Văzînd că ei nu se mai întorc, nu dau nici un semn de viață, am început să țipăm: «Întoarceți-vă, fiți atît de buni și întoarceți-vă!»

Radu: — Dar Dan și Andrei nu ne-au auzit, n-aveau cum să ne audă. Atunci m-am decis să pornesc după ei. Și Laura m-a urmat. Ca orbii pe întuneric, cu degetele zgîriate am pătruns. Ne-am obișnuit o clipă cu peștera și am pășit mai mult pe vîrfuri.

Laura: — Muntele vuia înfricoșător, treceam pe un coridor foarte îngust, sub noi se căsca o prăpastie. Aveam senzația că, din clipă în clipă, ne vom prăbuși. Mă prinsesem de Radu, îmi încleștasem degetele de brațul lui Radu...

Radu: — Continuam să strigăm în speranța că vom putea fi auziți.

Laura: — Numai ecoul răspundea înăbușit, acoperit de vuietul muntelui.

Reporterul: — V-ați asumat riscul. Și ce-a mai urmat?

Laura: — Deodată s-a făcut lumină. Lumina adevărată a zilei ne copleșea, amețindu-ne.

(Se reconstituie scena)

TABLOUL III

Dan: — Haideți să vedeți, veniți repede! La picioarele noastre a rămas «peștera morții». Am depășit-o, nu ne mai interesează. Aici este cetatea, o cetate în toată puterea cuvîntului. Noi am ajuns pentru întîia oară în interiorul ei. Evrika!

Ceilalți: (într-un glas) — Evrika! Evrika!

Reporterul: — V-ați regăsit cu toții în interiorul cetății. Erați bucuroși, nu?

Radu: — Bineînțeles. Acțiunea noastră fusese încununată de succes. Trecusem de «peștera morții», acum numai cetatea ne interesa.

Andrei: — Era descoperirea noastră și merita să ne consacrăm în continuare cercetării ei.

Laura: — Am văzut niște coloane care ne-au uluit. Păreau sculptate în marmură. Se păstraseră intacte din vremuri îndepărtate.

Dan: — După părerea noastră, era o cetate dacică cu multe încăperi, impresionînd prin arhitectura specifică a fiecăreia.

Andrei: — Iată, aici, în aceste colțuri sînt turnurile de observare, le-am spus colegilor mei.

Dan: — Noi am pus primii piciorul, sînt absolut sigur, tovarășe reporter, pe acele lespezi frumos rînduite și am avut sentimentul că sîntem alți oameni.

Laura: — Am suit niște trepte tăiate în piatră și am dat de o ușă.

Andrei: — Era o ușă groasă din

Tapiserie de **ELENA HASCHKE-MARINESCU** «PRIMII STRĂBUNI»

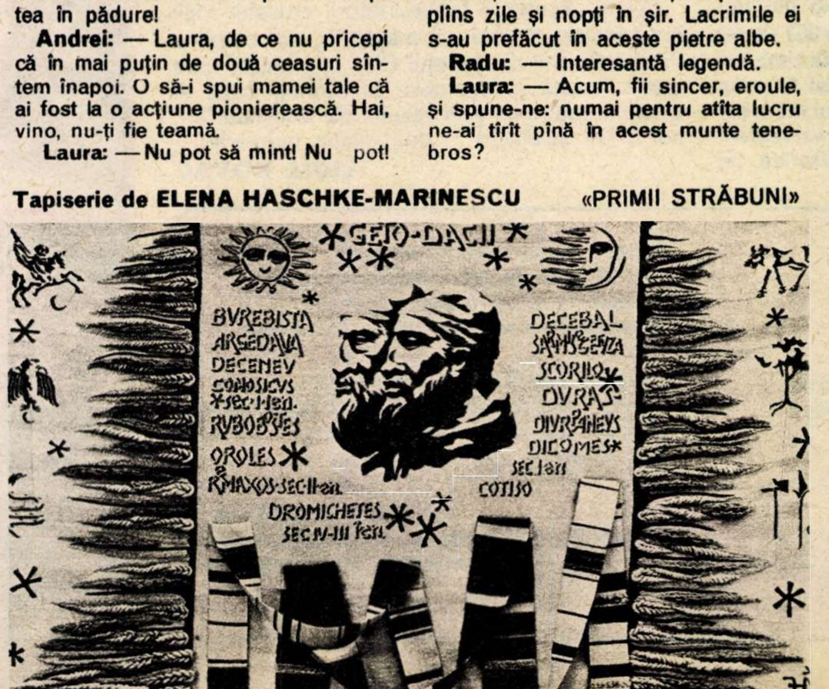

stejar pe care cu mare greutate am împins-o. Lanterna lui Dan ne-a ajutat să ne descurcăm înăuntru.

Reporterul: — Nu v-a fost deloc teamă că vi s-ar putea întîmpla ceva rău?

Dan: — Nouă nu ne este niciodată teamă.

Andrei: — Doar sîntem pionieri, tovarăşe reporter.

Reporterul: — Cine a văzut întîi vasul de ceramică?

Dan: — Laura: Ea l-a zărit. S-a împiedicat întîi de nişte cioburi. A ţipat şi Radu s-a repezit să-i cuprindă braţul.

Radu: — Avusesem senzaţia că fata a călcat pe un şarpe. Cînd colo, ea călcase pe un ciob dintr-un vas de lut care se găsea la doi paşi de noi şi pe care Laura l-a îmbrăţişat imediat cu privirea.

Andrei: — Părea o amforă, aducea de fapt, dar nu era decît un mare vas de lut spre care ne-am îndreptat cu toţii într-o clipă. Am scotocit cu mîinile înlăuntru şi printre bucăţile de cărămidă şi pietriş am mai dat şi de altceva.

Reporterul: — Bine, dar în imediata voastră apropiere era prăpastia. Mă gîndesc la muntele abrupt din faţa voastră, munte pe care, de atîţia ani, se chinuie zadarnic alpiniştii să-l escaladeze.

Dan: — Pe noi nu ne interesa atunci nici un fel de prăpastie, nici un fel de munte abrupt, ci numai cetatea. Alergam năuciţi, fericiţi dintr-o încăpere în alta, ne strecuram printre coloane, suiserăm treptele într-unul din turnurile de veghe, ca să putem admira, departe, în vale, priveliştea ameţitoare a oraşului.

Laura: — Ca din avion, şcoala noastră, văzută de acolo, părea o jucărie, o miniatură.

Reporterul: — Şi v-aţi întors, tîrziu, dar v-aţi întors. A doua zi, ce-aţi mai făcut?

Dan: — A doua zi am revenit. Ne înţeleseserăm să revenim chiar în zori.

Andrei: — A doua zi am lipsit de la şcoală, am venit direct aici, drumul nu ni s-a mai părut atît de greu.

Radu: — Parcă l-am suit dintr-o răsuflare.

Reporterul: — Cu ce scop aţi venit a doua zi direct aici?

Dan: — Doream să cercetăm mai în amănunt interioarele şi...

Laura: — Şi cam atît...

Profesorul: — Copii, vă rog să povestiţi fără să ocoliţi adevărul.

Dan (sceptic): — La ce-ar mai sluji, dacă noi tot nu sîntem luaţi în seamă?

Laura: — Chiar aşa, cine pune preţ pe isprăvile unor «copii neastîmpăraţi»?

Reporterul: — Sînt gata să vă ascult pînă la capăt. Mai spuneţi-mi, dragi prieteni, cine dintre voi nu şi-a ţinut făgăduinţa?

Dan: — Andrei, dar noi nu ne-am supărat. Mama lui s-a obişnuit ca el să nu fie niciodată sancţionat şi cînd a auzit că Andrei a fugit de la şcoală, că ascunde motivul pentru care a fost discutat în adunarea de detaşament şi la ora de dirigenţie, l-a rugat să-i comunice tovarăşului profesor adevărul.

Andrei: — N-am avut încotro şi i-am spus mamei totul. După aceea am venit la şcoală şi la sugestia ei m-am adresat tovarăşului profesor de istorie.

Reporterul: — Şi?

Dan: — Dumnealui s-a oferit să ne sprijine, avînd însă grijă să înştiinţeze mai întîi Centrul de cercetări arheologice.

Profesorul de istorie: — Am mers la faţa locului să mă conving de cele relatate de copii. Totul îmi apărea ca o plăsmuire poetică. Am ajuns la gura peşterii şi, recunosc, n-am avut curajul să mă apropii. Riscul era prea mare.

Dan: — Cale de acces, într-adevăr, nu exista.

Profesorul: — Pentru aceasta i-am şi admonestat pe elevii mei, reproşîndu-le lipsa de prevedere, gestul hazardat.

Reporterul: — Cînd a sosit cea dintîi echipă de arheologi aţi ştiut?

Profesorul: — Da. Eu i-am condus pe tovarăşii arheologi prin pădure, pe drumul ales de Dan pînă la gura peşterii.

Reporterul: — Căile de acces le-aţi realizat împreună?

Profesorul: — Nu. Arheologii mi-au mulţumit pentru călăuză, precizînd că de aici încolo se vor descurca şi singuri.

Laura: Mai doriţi şi altceva de la noi, tovarăşe reporter?

Reporterul: — Da. Aş vrea să ştiu care-i motivul păstrării acelor obiecte din ceramică găsite în peşteră?

Dan: — Unul simplu, simplu de tot: dorim să înfiinţăm şi noi un muzeu în şcoala noastră.

Profesorul: — Se află printre noi, ca invitat, unul dintre tovarăşii arheologi care au condus lucrările.

Arheologul: — Muzeul îl veţi înfiinţa chiar astăzi şi noi vă dăruim alte piese pentru ca, într-adevăr, muzeul de la şcoala voastră să fie unul adevărat.

Reporterul: — Zilele acestea vom publica în ziar un articol special în care se va vorbi în exclusivitate, despre voi. Despre tine, Laura, despre tine Andrei, despre tine Radu, despre tine Dănuţ.

Dan: — Bine, dar eu sînt principalul vinovat?!

Reporterul: — Tocmai de aceea!

(Final)

● ●

INDICAŢII PRIVIND REALIZAREA SCENICĂ A PIESEI

Prezintă ION GH. ARCUDEANU de la Teatrul «Ion Creangă»

Piesa lui George Chirilă face parte din categoria lucrărilor dramatice destinate teatrului şcolar, mai exact, este o piesă cu, despre şi pentru elevi.

Tema tratată este desprinsă din viaţa unor colegi de-ai voştri dintr-o şcoală generală a unui oraş de munte din zilele noastre. Ceea ce înseamnă că oricare elev din clasa a patra sau dintr-o altă clasă mai mare a şcolii se poate regăsi într-unul din personajele piesei.

Faptul că tema este interesantă şi apropiată de viaţa publicului căruia i se adresează, face ca ideea să fie mult mai uşor şi mai direct receptată. Chiar dacă ea este de excepţie ca: descoperirea unei cetăţi dacice în munţi, de către copii în zilele noastre, fapt curios dar posibil, textul militează pentru cutezanţă, temeritate, prietenie, întrajutorare, colaborare între elevi, păstrarea unei taine, ţinerea făgăduinţei.

Acestea sînt contrapuse unui alt principiu, care invită la o analizare mai exigentă a faptelor copiilor, care hotărînd să ducă în comun, pînă la capăt o acţiune frumoasă, comit totuşi un gest hazardat (iau cu ei şi o fată, mergînd pe margini de prăpăstii), dau dovadă de lipsă de prevedere (îi apucă noaptea prin pădure), lipsesc de la şcoală, lucruri care-i fac să fie puşi în discuţia adunării de detaşament şi la ora de dirigenţie.

Tabloul al doilea are ca loc de desfăşurare la început pădurea, apoi muntele şi peştera sub care este prăpastia. Acest tablou are cea mai mare tensiune, mai ales cînd Laura rămîne singură cu Radu şi cînd nevoiţi să meargă pe marginea prăpastiei traversează peştera. Chiar dacă este povestită reporterului, întîmplarea trebuie jucată cu convingere şi cu adevărata emoţie a momentului petrecut aievea.

Tabloul trei şi ultimul îi găseşte pe toţi copiii reuniţi în interiorul cetăţii dacice. Secvenţele trebuie succedate cinematografic, iar intervenţiile reporterului să lege şi să dezlege firul enigmelor pe care le înregistrează pe bandă de magnetofon. Marcată scenic trebuie să fie intervenţia Profesorului de istorie, cel care află despre isprava copiilor de la Andrei şi declanşează în continuare conflictul.

În şcoală cu ajutorul copiilor se înfiinţează muzeul, iar ziarul va scrie un articol special în care se va vorbi în exclusivitate, despre copii, despre fiecare în parte. Rolurile pot fi jucate toate numai de copii sau pentru Reporter, Profesor, Arheolog, apelăm la fraţii sau colegii mai mari din şcoală cu pasiune pentru arta scenică.

Pentru a înţelege cît mai bine epoca în care se află cetatea descoperită trebuie să vă pregătiţi suplimentar, consultînd cît mai multe lucrări legate de cetăţile dacice. Iată cum o piesă de teatru ne stimulează interesul spre lectură, spre o pregătire şcolară superioară.

În ideea că vă place piesa şi vreţi s-o montaţi la voi în şcoală, ea nu necesită un decor special. Totul se poate sugera din mişcare şi trăire interioară. Cîteva elemente de recuzită sînt necesare: microfon, magnetofon sau casetofon, o banchetă sau scaune. Jocul trebuie să fie simplu aşa cum sînteţi voi cei de toată ziua, fără exagerări, fără teatralism. Aşteptăm cît mai multe invitaţii la premiera voastră cu: «Dincolo de legendă»! Vă ţin pumnii şi vă urez: SUCCES!...

● ●

X

de VASILE NICOROVICI

Adevărul e că împrejurarea, inevitabilă acum, de a da ochii cu tata, îmi provoca un sentiment neînţeles de sfială. Nu bănuiam dacă vrea să mă vadă sau nu, în ce fel mă va primi, ce-mi va spune. Aşa că, intrînd alături de nenea Panait în hala vecină, tot atît de mare, tot atît de agitată — am încetinit pasul şi am devenit tăcut. Poate, fiindcă de la un timp, l-am simţit şi pe însoţitorul meu cu gîndul dus departe, la ale lui. Totuşi, se opri şi scrutînd

ROMAN FOILETON

atent hala, spuse: «Uite-l şi pe taică-tu, Aurele! Da, ăla... Îl vezi! Atunci eu te las!»... Silueta tatălui meu se zărea lîngă o maşină de formă curioasă. Avea la un capăt şi la altul, cîte o coloană de metal, groasă şi înaltă, iar între ele — o masă lungă şi netedă, strălucind vineţiu. Tata nu era singur. Lîngă el stătea un ins în salopetă gri, cu obraz alb şi sprîncene negre. Tata vorbea, ca şi cum ar fi vrut să-l convingă de ceva important. Ridica mîna dreaptă în aer şi o lăsa, din cînd în cînd, apăsat, în palma stîngă, privindu-l pe celălalt în ochi. Tînărul îl asculta fără să zică nimic. «Ascultă, mă, Lemnete, că-ţi vorbesc ca băiatului meu. Astea de aici nu sînt maşini, sînt ceasornice. Ce zic ceasornice? Că şi la deşteptătoare poţi umbla, cum te taie capul. Astea sînt cro-no-metre! La astea nu poate umbla decît un specialist. Şi, acum, fii sincer, Lemnete, şi spune că ai schimbat reglajul»... «Da, nea Gore», e adevărat. Credeam că fac bine... «Păi, am zis eu că ai vrut răul? Uite ce, Lemnete... Lemnete şi mai cum» «Tudor. Tudor Lemnete»-

ROMAN FOILETON

Uite ce, Tudore... Să ne înţelegem. Dacă ai vreo pretenţie să-mi spui. Te ajut cu dragă inimă. Dar să facem treabă, nu fuşeraie! La noi e o fabrică de maşini, care la rîndul lor fac alte maşini. Mai mult de jumătate-i marfă de export: Made în R.S. România. Nu ne putem juca. Dă-i drumu.» Tînărul apăsă pe un buton şi maşina porni. Mie îmi părea foarte bine că, pînă la urmă, cei doi s-au înţeles atît de frumos. Tata mai rămase în loc, puţin timp, ca să observe mişcările lui Tudor Lemnete. Şi, în momentul în care tocmai se pregătea să plece de acolo, m-am dat şi eu în vileag, crezînd că o să-i provoc o mare surpriză.

Dar tata mă privi, ca şi cum se aşteptase la figura asta. Surprins, tot eu, l-am întrebat de-a dreptul: «Păi... nu te miri că mă vezi aici, tată?». «Din moment ce mi-ai spus că ai treabă la Vasile Cuculeţ, bănuiam eu că o să faci un drum şi pînă la mine!» Poftim!... Şi eu care îmi făcusem atîtea probleme cu venirea asta neanunţată. Tata, însă, zîmbi într-un anume fel. Ca atunci

ROMAN FOILETON

cînd îi izbuteşte o şotie, faţă de prietenul său Panait: «De altfel, Vasile mi-a dat adineaori un telefon. Vezi că Aurel al dumitale e prin fabrică şi ar putea să vină în inspecţie.» Tata glumea, desigur, şi mie îmi plăcea felul său de a glumi. Îl simţeam că e mîndru de mine. Poate de aceea, cînd am pornit unul lîngă altul prin secţie, tata striga mai pe fiecare al doilea ins, pe care îl întîlneam în drum, ori îl vedeam lucrînd la vreo maşină: «Merge, merge, Alboiule?»... «Merge că-i musai, Gore. Dar băiatul ăsta, cine-i? N-o fi cumva Fane al dumitale?» «Nu, ăsta-i ăl mic, Aurel!» «Ce mare a crescut! Să-ţi trăiască!» Şi, după cîţiva paşi, din nou: «Noroc, Jitarule, noroc! Ia te uită, cine-i aici!» «E băiatul tău, Gore? Îţi seamănă — leit... Cum erai tu la vîrsta lui». Ce mai, tata era foarte bucuros!...

Şi aşa am ajuns la un colţ al halei, lîngă o masă plină de scule, masa reglorilor. Se făcuse trei şi jumătate.

(VA URMA)

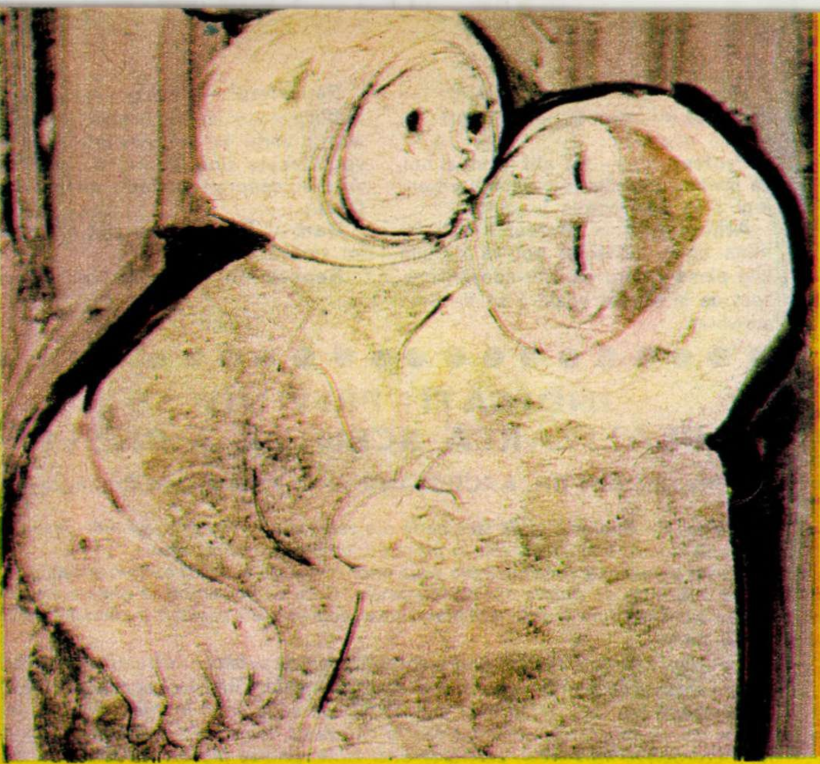

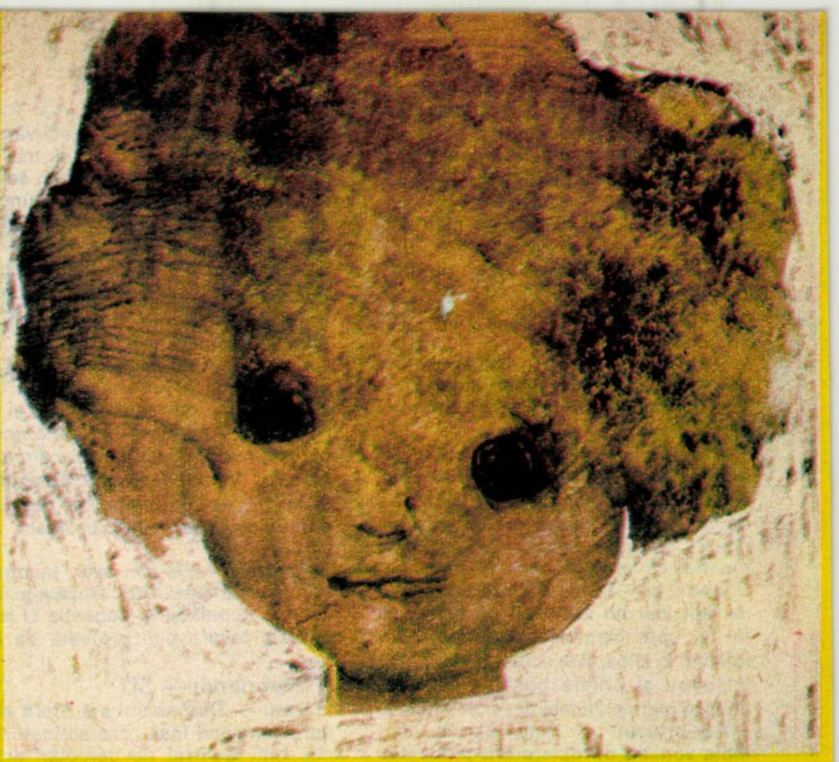

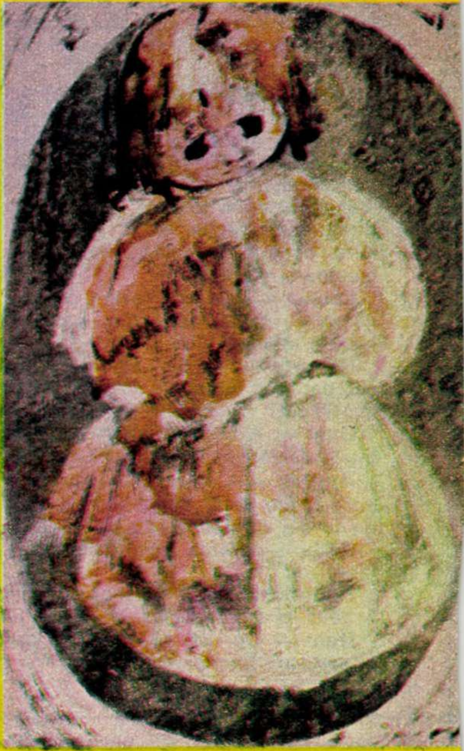

OASPEȚI LA „ATELIER 2000“
TIA PELTZ

Ochi mirați, ochi întrebători, ochi în care joacă un zîmbet sau cîntă o lacrimă. Ochi de copii. Atîtea și atîtea priviri.

Parcă ghicindu-ne uimirea, pictorița Tia Peltz, în atelierul căreia ne aflăm, se grăbește să ne explice:

— Portretele pe care le priviți au făcut parte dintr-o expoziție dedicată Anului Internațional al Copilului și-mi sînt foarte dragi. Universul picturii mele îl constituie în mare parte copilul cu gîndurile, cu sentimentele sale. Am un număr mare de lucrări pe această temă, care este într-adevăr foarte apropiată inimii mele. Dar, cine mă cunoaște, știe că lucrez în permanență la ciclul «Album de familie» în care îmi privesc glumind personajele, le ironizez cîte odată cu tandrețea izvorîtă din încrederea că multe defecte ale semenilor au leac.

— Și totuși, copiii ocupă primul loc în pictura dumneavoastră! Portrete, multe portrete de copii.

— Pentru mine fiecare din aceste portrete este un simbol al copilăriei senine din țara noastră. În orice ipostază, copiii mei își îndreaptă privirile încrezătoare spre viață, spre viitor. În fiecare portret pe care-l realizez simt omul matur de mîine, generos, capabil de dăruire, omul frumos.

— Știți ce gîndește, ce simte un privitor de vîrsta cutezătorilor în fața portretelor pe care le realizați ?

Odată, o pionieră mi-a spus: «Privirile copiilor dumneavoastră, îți cer parcă să-i ocrotești, să-i mîngii, să-i aperi». N-am uitat vorbele ei. Fetița a intuit exact mesajul artei mele. In momentul cînd ocrotești, cînd aperi, devii mai bun. De aceea îndrăznesc sa sper că lumea copiilor din pictura mea poate fi un apel în favoarea păcii, atît de necesară pentru înflorirea vlăstarelor societății noastre. Mă mai gîndesc că, vizionînd galeria mea de portrete, fie numai și cea găzduită în această pagină, cei de vîrsta cutezătorilor se vor simți îndemnați să-i privească mai înțelegător, mai cu drag pe colegii lor mici.

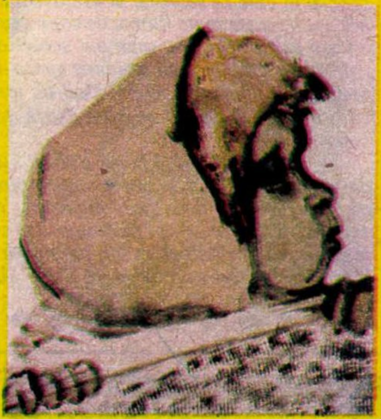

— Cunoașteți concursul nostru «Atelier 2000» — un concurs pe care-l dorim al inventivității, al imaginației, al fanteziei. Știți că sectorul B al Atelierului cuprinde lucrări de artă plastică. Ce ați recomanda participanților?

— Reamintesc o recomandare pe care o fac întotdeauna pionierilor cînd este vorba de artă plastică: să nu se lase furați de punerea culorii, ci să învețe să și deseneze. Culoarea, cu transparența, cu moliciunea ei, cu potrivirile de nuanțe poate reda atmosfera unei lucrări, poate reflecta o infinitate de stări — bucurie, visare, nostalgie. Desenul însă constituie temelia solidă prin care o realizare artistică dobîndește forță de comunicare. De aceea recomand pionierilor să învețe desenul, pentru că, oricum, culoarea îi atrage, o stăpînesc mai bine. «Atelier 2000» este un concurs fascinant pentru orice vîrstă. Este ca și cum ți-ar crește aripi în vederea unui zbor spre zări înalte.

Viitorul începe azi. Cît este de frumos să înfățișezi, prin mijloacele artei, chipul României socialiste în drum spre comunism, a frumuseților și bogățiilor ei, a oamenilor care-și făuresc o viață demnă și liberă. Cît este de frumos să-ți imaginezi, de pildă, o vacanță în anul 2000, un oraș plutitor, un oraș grădină, o stațiune de pe Lună sau de pe un satelit al ei. Dar ce mijloc de locomoție preferi? Un supersonic sau o navă cosmică? Sau poate un automobil zburător? Oricare ar fi răspunsul vostru exprimat prin gravură, frescă, pictură, sculptură, tapiserie, prezența voastră în concurs va constitui fără îndoială mărturia unei înaripate gîndiri anticipative. Am o rugăminte: În anul 2007 sau poate 2008, cînd vă veți intoarce cu adevărat dintr-o vacanță, astăzi numai imaginară, să-mi povestiți și mie cum a fost. Știu de pe acum că o să-mi fie frică să pornesc la drum, așa cum veți face voi. Sau cine știe, poate voi prefera să rămîn în tăcerea atelierului ca să plăsmuiesc chipuri de copii, mulțumită că pe Terra există o lume a păcii și prieteniei. Și mă bucur că România își aduce din plin contribuția la realizarea lor.

BITI CARAGIALE

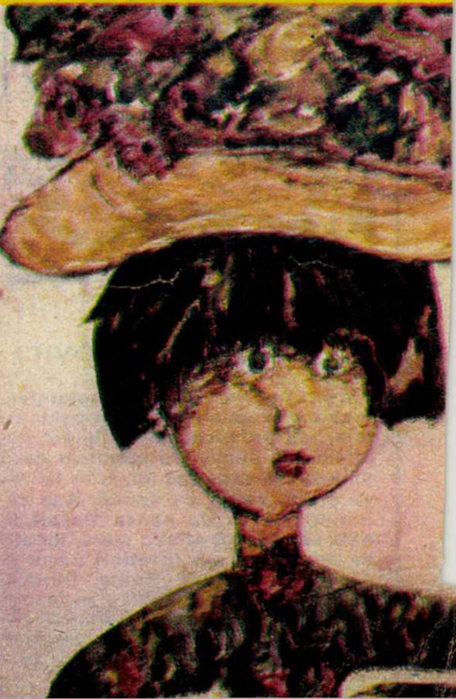

MAGAZIN SPORTIV

LA SIBIU, ALFABETUL ORIENTĂRII TURISTICE SE ÎNVAȚĂ ÎNAINTEA LUI A.B.C...

Pionierii și șoimii patriei din Sibiu sînt recunoscuți pentru dragostea pe care o poartă orientării turistice. La fiecare sfîrșit de săptămînă ei vin în pădurile din apropierea orașului — îndeosebi Pădurea Dumbrava — și, cu harta și busola în mînă, aleargă să descopere posturile de control, montate de către arbitri. La asemenea concursuri participă sute și chiar mii de concurenți. Astfel, în organizarea clubului «Electrica» din Sibiu, la competiția «Chemarea toamnei» au participat peste zece mii de concurenți, majoritatea elevi. Un veritabil record!

— Dar pionierii care nu știu încă să citească harta și, mai ales, șoimii patriei, care nu cunosc nici literele alfabetului, cum vor concura? au întrebat cei mai tineri adepți ai orientării turistice.

Soluția a fost găsită. Pentru aceștia, posturile de control au reprezentat «Vizuina vulpii», «Bîrlogul ursului», «Cuibul ciocănitoarei Woody», «Căsuța Babei-Cloanța»... Cum le-au descoperit concurenții? Păi, simplu: după semnele lăsate de aceste personaje în drumul lor spre casă (o pană, o creangă ruptă într-un anume fel) cît și după săgețile puse de vreun «vînător» (arbitru de concurs).

Așadar, la Sibiu, copiii învață alfabetul orientării turistice chiar înainte de a învăța să-l scrie și să-l citească pe A pe B, pe C..

ITINERARUL UNIRII

Chiuza e o comună dintre cele mai mici din țară. Se află nu departe de Beclean, pe valea Someșului Mare. Școala are doar 160 de elevi. Dar asta nu i-a împiedicat să-și facă — prin muncă patriotică — o bază sportivă de toată frumusețea: două terenuri de volei, unul de handbal, unul de baschet, teren de mini-fotbal etc.

Dar pionierii de la Chiuza sînt și iubitori ai turismului. Valorificînd unele deșeuri, și-au procurat șapte corturi, saltele și saci de dormit și au pornit în drumeție în frunte cu directorul școlii, profesorul Ion Marian.

— Moșii noștri au fost la Alba Iulia la 1 decembrie 1918, cînd s-a hotărît unirea cu țara, au zis pionierii.

— Luptele de la Mărășești au fost hotărîtoare pentru înfrîngerea dușmanului. Iar Mărășeștii sînt aproape de Focșani, unde în 1859 Milcovul a încetat să mai fie graniță între Moldova și Muntenia.

— Dacă ajungem la Alba Iulia, atunci trebuie să vedem și Apusenii lui Horea și Avram Iancul. Iar dacă am ajuns în Moldova, trebuie să vedem și Putna, unde odihnește Ștefan cel Mare.

Și iată, așa s-a născut «Itinerarul Unirii», pe care l-au parcurs pionierii din Chiuza în cinstea aniversării a 60 de ani de la făurirea statului național unitar român.

SEVER NORAN

SPORT ȘI TEHNICĂ

OAMENII-PĂSĂRI DE PE CRISTIANUL MARE

Copiii au uitat, parcă, de tot ceea ce se petrece în mijlocul lor. Stau cu privirile «lipite» de cea mai înaltă creastă a Cristianului Mare, acoperită de pulberea de argint a zăpezii, pulbere scînteietoare în bătaia soarelui. Aici, jos, în Poiana Brașov, prin iarbă au înflorit brîndușele de toamnă. Dar nici unul dintre cei cincisprezece băieți nu le ia în seamă. Încercăm să aflăm motivul preocupării lor pentru creasta de soare a Cristianului.

O să zboare «Șoimul carpatin» sau poate «Sitarul». Am ajutat și noi la construirea lor, ne spun băieții.

Ducem mîna streașină la ochi. De-acolo, din vîrf, s-a desprins o pasăre ciudată, parcă-i zmeu triunghiular, parcă-i liliac...

— E «Șoimul carpatin» — își dă cu părerea cineva.

— Ba nu. Aduce cu «Sitarul»...

— E «Șoimul» dragă! E nea Teofil Stoica.

«Pasărea» coboară și crește și-abia acum îi vedem «inima»: un om prins sub imensa aripă triunghiulară. Un viraj, două și iată vine spre noi...

— A decolat «Sitarul!» A decolat!...

De pe creastă se desprinde cel de-al doilea om-pasăre.

— Ăsta-i Vilhelm Ioruș de la grupul școlar «Tractorul».

Cele două Delta-plane, «Șoimul carpatin» și «Sitarul», au aterizat la... doi pași de noi. Copiii sar să-i ajute pe zburători să-și plieze aparatele pentru o nouă ascensiune cu telecabina. Coborîrea o vor face tot prin văzduh.

— Ei, dar cine-s zburătorii? — încercăm să aflăm.

— Cum cine? De la noi, de la Casa tehnicii pentru tineret din Brașov. Avem peste 40 de membri ai «Delta-clubului». Noi construim, deocamdată, aeromodele, că așa se ajunge la zborul adevărat. Poate la anul ne încercăm și noi forțele. Mihai Buta e junior mic, dar a și făcut o încercare. Și-a mers...

Dar cîte nu poți afla de la acești băieți minunați care construiesc mașini zburătoare! De pildă: că Teofil Stoica, tehnician la Întreprinderea de construcții aeronautice, a construit pînă acum două aparate și a făcut peste 700 de zboruri; că inginerul Vasile Tulbure, împreună cu băiatul său, Ciprian, student la Politehnică, au făcut și ei un aparat și zboară în fiecare duminică la panta de la «Sînpetru»; că la Casa tehnicii pentru tineret — (unde instructor este un vechi modelist, Bucur Buta, și un fost tehnician care a lucrat în tinerețe la celebra uzină de avioane IAR, Dumitru Voinea), marțea și miercurea sînt zilele delta-planiștilor. Dar nu fac numai deltaplane. Îi ajută și pe cei mici să-și pună la punct aeromodelele.

— Gata! Lăsați vorba și fiți atent că iar decolează «Șoimul» și «Sitarul».

Am dus palma streașină la ochi și-am privit din nou spre creasta de argint a Cristianului Mare, pentru a-i admira pe acei oameni care, îmbinînd tehnica, reușesc să realizeze cu posibilități proprii, unul dintre cele mai mari visuri ale omului — acelea de a zbura ca păsările.

VIOREL TONCEANU

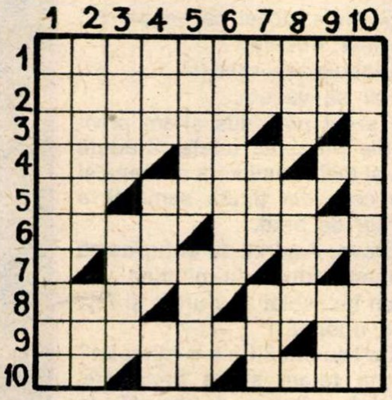

GHEAȚĂ

ORIZONTAL: 1) Monument al naturii și important obiectiv turistic situat în sudul Masivului Bihor, care adăpostește un ghețar cu o suprafață de circa 5 550 mp. 2) Alunecă în minunate piruete pe luciul gheții. 3) Poet liric, autorul poeziei «Ceață, vînt, zăpadă și tăcere». 4) Cu inima de gheață (fig.). Face primii pași pe gheață. 5) Susținător din spate. Frunzele gloriei. 6) Furcă de lemn cu patru coarne (reg.). Plin de elan. 7) Aceea. 8) Alb în ținutul ghețurilor eterne. Diminutiv masculin. 9) Îngheț (fig.). Un ger pe sfîrșite. 10) Începe să amorțească. Vine și pleacă în toiul iernii. Gheață la streașină.

VERTICAL: 1) Îngheață sîngele în vine. 2) Înghețată. Brațe încărcate cu promoroacă (sing.). 3) Cu convingeri materialiste despre lume și viață. Protejează de frig. 4) Fluviu vest-european. Patinoar natural. Dînsa pe gheață. 5) Înghețată de teamă. Trage la săniile ținuturilor înghețate. 6) Alunecă pe gheață și zăpadă (dim.). 7) Din calotă. În cîntecul greierului. Cînd îngheață se... înroșește. 8. Aur (pop.). Sloi de gheață sfărîmicios care plutește pe apă. 9) Repere. Localitate în S.U.A. 10) Ghețar plutitor.

DICȚIONAR: EABA, LEO.

HIBERNALĂ

(Criptografie: 6, 1, 5)

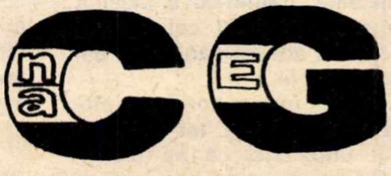

Dezlegare: ÎNCEPE A NINGE
ÎN-CE-PE-A-N-IN-G-E

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
NIC NICOLAESCU

Redacția: Piața Scînteii nr. 1. București 33. Telefon: 17 60 10. ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

index 41033

12 pagini, 1 LEU

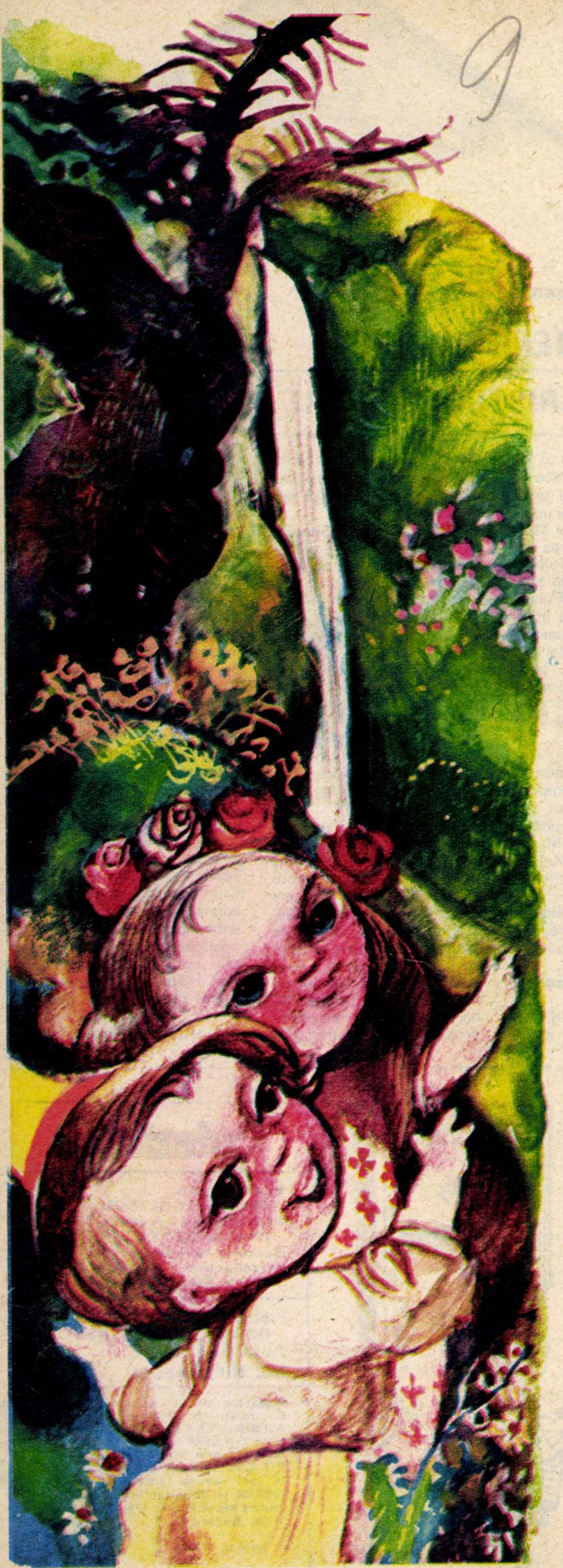

HĂRNICIE

SCHIȚA DE *Maria Ioniță*

Cît de capricios e timpul la noi, la munte! Cînd e cald, cînd e frig; cînd e soare, cînd plouă. Cu cîteva clipe în urmă era bine, dar acum a început un vînt subțire... și te pătrunde...

— Mergeți acasă! le zic fraților mai mici. Îl aștept eu pe Ionuț.

Mă privesc mirați, se strîng și mai tare unii lîngă alții, dar nu se clintesc din loc. Ce să le fac?! Și măcar de-ar veni Ionuț. Ionuț, fratele nostru mai mare, a terminat școala și e strungar. Aproape în fiecare sîmbătă vine acasă. Zice că-i este dor de noi.

Undeva, departe, se aude gîfîitul îndepărtat al autobuzului. Urcă din greu. Ne ținem răsuflarea să auzim mai bine cum se apropie. Apoi, drept în față, ne izbește lumina farurilor, zgomotul crește și...

— Ionuț!

Îl înconjurăm din toate părțile. Eu îi iau servieta și sacoșa, iar cei mici, Marin și Lenuța, își vîră mîinile mici și reci în palmele lui calde și puternice. Mama ne așteaptă în poartă. Sîntem zece frați, dar Ionuț e primul care a plecat de acasă și mama nu poate să nu-l aștepte în poartă.

În casă e cald. Ionuț îi potolește pe cei mici cu bomboane, apoi ne apropiem noi, școlarii, și-i povestim de-ale noastre. La urmă mă întreabă și pe mine:

— Dar comandantul de detașament nu-mi spune nimic? Ce-ați mai lucrat săptămîna asta, Andrei?

— Am sădit 5 000 de puieți.

— De care?

— Molid, pin...

— Pe care munte?

— Pe Negruța.

Apoi a venit tata și-au început să vorbească despre uzină. Și nouă ne-a fost somn.

Dimineața, frate-meu a început să cerceteze gardul cel nou, a văzut că am adîncit șanțul, că am recoltat cartofii...

Pe cer nu-i nici un nor, iar printre razele de soare se țes funigeii.

— Și unde zici că ați plantat puieți?

— Pe Negruța.

— Hai, pînă acolo.

Am mers bucuroși de vreme bună. Prin păduri, copacii păreau de aramă. Frunzele, vibrînd la cea mai mică adiere, se pregăteau de zbor. Apoi au apărut stîncile îmbrăcate cu brazi și valea Negruței ne întîmpină cu ropot de cascade.

— Vezi pădurea asta tînără? Noi am plantat-o, îmi zice Ionuț, apropiindu-se de un brăduț ce-i ajunge pînă la umăr. Cincizeci de ani îi trebuie unui brad pînă la maturitate. Știai?

Am dat din cap, încuviințînd. Apoi, Ionuț a intrat în pădure și l-am auzit chemîndu-mă:

— Andrei! Hai să bei apă din izvorul lui Toader.

— De ce-i zici așa?

— Așa-i zicem noi toți. Toader l-a descoperit și i-a făcut fîntînița asta. Uite, piatra aceea mare e Piatra Aniței. Și-mi povesti de ce-i zice așa.

Brazii aliniați umăr la umăr ținteau cu vîrfurile lor țepoase cei cîțiva norișori ce se iviseră ca din senin.

— Și unde ziceai că ați plantat săptămîna trecută?

— Dincolo de creastă.

— Hai să vedem.

Am urcat pînă sus și-am privit cuiburile proaspăt udate. Brăduții parcă-și mai rotunjiseră coroana și aveau ceva din ținuta semeață a pădurilor de brad.

— Bravo, Andrei! se entuziasmă frate-meu, strîngîndu-mi mîna.

M-am încovoiat de durere și fața mi s-a crispat.

— Ce-i cu tine? Ce s-a-ntîmplat? Doar nu te-am strîns prea tare. Și-mi luă mîna și o cercetă. În palmă, în dreptul degetului mijlociu, trona o bășică mare, roșie.

— Strîngi prea tare uneltele în mînă, dar nu-i nimic, așa e la început. Cu timpul, mîinile ți se vor învăța cu uneltele și ce e mai important, uneltele te vor cunoaște și ele de prieteni.

JOI, 14 DECEMBRIE 1978, ANUL XII (NR. 585)

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

50

Biblioteca Jude
MUREȘ
pentru co

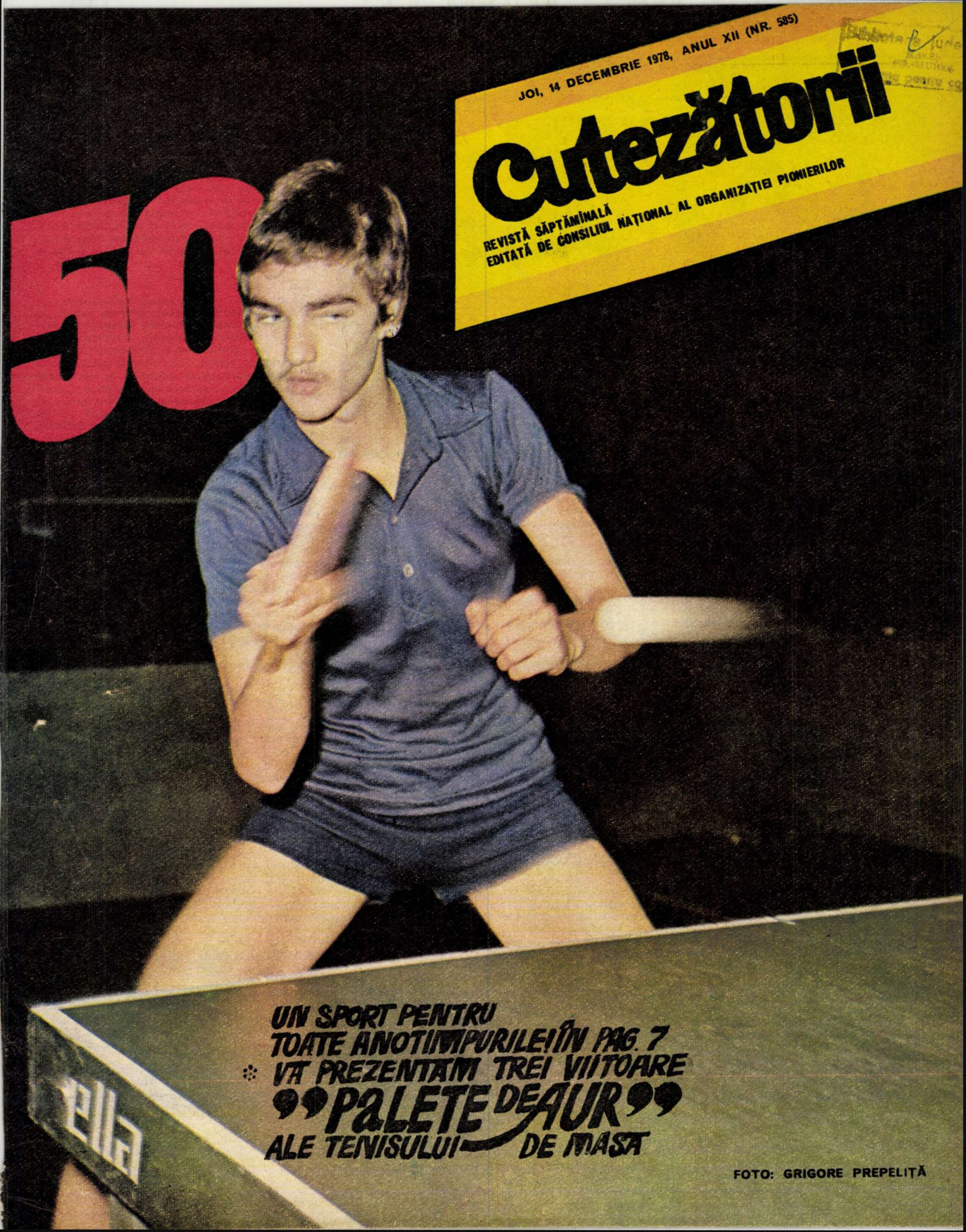

UN SPORT PENTRU
TOATE ANOTIMPURILE! ÎN PAG. 7
VĂ PREZENTĂM TREI VIITOARE
„PALETE DE AUR"
ALE TENISULUI DE MASĂ

FOTO: GRIGORE PREPELIȚĂ

Un eveniment care ne-a umplut tuturor inimile de mîndrie patriotică: tovarășului Nicolae Ceaușescu, președintele Republicii Socialiste România, i-a fost înmînată, joi, 7 decembrie, în cadrul unei ceremonii desfășurate la Palatul Consiliului de Stat, prima medalie de aur «Norbert Wiener» a Organizației Mondiale pentru Sisteme Generale și Cibernetică.

Diploma de acordare a medaliei de aur conține următorul text: «Organizația Mondială pentru Sisteme Generale și Cibernetică. Medalia de aur memorială «Norbert Wiener» conferită Excelenței Sale Nicolae Ceaușescu, președintele Republicii Socialiste România, ca mulțumire și recunoaștere pentru interesul și sprijinul pe care le-a acordat muncii și obiectivelor acestei organizații. Conferită la cel de-al IV-lea Congres de cibernetică și sisteme de la Amsterdam — Olanda, august 1978».

Prestigioasa distincție reprezintă o expresie a profundei prețuiri pe care oamenii de știință de pretutindeni o manifestă față de tovarășul Nicolae Ceaușescu, pentru sprijinul neprecupețit acordat dezvoltării științei în general și a ciberneticii în special, pentru contribuția generoasă adusă la promovarea acestora, la transformarea lor într-un factor de progres, într-o forță pusă în slujba păcii, a propășirii umanității.

Un moment important în cronica bogată a relațiilor noastre de prietenie și colaborare cu popoarele lumii l-a constituit vizita în țara noastră, la invitația tovarășului Nicolae Ceaușescu, președintele Republicii Socialiste România, a locotenent-colonelului Mengistu Haile Mariam, președintele Consiliului Militar Administrativ Provizoriu și al Consiliului de Miniștri ale Etiopiei Socialiste. Vizita, ca și convorbirile la nivel înalt româno-etiopiene, au constituit un eveniment de cea mai mare importanță în cronica legăturilor de prietenie dintre România și Etiopia Socialistă, menit să impulsioneze și să ridice pe noi trepte colaborarea și conlucrarea dintre cele două țări, în folosul ambelor noastre popoare, al cauzei cooperării și păcii în întreaga lume.

*

În dimineața zilei de vineri, 8 decembrie, tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, tovarășa Elena Ceaușescu, alți membri ai conducerii de partid și de stat au vizitat «Expoziția de prezentare a soluțiilor care asigură reducerea în continuare a consumurilor materiale și energetice, valorificarea mai accentuată a materiilor prime și materialelor», organizată în pavilionul central al Complexului expozițional din Piața Scînteii. Cu acest prilej, secretarul general al partidului a avut un rodnic dialog de lucru cu miniștri, cu alți factori de răspundere din economie, cu cadre de conducere și specialiști din centrale industriale, din mari unități productive, de cercetare și proiectare. A fost examinat, îndeaproape, modul în care se acționează pentru diminuarea consumurilor materiale, de combustibili și energie, față de nivelele prevăzute în anul viitor, pentru creșterea indicelui de folosire a materiilor prime și materialelor, pentru gospodărirea cît mai judicioasă a mijloacelor materiale, aceasta reprezentînd o sarcină de prim ordin, de cea mai mare însemnătate, de înfăptuirea căreia depind în mare măsură progresul economiei naționale, sporirea avuției țării, bunăstarea întregului popor.

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII

„Întîlnire în inima munților"

...Sub acest generic, pionierii din detașamentele claselor a IV-a și a VIII-a au făcut o vizită la mina Călimani. Aici, am fost întîmpinați de gazde care ne-au vorbit despre munca lor, despre grupurile școlare cu profil minier de la Gura Humorului, Iacobeni și Vatra Dornei care ne oferă largi posibilități nouă, tinerilor, după promovarea clasei a VIII-a, să ne calificăm în opt meserii, printre care acelea de excavatoriști, conducători auto, electricieni de mină, strungari, laboranți etc.

După vizitarea întregului front de lucru, însoțiți de valoroase explicații ale tovarășilor ingineri, ne-am întîlnit cu minerii ce ieșeau din schimb. I-am întîmpinat bucuroși și cu tradiționalul salut: «Noroc bun!» Printre ei, se găseau și părinții noștri, Dumitru Taranu, Gavril Moraru, Haralambie Moraru, Iosif Alupei, Donise Nica, precum și absolvenți ai școlii noastre, astăzi subingineri, maiștri mineri, strungari, electricieni.

Întîlnirea în inima munților a fost emoționantă și plină de învățăminte pentru noi, pionierii. Mulți s-au întors spre școală cu admirație sporită pentru munca minerilor, cu dorința de a le urma exemplul în hărnicie, în cutezanță.

pioniera **MARCELA TARANU**
Școala generală din comuna
Panaci, județul Suceava

CORESPONDENȚII NOȘTRI ÎN MIJLOCUL FAPTELOR

Un detașament de pionieri, mici de vîrstă și mari la fapte! Ei ne anunță cu bucurie că și-au depășit angajamentul în colectarea deșeurilor textile, de maculatură și a ambalajelor de sticlă. Vi-i prezentăm cu plăcere: detașamentul clasei a III-a B, de la Școala generală nr. 2 din Bîrlad. (Autorul corespondenței foto: pioniera comandantă de detașament, **VIOLETA CRISTINA MĂCEANCA**)

●

Ne aflăm printre cei o sută de pionieri, care într-o dimineață din aceste zile, se adunaseră la Intreprinderea de utilaje și de piese de schimb din sectorul 7. Ei sînt elevi la Școlile generale din cartierul Militari și activează la Clubul de dezbateri politice al Casei pionierilor și șoimilor patriei din același sector. S-au adunat aici, așa după cum ne relatează pionierii Valentin Hărmănescu și Cristina Lăzărescu, de la Școala generală 142, să dezbată o temă deosebit de actuală și majoră: «Pace, prietenie, colaborare — coordonate ale politicii externe a țării noastre». Subiecte fundamentale cum ar fi problema dezarmării, activitatea partidului nostru, în frunte cu tovarășul Nicolae Ceaușescu, pentru obținerea unei destinderi internaționale au stat în atenția participanților la dezbatere.

Pionierii au vizitat întreprinderea gazdă, au ascultat cu atenție și interes cuvîntul tovarășului Ioan Nanu, președintele comitetului sindicatului, care le-a vorbit despre realizările acestei întreprinderi, despre munca exigentă a muncitorilor, tehnicienilor, inginerilor, în îndeplinirea obiectivelor economice.

Pionierii, participanți la dezbatere, au înțeles și mai profund legătura între două țeluri mărețe: munca și pacea!

●

În cea mai nouă școală din Tîrgoviște (nr. 9), în cel mai nou cartier al orașului care cunoaște cea mai rapidă dezvoltare din lunga sa istorie, pionierii s-au întîlnit cu colonelul Dumitru Rădulescu, participant la luptele pentru eliberare națională din anii 1916—1918, Un dialog viu, emoționant, marcat de amintirea unor ani eroici, de elogiul prezentului înfloritor al patriei.

Emoția primirii cravatei în mijlocul oamenilor muncii: părinții, frații noștri mai mari. Pionierii clasei a II-a C, Liceul «Dumitru Petrescu», ai claselor a II-a A și a II-a E, Școala generală nr. 98 din București — la Combinatul poligrafic «Casa Scînteii» (foto 1), iar colegii lor de la Școala generală nr. 2, Orăștie — la Întreprinderea chimică din oraș (foto 2).

DE LA COMUNIȘTI ÎNVĂȚĂM CUTEZANȚA

DIALOG PIONIERESC

Școala generală nr. 22 din Craiova are oaspeți. Pionierii, ca întotdeauna în asemenea împrejurări, au pregătit flori, s-au îmbrăcat sărbătorește. Oaspetele Victor Neagoe, Erou al Muncii Socialiste, maistru la secția producție industrială «Centralizări și Telecomandă C.F.R.» se simte printre pionieri ca și cum ar fi de-ai casei. De aceea, dă mai întîi o raită în ateliere, să vadă ce s-a mai lucrat, dacă mai este nevoie de materiale, se oprește în laboratoare să privească noile aparate. Și numai după aceea se așază să stea de vorbă cu tinerii săi prieteni. Dialogul este așteptat de pionieri cu nerăbdare. Vă rugăm, dragi cititori, să-l urmăriți și voi. Încep a povesti pionierii.

DESPRE O ÎNTÎMPLARE SIMPLĂ SAU CE ÎNSEAMNĂ INIȚIATIVĂ

Peste cîteva zile urma să se țină în clasa a VI-a o adunare de detașament cu tema «Să ne cunoaștem județul». Mai erau încă o mulțime de lucruri de pus la punct. Dar iată că tovarășa comandant-instructor s-a îmbolnăvit.

—Să amînăm adunarea, a propus cineva.

—Ba de loc, a ripostat cu hotărîre pioniera Aura Toba, comandanta detașamentului. Trebuie să ne descurcăm cu forțele noastre. Pînă mîine vom avea tot materialul — fotografii, date, grafice. O să stabilim cu precizie ce are fiecare de făcut și o să ne pregătim ca și cum tovarășa comandantă ar fi cu noi.

Fermitatea Ancăi a plăcut colegilor, iar adunarea, care s-a desfășurat la data fixată, a scos la iveală numeroase inițiative pionierești. Astfel, Mihaela Cărăvan a pregătit un itinerar pe harta județului, exemplificat prin cîntece, poezii, imagini foto. Cătălin Tender și-a pus în joc toată fantezia pentru a decora sala cu desene imaginînd viitorul județului. De programul artistic s-a preocupat pioniera Dana Sîrbulescu și nu s-a lăsat pînă nu i-a dat o notă originală într-un recitativ frumos, alcătuit din proză și poezie dedicate patriei. Povestind oaspetelui această întîmplare din detașament, pionierii au subliniat cît de mîndră a fost comandanta instructoare de reușita lor, lăudîndu-i pentru inițiativă. Cu acel prilej, ea le-a spus că inițiativa înseamnă capacitatea de a avea spiritul viu, de a căuta noul, de a găsi soluții acolo unde alții cred că nu se mai poate face nimic. A da dovadă de inițiativă, înseamnă a avea spirit revoluționar.

CUTEZANȚĂ COMUNISTĂ

Ascultîndu-i cu atenție, oaspetele, Victor Neagoe, care lucrează de peste 30 de ani în aceeași întreprindere, muncitor fruntaș, autor a numeroase invenții, comunist prețuit și iubit de întreg colectivul a spus:

—Ați vorbit frumos despre promovarea noului, despre inițiativă. Desigur, ați observat și voi că noul nu stă întotdeauna la vedere. Adeseori este firav:promovarea lui presupune cutezanță, simț de răspundere, putere de a te împotrivi comodității. Este acum rîndul meu să vă povestesc ceva de la noi din secție. Pînă nu de mult electromecanismele de macaz, piese extrem de complexe, le aduceam din străinătate. Convingerea că nu pot fi asimilate la noi părea definitivă și se sprijinea pe faptul că tehnologia pentru producerea lor este extrem de dificilă. Comuniștii însă au propus să se încerce și cum ceea ce-i caracterizează este tocmai spiritul novator, îndrăzneala, responsabilitatea, au trecut la fapte. Pe scurt, au urmat multe zile și nopți de muncă, de mobili-

BITI CARAGIALE

(CONTINUARE ÎN PAG. 9)

TEZELE

MOMENT AL CALITĂȚII

CEA DINTÎI

Prima teză din viață este un eveniment. Și iată-i pe cei din clasele a V-a în pragul lui. Este greu, este ușor?... se întreabă ei, foarte emoționați.

Gabriela Ionescu, din clasa a V-a B, care a trecut de... primul foc, își exprimă impresiile :«Am crezut că prima teză va fi foarte grea, dar cînd am dat-o, am constatat că nu este chiar atît de dificilă. (Au dat teza la matematică, n.r.)»

Mirela Dima, din aceeași clasă, «divulgă» existența unei anumite incertitudini în prevederea rezultatelor: «Am făcut teza la matematică și mi s-a părut ușoară, dar verificînd rezolvarea în discuții cu colegii mi-a pierit entuziasmul. Cînd tovarășa profesoară ne-a adus tezele, am aflat și adevărul:

uitasem să fac o transformare. Dar nota primită a fost, totuși, mai mare decît prevăzusem».

Intervine, să limpezească lucrurile, un coleg «mai vîrstnic»: Iulian Huiu, din clasa a VIII-a A, care rostește puțin nostalgic: «Nu poți să uiți prima notă de la prima teză. Mai ales, dacă este o notă bună. Îmi amintesc că prima mea teză a fost la română și am luat 9. Simțeam că va fi foarte greu. Dar cînd am primit subiectul, mi-am dat seama că **teza nu este o lucrare grea pentru cel care a învățat tot trimestrul**».

REPETIȚIE PENTRU... EXAMEN!

Reporterul s-a oprit acum printre elevii claselor a VIII-a, buni cunoscători ai practicii tezelor. Oare, din acest motiv, pentru ei s-a diminuat emoția de a da teze?

Ei mă asigură însă că în ciuda regulilor ei fixe, teza este o lucrare captivantă pentru orice elev ce iubește

MARGARETA MICU

(CONTINUARE ÎN PAG. 8)

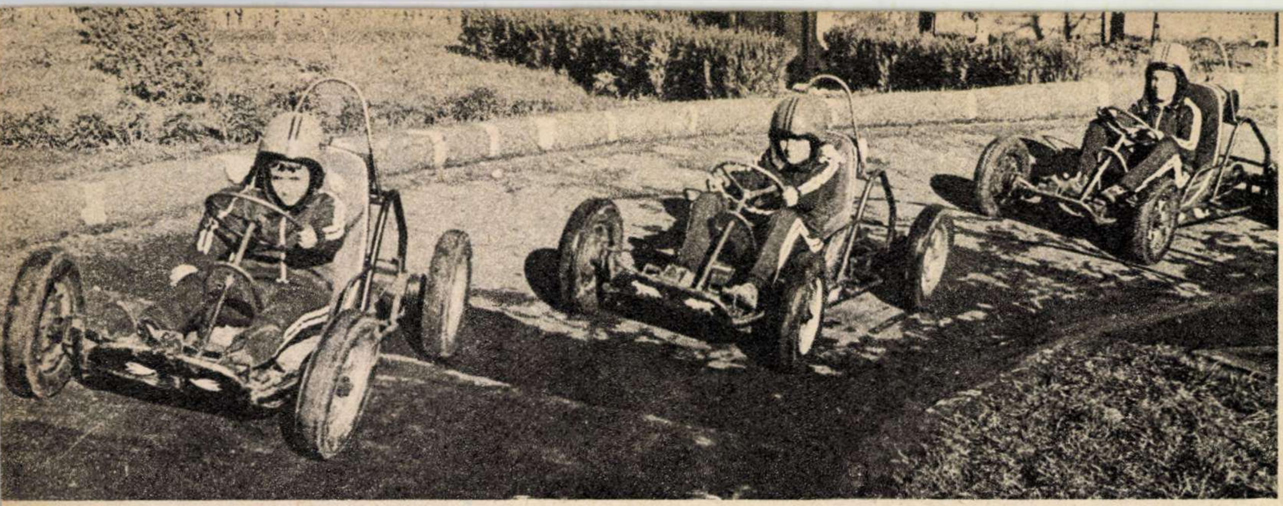

Start! Și pionierii automobiliști pot porni într-o întrecere a agerimii și priceperii (fotografie: Casa pionierilor și șoimilor patriei din Fetești).

Cutezătorii
EDIȚIE SPECIALĂ

IALOMIȚA

CARTE DE VIZITĂ

● În județul Ialomița activează 50 898 de pionieri și 24 420 de șoimi ai patriei.

● Începînd cu actualul an școlar, 75 la sută din numărul pionierilor și școlarilor ialomițeni participă la activitățile tehnico-aplicative și științifice.

● La cea de-a VIII-a ediție — 1978, a Expoziției naționale de filatelie «Cravatele roșii cu tricolor», pionierii din județ au obținut patru diplome.

● 2 000 de pionieri sînt înscriși cu 300 de lucrări la Concursul de creație tehnico-științifică al pionierilor și școlarilor.

● În campania agricolă de toamnă, pionierii ialomițeni, prin ajutorul dat părinților, au realizat suma de peste un milion de lei. Ei au colectat și valorificat pînă în prezent 440 000 kg fier vechi, 575 000 bucăți ambalaje de sticlă, 18 000 kg plante medicinale, 15 000 kg deșeuri textile.

● Peste 30 000 de pionieri sînt cuprinși în formații cultural-artistice care participă la Festivalul Național «Cîntarea României». În județ funcționează 761 de formații artistice pionierești și 250 de cercuri cultural-artistice.

● În cadrul primei ediții a competiției naționale «Daciada» 1978, au participat 28 585 de pionieri din județ.

1

2

3

4

1. Ne pregătim pentru concursul «Atelier 2000» (Casa pionierilor și șoimilor patriei din Călărași).

2. Aripi argintii...

3. Pe... dealul roadelor toamnei, pionieri de la Școala generală nr. 6 din Slobozia, care au realizat acest trofeu.

4. O amintire de toamnă care vorbește despre satisfacțiile ajutorului dat părinților lor, în campania agricolă, de către pionierii de la Școala generală din localitatea Perișoru.

CHENAR DE ONOARE

Pionierii din orașele Slobozia și Fetești și din comunele Andrășești, Căzănești, Ciochina, Gheorghe Doja, Vișinii, Lehliu, Săveni, Ulmu, Sudiți și-au îndeplinit integral angajamentul de muncă patriotică pe acest an.

APLAUZE PENTRU...

...pionierii de la Școala generală din localitatea Amara. Echipa lor de fluierași a obținut locul I la faza pe județ în cadrul Festivalului Național «Cîntarea României». În campania agricolă de toamnă, pionierii au recoltat zilnic 90 tone de porumb. 90 la sută dintre ei sînt prietenii unui sport minunat: înotul.

...pioniera Mirela Manea, de la Școala generală nr. 1 din localitatea Tăudasei, care a obținut locul II la faza republicană a concursului de creație «Tinere condeie».

...pionierii Emilia Andreescu, Nicoleta Geantă, Cătălin Marinescu, Viorel Voicheci, Feri Stoica, de la Școala generală nr. 3 din Slobozia, care au obținut locul I, în acest an, la olimpiadele școlare, faza județeană.

PIONIERI ÎN AMFITEATRELE HĂRNICIEI

● Pionierii Școlii generale nr. 8 din Fetești au raportat, în primele două săptămîni de practică agricolă stringerea unei cantități de produse în valoare de 20 000 lei. Tot într-un interval de două săptămîni, pionierii de la Școala generală nr. 7 au cules 150 de tone de roșii; 5 500 lăzi de struguri au reprezentat trofeul hărniciei pionierilor de la Școala generală nr. 6.

● Pionierii Școlii generale din Miloșești au cules în vacanța de vară 1 950 kg de plante medicinale, în cadrul taberei de muncă patriotică. Totodată s-au dovedit harnici și în strîngerea rodului bogat al toamnei, culegînd 2 500 kg arpagic

ANUL ȘCOLAR 1978-1979 — ANUL CALITĂȚII LA ÎNVĂȚĂTURĂ

Unitatea Școlii generale în care activez, Școala generală nr. 2 din Slobozia, a primit diploma de «Unitate fruntașă». Dorința noastră, a tuturor, este să ne menținem pe acest drum ascendent, prin a obține rezultate din ce în ce mai bune. În acest scop, am inițiat concursuri pe obiecte, intitulate: «Recunoașteți autorul?», «Recunoașteți personajul?» sau «Unde-i greșeala?... Avem o participare tot mai eficientă la cercuri tehnico-aplicative și științifice din școală, unde ne îmbogățim cunoștințele căpătate la orele de clasă. Datorită acestor acțiuni, mulți colegi au reușit să-și ridice nivelul la învățătură și-i amintesc cu bucurie: Ion Nica, Petre Nae, Victor Cristache, Alexandru Jugureanu.

Dar, chiar dacă am obținut rezultate mai bune, tot nu sîntem mulțumiți. Vrem să obținem rezultate foarte bune!

DAN CALOIAN
pionier locțiitor al președintelui C.J.O.P.

Noi, pionierii de la Școala generală nr. 3 din Slobozia, am hotărît ca în acest an să obținem în școala noastră o promovabilitate de sută la sută, atît în ciclul primar, cît și în cel gimnazial. Hotărîrea aceasta am luat-o în ideea ca efortul nostru să nu exprime numai procentele de promovare, cît saltul in calitate la învățătură, creșterea spiritului nostru de răspundere. În acest scop, se desfășoară concursul pe obiecte «Cine învață, răspunde...» și un mănunchi de activități pionierești, sub genericul «Meseria — brățară de aur».

FERY STOICA
pionier comandant de unitate

Noi, pionierii de la Școala generală din localitatea Sudiți, ne-am propus să depășim angajamentul de muncă patriotică și să obținem în acest an școlar, la învățătură, o promovare de aproape sută la sută. Sîntem gata să raportăm o prezență din ce în ce mai bună la cercurile tehnico-aplicative (pirogravură, mîini îndemînatice etc.) și la cercurile științifice nou înființate (de matematică, biologie, chimie); deschiderea unui ciclu de articole-dezbateri, la «Semafor», cu tema «Cartea, prietena noastră», inițierea concursului sanitar «Știm să păstrăm curățenia» cît și alte acțiuni pionierești, tradiționale în școală, în plină desfășurare.

EUGENIA BUCIU
pionier comandant de unitate

PALMARES

Patru medalii de aur, o medalie de bronz și o medalie de argint la Concursul de creație tehnico-științifică al pionierilor și școlarilor...

— Locul I la rachetomodele, cu prilejul mitingului aviatic și nautic «Mamaia» — 1978...

— Locul II pe echipe și două locuri III la individual, în Concursul republican de rachetomodele «Săliște 1978»... Sînt cîteva din rezultatele deosebite obținute de pionierii care activează la Casa pionierilor și șoimilor patriei din orașul Fetești!

> **«Procesul de edificare socialistă, realizările pe care oamenii muncii le obțin în toate domeniile de activitate — în industrie, agricultură, în dezvoltarea științei și culturii, pe tărîm social — constituie temelia sănătoasă și sigură a progresului continuu al întregii țări, a sporirii permanente a posibilităților statului socialist de-a asigura populației un nivel de trai și un grad de civilizație tot mai înalt»**
>
> **NICOLAE CEAUȘESCU**

CONSULTAȚIE POLITICO-IDEOLOGICA PENTRU PIONIERI ȘI ȘCOLARI

EFORTUL FIECĂRUIA- BUNĂSTAREA TUTUROR!

Gradul de bunăstare se măsoară nu doar în funcție de bunurile materiale, ci și după amploarea și intensitatea vieții spirituale. Nu doar obiecte de consum și servicii către populație, ci și cărți, școli, muzee etc. Mai mult decît atît: bunurile materiale înseși trebuie judecate nu doar după volumul, ci și după calitatea lor.

Toate acestea sînt rodul activității oamenilor din toate sectoarele de activitate: industrie, agricultură, dezvoltarea științei și culturii — cum spune citatul de mai sus.

Nimeni deci nu este doar beneficiar al bunăstării, ci și autor al acesteia!

INVESTIȚIILE DE LA STAT RODESC PRIN EFORTUL PROPRIU

Convorbire cu tovarășul **Ion Borcea** — șeful secției propagandă a Comitetului Municipal Tîrgoviște al P.C.R.

Red.: Orașul e binecunoscut în țară prin accelerata sa dezvoltare industrială. Pe ansamblul județului, investițiile din fondul centralizat al statului vor atinge pînă în 1980 cifra de 24 miliarde lei. Asta înseamnă mult?

Ion Borcea: *Este foarte mult, desigur. Dar să observăm că județul nostru răspunde prompt acestui efort la nivel național: avem un ritm de creștere a producției industriale de 17% adică unul din cele mai înalte din întreaga țară.*

Red.: Cum ați putea ilustra cît mai convingător rodnicia «colaborării» dintre investițiile statului și efortul oamenilor muncii din oraș, din județ?

I.B.: *Numai în municipiul Tîrgoviște lucrează peste 30 000 muncitori. Forța economică a județului o conferă mai întîi industria — muncitorii deci. În primul rînd ei i se datorește rapida transformare a orașului care cunoaște de asemenea, unul din cele mai mari ritmuri în construcții. Numai într-un an — 1978 s-au construit în oraș 300 000 apartamente, 36 noi săli de clasă; s-au creat 260 locuri în grădinițe, 360 în creșe și 844 în internate școlare.*

Ca să nu extind enumerarea, iată un exemplu concludent: comuna Răzvad este cunoscută în județ ca o colectivitate de oameni harnici și bogați. Nu vă voi prezenta cifre despre bunurile materiale ale locuitorilor săi, ci am să vă spun doar că aici exista un **centru cultural** *compus din: bibliotecă, muzeu, cinematograf, cămin cultural și... un «Salon al artelor», unde expun desene, pictură, cioplitură în lemn, artiștii satului: copii, tineri,* **bătrîni.** *La Răzvad, ca și-n alte locuri investițiile statului au rodit prin inițiativele și efortul tuturor beneficiarilor.*

Red.: E vorba și de munca patriotică?

ILEANA

I.B.: *Da. Se află aici nebănuite surse de realizări și succese. La nivelul orașului, această acțiune amplă convertindu-și faptele în cifre, atinge valoarea de cîteva milioane lei. Mai presus de cifre sînt însă realizările: oamenii — marea majoritate tineri, elevi și pionieri — și-au dorit un parc și l-au și construit: Parcul Chindia, în incinta căruia se află și un teatru de vară; și-au dorit un lac de agrement și l-au realizat; și-au dorit o bază sportivă cu 10 terenuri de tenis și și-au construit-o. Specialiștii o evaluează la peste o jumătate de milion de lei — dar «prețul» ei adevărat, tradus în bucuria pe care o prilejuiește realizatorilor, nu încape în cifre.*

CEA MAI FRUMOASĂ «DESCHIDERE»...

Fruntașă pe municipiu la acțiunea de muncă patriotică, unitatea de pionieri a Școlii generale nr. 8 din Tîrgoviște are depășiri la aproape toți indicii întrecerii — și mai ales la deșeuri de neferoase, hîrtie, la plante medicinale și fructe de pădure. Se află în tabelul pe care ni-l prezintă comandantul unității, multe cifre — se află undeva în jos și cifra bilanț: 24 000 lei.

Răspunsul la întrebarea «Cum au reușit pionierii și școlarii unității această realizare» se află însă în altă parte.

...Poate în faptul că aici la «nr- 8» responsabilul cu munca patriotică este un personaj activ și eficace.

...Poate în faptul că la «Semafor» apăreau cu regularitate rezultatele detașamentelor angajate în întrecere.

ION BORCEA

...Poate în faptul că s-a ținut o strînsă legătură cu colaboratorii externi implicați în această acțiune.

Și, desigur, presupunerile ar putea continua. Noi preferăm să rămînem însă la următorul «răspuns»: Se spune că în vară, la un moment dat s-a dat semnalul de recoltare a patlaginei. Peste două zile însă, au sosit la școală cu recolta lor și zeci de pionieri din clasele mai mici, care nu apucaseră să fie înștiințați direct, dar care auziseră de acțiune și trecuseră singuri la fapte. **Fiecare participă** *— acesta-i cuvîntul de ordine însușit de orice pionier și școlar: la muncă, dar și la gospodărirea roadelor ei. Au vrut materiale sportive, le-au cumpărat; au vrut costume de gimnastică, excursii, le-au realizat. De mult voiau ei o stație de radio-emisie: «într-o școală mare este nevoie la tot pasul de așa ceva». Le trebuiau pentru asta peste 16 000 de lei. I-au obținut — și la 15 septembrie 1978 deschiderea anului școlar s-a făcut utilizînd splendidele calități ale unei stații Vermona — nou-nouțe.*

A fost «cea mai frumoasă deschidere din istoria școlii»

PENTRU ANUL CARE VINE

Picior de Munte; într-un sat cu un nume atît de frumos, locuitorii mari și mici s-au gîndit că nu le mai ajunge școala veche. Cînd forurile în drept au decis începerea construcției, nu se putea aprecia întrutotul valoarea muncii patriotice ce o puteau depune «beneficiarii»: școlarii și pionierii. Nici acum, în pragul iernii, ea nu se poate preciza — dar se poate **vedea** *foarte lesne: în loc de-un nivel — cum se prevăzuse — lucrările au ajuns la plafonul celui de-al doilea nivel!*

La Picior de Munte, oamenii, cu mic, cu mare, s-au gîndit că unui sat cu nume atît de frumos îi șade bine neapărat cu o școală nouă. E aproape iarnă, e frig, dar copiii mai găsesc ce să facă pentru «școala lor». Imaginea alăturată vorbește de la sine.

...La Picior de Munte, zidurile roșii ale proaspetei clădiri privesc de pe-acum către 15 septembrie viitor, cu «ochii» luminoși ai școlii ce va să fie.

MAMA, TATA ȘI ILEANA

Gospodăria muncitorului Ilie Ungureanu din Lucieni este demnă de admirația sătenilor: casă mare și frumoasă, înzestrată cu tot ce-i trebuie; vite și acareturi, autoturism.

«Oameni de ispravă» își zic consătenii, gîndindu-se de bună seamă la cei doi soți care trăiesc și muncesc aici de-atîția ani.

Dar noi ne gîndim și la Liliana, pioniera lor din clasa a II-a. Mai întîi, desigur, pentru că Ileana e un școlar excelent la învățătură, respectuos și bine crescut. Ce contribuție — veți întreba — poate să aibă la cei nouă ani ai săi micul membru al familiei Ungureanu la **bunăstarea** *întregii familii?*

Poate!

Ne gîndim, desigur, la desele cazuri cînd o puzderie de treburi mici din gospodărie au fost îndeplinite de ea — lăsînd astfel părinților posibilitatea de-a se ocupa de lucruri mai importante: Ileana mătură, spală, deretică, se ocupă de păsări. Odată, fiind nevoie, a îngrijit-o o perioadă îndelungată pe sora ei mai mică. Între timp a adunat numai note de zece.

Ileana la numai nouă ani ai săi, știe de pe-acum ce înseamnă sentimentul de **familie harnică și unită;** *sentiment pe care cei trei Ungureanu și l-au creat.* **fiecare după puterile sale, dar toți cu aceeași dăruire și convingere!**

ILIE TRAIAN

LA MASA DE LUCRU A PIONIERILOR TEHNICIENI DIN JUDEȚUL CONSTANȚA

A devenit o tradiție ca, în a doua jumătate a lunii decembrie, pionierii tehnicieni din județul Constanța să-și dea întîlnire într-o consfătuire care reprezintă un veritabil schimb de experiență. Cu acest prilej, realizatorii lucrărilor prezintă stadiul la care au ajuns, se emit păreri și soluții privind variantele optime de construcție.

Fără îndoială că printre lucrările viu disputate se vor afla și cele la care pionierii de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Constanța lucrează în aceste zile. Sistemul automat de hrănire a acvariilor necesită ingenioase soluții pentru ca, la un anumit interval de timp, peștii să primească hrană, aer și lumină. Odată reglat dispozitivul electronic, timp îndelungat nu-ți mai faci griji cu întreținerea acvariului. Un interes deosebit prezintă și dispozitivul destinat reducerii consumului de energie electrică. În locul comutatorului din perete se montează un potențiometru cu ajutorul căruia, de la același bec, se poate obține o lumină mai slabă sau mai puternică în funcție de necesitate.

Nu peste mult timp, la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Constanța se va inaugura un modern laborator destinat înregistrărilor și sonorizărilor muzicale. Întreaga aparatură a viitorului laborator se execută acum de către pionierii electroniști.

Dispozitivul-test pentru sportivi, jocul de tenis pe ecran de televizor, stațiile de radioficare pentru școli — iată alte cîteva dintre lucrările aflate în aceste zile în atenția pionierilor constănțeni.

SEMNAL

O ÎNDATORIRE DE ONOARE A FIECĂRUI PIONIER:

SĂ GOSPODĂRIM CU MAXIMĂ GRIJĂ ENERGIA!

Sîntem în anotimpul cu zilele cele mai scurte și nopțile cele mai lungi. Această perioadă (noiembrie-martie) corespunde cu înregistrarea unui consum de energie mult ridicat. Altfel spus, sîntem în perioada pe care energeticienii o numesc «vîrf de sarcină». Din graficul de jos se observă că la anumite ore (dimineața: 7—9 și seara: 17—22) apare o creștere a consumului de energie electrică. Totodată se poate observa și cum variază consumul iarna (linia continuă) față de timpul verii (linia întreruptă). Cu alte cuvinte, economia natională trebuie să dispună de un plus de capacitate de producere a energiei electrice, pentru asigurarea în primul rînd, a consumului maximal din timpul zilei și, în al doilea rînd, pentru a acoperi cererea suplimentară din timpul iernii.

Această capacitate este în mod normal asigurată de o serie de hidrocentrale care funcționează ca uzine de vîrf. Adică, timp de 18—22 de ore se acumulează în lacuri un volum de apă, apoi, în 2—6 ore, această apă este folosită pentru producerea energiei electrice în vîrful de sarcină.

Dar în această toamnă a apărut o situație specială. Datorită secetei prelungite, debitele rîurilor s-au redus sensibil, astfel că nivelurile din lacurile de acumulare au scăzut sub limita admisibilă de exploatare.

Ce se face în acest caz? Pentru a răspunde necesarului de putere din vîrful de consum, se pun în funcțiune capacități suplimentare din termocentrale. Numai că acest plus ne costă enorm, el făcîndu-se cu consum de cărbune, gaze sau țiței. Pentru producerea unui singur kWh se consumă 1,5 kg lignit sau 280 g păcură sau 0,32 mc gaz metan. Acest kWh este consumat — între altele — de un bec de 100 W care arde timp de 10 ore sau de un strung care funcționează 10 minute sau de un război de țesut care funcționează 20 de minute.

Or, stă în puterea fiecăruia dintre noi să fim atenți **cînd** și pentru **cîtă vreme** acționăm comutatorul din perete.

Iată un argument:

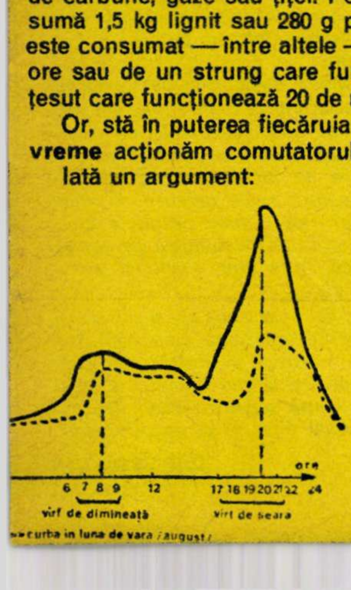

Dacă în fiecare cameră de locuit s-ar stinge, în perioada de vîrf (orele 17—22), un singur bec de 40 wați, s-ar economisi energie electrică suficientă pentru producția — de exemplu — a...

— 1 350 000 MP ȚESĂTURI FINITE

sau

— 11 000 000 CĂRĂMIZI NORMALE

sau

— 900 000 KG CIMENT

ATELIER 2000

LA ORDINEA ZILEI:

INDUSTRIA LOCUINȚELOR

● UN BLOC ÎN ȘASE ZILE DE LUCRU ● ȘANTIER SAU HALĂ DE MONTAJ? ● A FI ZIDAR ÎN CINCINALUL REVOLUȚIEI TEHNICO-ȘTIINȚIFICE

Ceea ce caracterizează peisajul urban românesc este pădurea de macarale în mișcare, ritmul alert în care se ridică blocuri, cartiere, orașe întregi. Scopul suprem al politicii partidului nostru este ridicarea continuă a bunăstării materiale și spirituale a poporului, sporirea gradului de civilizație a vieții întregii societăți. Una dintre coordonatele majore ale acestei neîncetate creșteri a calității vieții o constituie dinamica vie a construcțiilor de locuințe. Numai în actualul cincinal se vor construi peste 1 000000 de apartamente.

Fără îndoială că un asemenea ritm de construcție, de-a dreptul impresionant, nu se poate atinge fără a apela la tehnologii și soluții din cele mai moderne. A dispărut din peisajul șantierelor imaginea zidarului ce înălța clădirea punînd cărămidă peste cărămidă. Chipul tradițional al omului cu mistria a rămas doar o amintire. E drept, zidarul se numește și astăzi tot zidar, însă unealta lui străveche e înlocuită cu cele mai moderne mijloace de industrializare.

Astăzi construcția de locuințe a devenit o adevărată industrie. Se vorbește tot mai mult de «fabricile de case». Expresia este cît se poate de adecvată. O bună parte din activitatea care pînă acum se depunea pe șantierul de construcții se desfășoară în întreprinderea care produce elementele prefabricate. Trecînd prin preajma șantierelor de construcții admiri puterea brațului macaralei care ridică elementul prefabricat (un întreg perete al viitoarei camere). Prin îmbinarea prefabricatelor se ajunge la realizarea camerelor, a apartamentelor și, în final, la construcția blocului.

Dar iată că, mai recent, s-a ajuns la o performanță de-a dreptul spectaculoasă. Construcția unui bloc începe luni și se încheie... sîmbătă! Un bloc de patru etaje este construit de o singură echipă de muncitori în exact o săptămînă! Performanța aparține Întreprinderii de construcții industriale și montaj I.C.I.M. din Brașov. Pînă acum mai mult de 1 000 de apartamente au fost construite în acest oraș pe baza noii tehnologii. Să urmărim, pe scurt, drumul apartamentelor de la «fabrica de case» la blocul construit.

În fabrică, în loc să se toarne un singur zid, se execută turnarea unei întregi camere. În acest fel, legăturile dintre pereți și planșee nu se mai fac pe șantier, ci în fabrică. După turnarea betonului se trece la executarea finisajelor, pe șantier urmînd a se aplica doar tapetul și mocheta. Toate instalațiile fiind executate, se trece la finisarea exterioară și așezarea prefabricatului spațial, deci a camerei, pe trailerul cu care va fi transportat la locul de montaj. După transportare, macaraua va așeza elementul spațial în bloc, urmînd a se mai executa doar racordurile între instalații, zugrăvelile sau aplicarea tapetelor, precum și mochetarea.

Noua tehnologie reușește să reducă la jumătate manopera totală și la un sfert durata de execuție a blocului. Fabrica, experimentală, cu o capacitate de 1 000 de apartamente finisate pe an, produce prefabricate spațiale pentru blocuri cu parter și patru etaje avînd apartamente cu una pînă la patru camere. Unul dintre proiectele de viitor are în vedere construcția unor clădiri cu zece etaje din asemenea elemente spațiale.

TREI PALETE DE AUR ALE TENISULUI ROMÂNESC

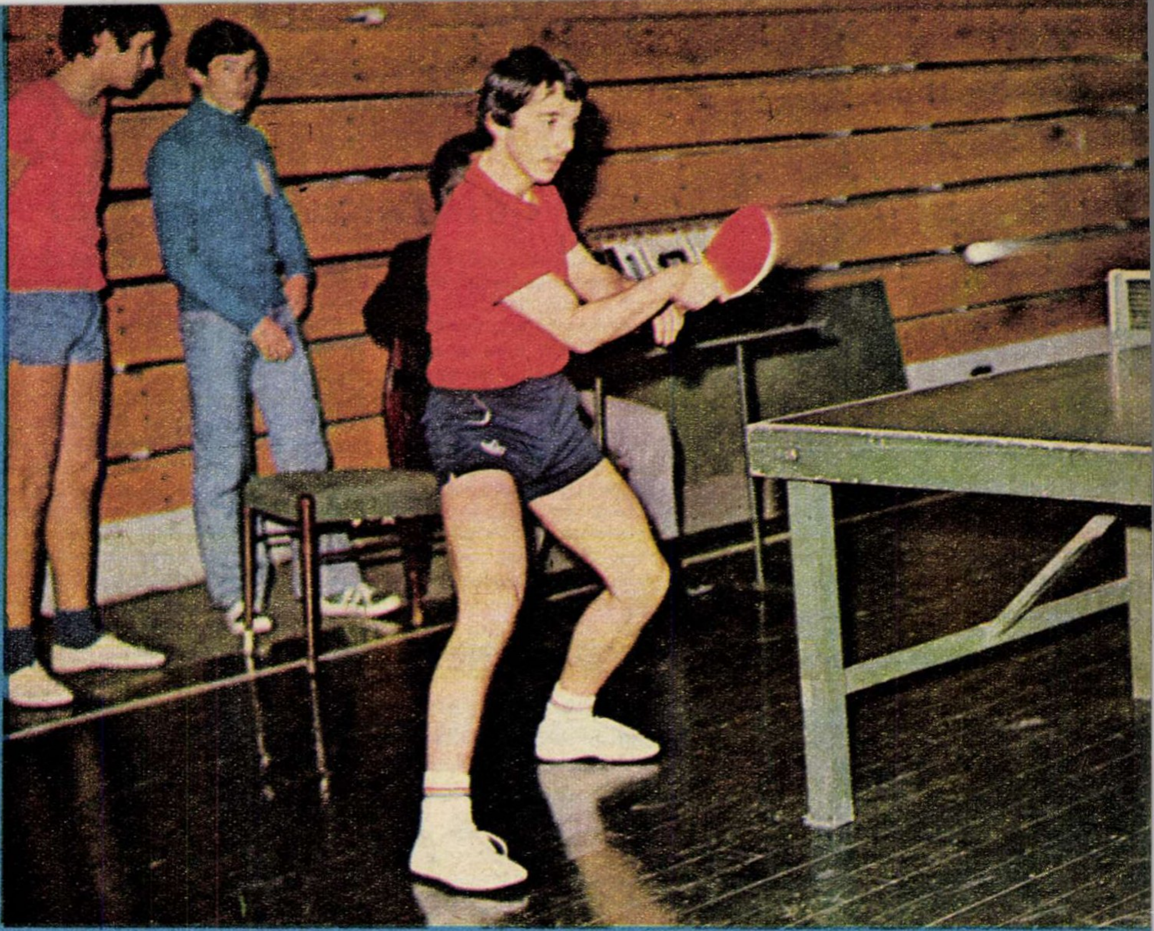

Din dorința de a vi-i putea prezenta pe trei dintre cei mai buni juniori ai tenisului de masă românesc și european, am căutat un prilej pentru a-i vedea din nou împreună. Este vorba despre **Eva Ferenczi**, **Zsolt Böhm** și **Simion Crișan** — trei tineri minunați, pînă mai ieri pionieri ca și voi. Trei elevi sîrguincioși atît în sălile de clasă și laboratoare, cît și la masa de antrenamente. Trei palete de aur ale tenisului de masă din România.

I-am cunoscut de curînd la Pitești, în timpul Campionatului național de juniori — importantă confruntare sportivă care avea să le reconfirme valoarea și clasa sportivă. Pentru că anul acesta participînd la Campionatele europene de juniori de la Barcelona, cei trei au adus echipei României cinci medalii de aur la individual (Eva Ferenczi), dublu mixt (Zsolt Bôhm și Eva Ferenczi) și dublu băieți (Zsolt Bôhm și Simion Crișan).

«Reușita de anul acesta de la europene, ne spunea Simion Crișan, **a fost un lucru la care am sperat cu toții dar, la care nu ne așteptam. Am participat la un campionat deosebit de dur și de dificil, la care am făcut față datorită bunei noastre pregătiri fizice și tehnice. Am fost cum nu se poate mai fericiți urcînd împreună cu coechipierul și prietenul meu Böhm pe treapta cea mai de sus a podiumului, în acordurile Imnului de Stat al țării noastre. Este un succes care știm că ne obligă la și mai mult în viitor.»**

Cu Simion Crișan am încercat să parcurgem și traiectoria inversă în timp, în intenția de a-i schița evoluția sportivă încă de la primii pași.

«Eram în clasa a II-a cînd am început să învăț să țin paleta în mînă. După mai puțin de un an am fost «descoperit» de tovarășul antrenor Bledea de la C.S.M. Cluj-Napoca, cu care am lucrat doi ani. Primul titlu de campion național l-am obținut la Galați, pe cînd aveam 12 ani (n.n. Simion Crișan este acum elev în clasa a XI-a). **Am participat de atunci, an de an, la** toate **campionatele naționale și internaționale de juniori. De trei ani consecutiv sînt selecționat în echipa de juniori, care ne-a reprezentat țara în competițiile europene. Mă gîndesc cu nostalgie la primii pași pe care i-am făcut în sport și doresc să nu înșel speranțele celor care văd în mine o speranță a tenisului românesc de masă.»**

Bohm Zsolt este membru al clubului C.S.M. Cluj-Napoca. A început să joace tenis de masă în urmă cu nouă ani (acum are 16) împreună cu fratele său Iosif, antrenați de un fost jucător și actual antrenor — tatăl lor. Un palmares sportiv prea încărcat de competiții și concursuri naționale și internaționale, în care Bôhm a obținut numeroase titluri și medalii sportive, ne obligă să facem referire doar la debut. În 1972, la Campionatul național de cadeți mici, Bôhm cîștiga trei titluri de campion din tot atîtea posibile — la simplu, dublu și dublu mixt. **«Este un sport pe care l-am îndrăgit încă de cînd ajungeam doar cu nasul deasupra mesei de tenis și cred că-mi va place toată viața. Cu toate că sînt elev al liceului de filologie-istorie și iubesc foarte mult atît literatura cît și istoria — cred că mă voi dedica sportului. Doresc ca atît timp cît voi juca să aduc echipei țării mele cît mai multe medalii de strălucirea aurului. Iar cînd voi întrerupe activitatea competițională, să pot la rîndul meu, să-i învăț pe cei mici, pionierii de mîine, tainele acestui minunat sport.»** Acesta este, în cîteva cuvinte, Bôhm, cel despre care presa străină de specialitate vorbea ca despre **«eroul campionatelor de la Barcelona».**

Și... Eva Ferenczi — «revelația» acelorași campionate, o fată blondă din Arad, pe care dacă o vezi la masa de joc nu se poate să nu te duci cu gîndul la Maria Alexandru. Anul acesta Eva a fost selecționată pentru a doua oară să participe la campionatele europene. Antrenorul ei, tovarășul Emil Prokopecz ne-a vorbit despre calitățile ei morale și fizice, despre puterea de muncă și capacitatea de concentrare, despre tenacitatea și inteligența ei în timpul jocului. **«În palmaresul Evei Ferenczi, la 16 ani, se află 24 de titluri naționale dintre care patru la categoria seniori. În cadrul campionatelor europene a obținut pînă în prezent zece medalii dintre care două de aur. Dacă va munci și mai departe cu aceeași seriozitate, Eva va fi o jucătoare mare! Iar noi, cei care o cunoaștem, credem în ea.»**

Ferenczi, Bôhm și Crișan — acest triolet de aur care a stîrnit senzație în tenisul de masă european, sîntem convinși că își va păstra și în viitoarele competiții internaționale faima cîștigată la Barcelona. Și încrederea noastră se sprijină pe seriozitatea, dăruirea și pasiunea cu care acești tineri campioni, ajutați de antrenorii lor, își pregătesc zi de zi, cu trudă și sudoare, succesele viitoare.

EMILIA TEODORU

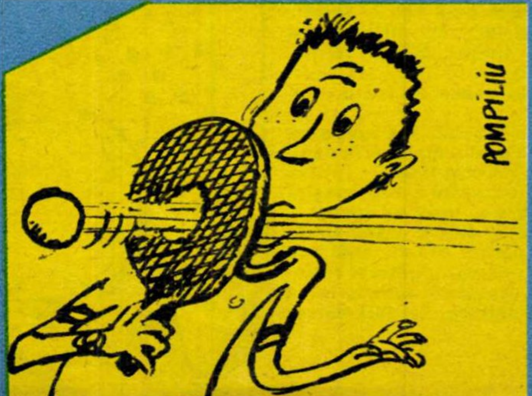

Daniela Nuța
ARGEȘ

Ioan Abrudan
CARAȘ-SEVERIN

Lucia Mușală
GALAȚI

Lidia Beldiman
VÎLCEA

Așa cum am promis într-unul din numerele dedicate Forumului Național al Pionierilor, 1978, continuăm publicarea fotografiilor pionierilor-locțiitori ai președintelui C.N.O.P

RITMURI PIONIEREȘTI ÎN FESTIVALUL NAȚIONAL „CÎNTAREA ROMÂNIEI"

● Sub genericul «Te slăvim partid prin gînd și faptă» în orașul Moldova Nouă, unitățile de pionieri au prezentat un spectacol cultural-artistic la care și-au adus contribuția formații de dansuri populare, recitatori, coruri și soliști de muzică populară etc. Cu aceeași însuflețire și dăruire artistică, la Clubul din orașul Anina s-a desfășurat un spectacol intitulat «Țara mea cu nume de baladă» la care și-au dat concursul pionieri din toate unitățile din oraș; sala arhiplină avea printre spectatori: muncitori constructori, tehnicieni, tineri ostași, părinți ai micilor artiști, oameni ai muncii din localitățile vecine.

● În holul cinematografului «Dacia» din Reșița a fost vernisată expoziția de desene intitulată «Românie, plai de aur» — lucrările fiind realizate de purtătorii cravatei roșii cu tricolor din școlile orașului.

● În cadrul Festivalului Național «Cîntarea României», pionierii de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din orașul Suceava și din cîteva școli din localitate au organizat o expoziție itinerantă în satul Ipotești, iar pe scenele orașului au desfășurat spectacole cultural-artistice sub genericul «Pe-acest pămînt dura-vom cetate comunistă».

● Aproape 2 000 de pionieri — membri ai unor formații de dansuri populare oltenești, cîntăreți de muzică populară, coriști, instrumentiști, creatori de poezie, mici folcloriști — s-au întrecut în faza de masă intercomunală a celei de-a II-a ediții a Festivalului Național «Cîntarea României» în comuna Goicea din județul Dolj.

Premiată în cadrul primei ediții a Festivalului Național «Cîntarea României», formația de dansuri populare a Școlii generale din Șeredei (județul Sălaj) se pregătește intens pentru cea de-a II-a ediție.

ALEXANDRU MIRCEA

TEZELE
MOMENT AL CALITĂȚII

(URMARE DIN PAG. 3)

învățătura și se vrea alpinist spre piscurile ei.

Daniela Efteme, din clasa a VIII-a A, subliniază, după ce a dat «prima teză dintr-a VIII-a»: «Pentru noi, de-acum, tezele apar ca mici examene trimestriale. În acest fel, ne pregătim, ne antrenăm, aș spune, pentru examenele decisive care ne așteaptă după absolvire».

Rezultatele obținute la teze, în această clasă, sînt optimiste. (Interceptăm opinia generală: «Subiecte nici prea grele, nici prea ușoare». Înțelegem: nici prea grele pentru cei ce au învățat, nici prea ușoare, tot pentru cei ce au învățat, care le știu evalua corect. Adică, subiecte, pe măsură...)

Ce-au făcut pionierii din detașament pentru a obține aceste rezultate? Înregistrăm o inițiativă interesantă, care le aparține: au întocmit un grafic (afișat pe perete, cu bile roșii, albastre și verzi) prin care se urmărește evoluția la învățătură a fiecărui pionier din... clasa I pînă în prezent. În aceste zile graficul are multe bile roșii (rezultatele bune și foarte bune). Comparativ cu anul școlar trecut, au progresat vizibil la două discipline: matematică și limba străină.

Notăm încă o idee recentă: aceea de a întocmi un panou al detașamentului «Cele mai bune teze», în care să fie evidențiate lucrările exemplare.

CEA MAI BUNĂ TEZĂ

Ce înseamnă, de fapt, cea mai bună teză?

«...O teză care atestă capacitatea elevului de a interpreta și de a aplica, în mod creator, cunoștințele pe care și le-a însușit din programa școlară, ne spune tovarășul director al școlii, profesorul Popescu Trandaf. O asemenea teză este condiționată, în primul rînd, de continuitatea și conștiinciozitatea cu care elevul s-a pregătit și de o cît mai bună organizare a timpului său liber. De asemenea, este condiționată de acuratețea stilului, de corectitudinea exprimării».

În acest suiș, puterile sînt unite: profesorul este atașat de elev iar elevul îi merge în întîmpinare; învățînd, muncind...»

*

Aici, la Școala generală nr. 12, Buzău, pionierii au întîmpinat tezele printr-o susținută campanie de pregătire: grupe de întrajutorare, concursuri pe obiecte, semnalizarea ageră, mereu trează a «Semaforului» și altele. Și roadele au apărut: în ansamblu, rezultatele la teză se arată superioare față de cele din anul trecut.

La această școală, una din școlile cele mai noi din municipiu, aflată într-un cartier nou, muncitoresc, una din școlile cele mai curate și îngrijite (cu principiul autodotării «funcționînd» din plin), cu pionieri harnici și inventivi, cutezanța se oglindește în primul rînd în calitatea nouă a activității de învățătură.

Pași înainte continui pe care, acum, tezele îi confirmă.

ROMAN FOILETON

ROMAN FOILETON

ROMAN FOILETON

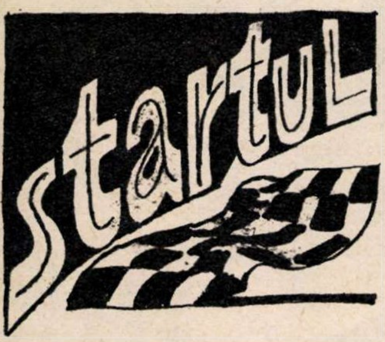

startul

X

de VASILE NICOROVICI

Tata mi-a spus: «Peste 30 de minute o să plec și eu. Poți să mă aștepți?» «Te aștept, cum să nu, tăticule. Nu mai am nici o altă treabă». Tata îmi dădu un scaun. Iar el scoase un carnet în care s-a apucat să noteze tot felul de cifre, pe care le citea de pe niște hîrtii. Cînd a sunat sirena, tata și-a scos halatul și mi-a spus înveselit. «Cred că te-o fi răzbit foamea. În 40 de minute sîntem acasă!» Dar, chiar în clipa aceea, sosi alergînd, unul dintre cei pe care tata îl strigase mergînd împreună cu mine, unul Ioșka. Szekely Iosef, pe numele lui adevărat. «Bine că te-am găsit, se bucură Ioșka. Te așteaptă inginerul ăla de la proiectări, Heinrich. Zice că am putea să încercăm matrița». Tata se duse din nou pînă la dulap, scoase de acolo halatul și-l trase peste haină. Apoi îmi vorbi mie, cumpănit: «Aurele, eu o să mai am niște treabă. Tu du-te acasă singur». Eu, însă, n-am făcut nici o mișcare. «Dar tată... Dumneata ai spus că plecăm împreună. Te aștept!» «O să mai dureze cine știe cît. Și ție, văd eu, ți s-a făcut foame». Eu, însă, mă ambiționasem: «Dacă stai dumneata, o să stau și eu». «Mă rog, spuse el, fără să mai insiste. Dar să nu dai vina pe mine. Se întoarse către Szekely: «Să mergem!» Szekely, însă, privi spre mine, întrebător: «Cu el ce facem?» «Nu știu»... ezită tata. Atunci Ioșka, voinic și bun de glume, cu o mustață mare, pe oală, ungurească, se răsti la mine: «Ia, vino cu nen-tu, să vezi ce-i aia o forjă!» M-am alăturat lor, căci mi-ar fi fost urît să stau singur. Și, de altfel, voiam sa vad ce se întîmplă, căci bănuiam că se coace un lucru interesant.

Și nu m-am înșelat. Era vorba să se facă o nouă probă matriței la care, de atîta timp, lucrase tata. De îndată ce am ajuns în dreptul acelei mașini puternice și grele, forja lui Ioșka — tata păli la față, dintr-o dată. Dădu mîna cu un bărbat blond, spălăcit, cu ochii de peruzea, inginerul Heinrich, desigur. Acesta îi întinse mîna cu un zîmbet subțire, dar fără să comenteze prezența mea. Probabil că și el era emoționat. Szekely, însă, mă întrebă dacă am un pix. Eu am spus că am, el a întins mîna, o mînă mare și puternică, eu i-am dat pixul, pe care el l-a strecurat în mijlocul forjei și, imediat am văzut coborînd asupra lui o matahală grea de metal. Încremenisem, căci am crezut că s-a produs un accident. Așteptam să aud scrîșnetul pixului ajuns fărîme. Dar a răsunat, în schimb, din tot pieptul lui Szekely, un gîlgîit puternic. Acesta a apăsat pe un buton. Ciocanul făcu calea întoarsă venind în sus, pentru a încremeni acolo. Forjorul mi-a întins pixul cu ochii strălucitori de satisfacție: «Ai văzut, precizie? E prima — lux!»

«Lasă-te, Ioșka, de glume» spuse nemulțumit tata. «Putem începe, nu?» întrebă inginerul Heinrich, uitîndu-se la ceas. «Gata, fii atent!» spuse tata sever, privind către Szekely. Acesta stătea încordat. «Mai întîi lovitură cu lovitură», spuse tata. Szekely dădu din cap că a înțeles. Ciocanul, pe care fusese montată matrița, căzu jos. Se auzi o bufnitură. «Stai!» a strigat tata. Szekely apăsă pe buton. Ciocanul încremeni in aer. Din matriță apăru o piesă

DE LA COMUNIȘTI ÎNVĂȚĂM CUTEZANȚA

DIALOG PIONIERESC

(URMARE DIN PAG. 3)

zare a tuturor resurselor de inteligență, de creativitate. Au fost și momente cînd totul trebuia luat de la început, cînd descurajarea punea stăpînire pe noi. Introducerea unei tehnologii noi înseamnă și lupta cu inerția, cu scepticismul, cu cei fricoși, cu toți cei care se tem să iasă din obișnuit. Și nu-i o luptă deloc ușoară. Îmi cunoșteam însă bine colegii de muncă. Știam că nu ne vor lăsa pînă nu vom izbuti. Și așa a fost. Acum sîntem în stare să producem utilaje pe care nu de mult le importam.

ÎN CONTINUAREA DIALOGULUI

Cînd a sunat de recreație, pionierul Cristian Stegărescu, comandant de detașament, i-a rugat pe colegii săi să rămînă cîteva minute pentru a se sfătui. Atunci Cristian a vorbit colegilor despre dificultățile pe care le întîmpină clasa lor în obținerea cărților necesare lecturii la limba română.

— Ce soluții propuneți? a întrebat el.

După un schimb de păreri, s-a ajuns la concluzia să se facă o mică bibliotecă a clasei și,prin împrumut, cărțile să treacă pe rînd la fiecare. Această secvență din detașament a fost înfățișată oaspetelui chiar de Cristian Stegărescu care a adăugat:

— Poate realizarea noastră nu este prea grozavă. Eu însă am învățat din experiența mea de comandant de detașament că în orice problemă, mai importantă sau mai puțin importantă, reușești cu mult mai bine dacă te sfătuiești cu colegii. Atunci apar idei noi, inițiative, gînduri bune, fapte frumoase.

CINE ESTE ACEASTĂ ELEVĂ MEREU RETRASĂ ÎN COLȚUL EI?

Numele ei a apărut și la «Semafor». Dar nu la rubrica «Aplauze pentru...» ci la «Țepii ariciului». Ea nu venea la adunări, nu participa la acțiunile unității, întîrzia la ore, avea note slabe. Și seria lipsurilor ar putea continua.

— N-aș vrea să-i spun numele, a spus în cadrul dialogului pe care-l relatăm, pioniera Carmen Olariu, locțiitor al comandantului unității. Noi o tot certam și ea continua să stea retrasă în colțul ei. Să recunoaștem că adeseori în detașamente există pionieri asemenea colegei noastre, care după ce termină orele își iau ghiozdanul și nu se mai interesează de nimic din viața clasei, a școlii. Colegii se obișnuiesc cu purtarea lor și nimeni nu se mai interesează de cauze: dacă sînt sfioși sau nepăsători și nici dacă au unele greutăți acasă. La inima lor se ajunge mai greu, trebuie să găsești un drum potrivit ca să vadă în tine un prieten doritor să-l ajute. Noi am observat îndemînarea de gospodină a colegei noastre și i-am dat în grijă înfrumusețarea clasei. S-a descurcat foarte bine. Apoi am rugat-o să se ocupe de unele rubrici ale «Semaforului». Și a reușit la fel. Acum are în catalog note din ce în ce mai bune. Nu ne-ar mira ca peste puțin timp să ajungă în fruntea clasei.

— V-am ascultat, a spus în încheierea dialogului Eroul Muncii Socialiste Victor Neagoe. Discuția noastră n-are nevoie de concluzii. Acestea au fost cuprinse în însăși faptele pe care ni le-am povestit. Nu rămîne decît să continuăm dialogul și pentru aceasta vă invit la noi să ne cunoașteți, să cunoașteți uzina, minunată școală a cultivării disciplinei, responsabilității, spiritului revoluționar.

ROMAN FOILETON

ROMAN FOILETON

ciudată, ca un fel de ciupercă. Cei trei o examinară. «E bine...» spuse inginerul Heinrich. «Acum,Ioșka, de mai multe ori, lovitură cu lovitură», spuse tata. Szekely făcu întocmai. Din nou cei trei examinară matrița. «Eu cred că de astă dată am lămurit-o!» spuse Szekely, sigur de el. «Să vedem!» spuse tata, îndîrjit. Emoția îi trecuse. «Ții minte, Gore, că altădată matrița s-a făcut brînză. E fain!» «Să vedem! repeta tata. Acum, Ioșka, dă-l pe automat!» Ciocanul porni să bată ritmic, cu putere, aruncînd la intervale regulate cîte o ciupercă de metal. «Oprește!» strigă tata. Forja se opri. Inginerul Heinrich si tata se apropiară, examinînd matrița cu atenție. «E bine!» spuse inginerul. «Să mai încercăm o serie», insistă tata. S-a auzit, Ioșka?» «Auzit»! îl îngînă acela și forja porni să bată ritmic și repede. Ciupercile curgeau, nu altceva. Szekely era foarte bucuros, de parcă ar fi fost un merit al său. La un moment dat, tata îi făcu semn să oprească. Ciocanul stătu în loc.

Tata s-a dus să vadă matrița și rămase încremenit deasupra ei. Veni lîngă el și inginerul Heinrich. Stătură amîndoi multă vreme, nemișcați. «Se observă deformări! — spuse tata. «Să măsurăm» fu de părere Heinrich. «Măsurați. Dar pe mine nu mă înșeală ochiul». «Da, ai dreptate...» spuse gînditor inginerul. «Care să fie explicația?» se interesă Szekely. «Tratamentul termic. Analiza matriței originale arată că ea a fost supusă unei operațiuni de cimentare»... «Dar și noi am tratat-o! Nu-i așa, Gore?» — interveni inimos Szekely. «Desigur, desigur... spuse tata gînditor. Dar treaba asta are zeci de dichisuri. Ritmul încălzirii, temperatura maximă... E la mijloc un secret» «Ei, și atunci!?» se miră Ioșka Szekely. «Tăiem o probă și o trimitem în laborator la analiză» — îl lămuri inginerul Heinrich. «Iar după aceea — o nouă matriță» spuse tata, dezdoindu-și spinarea. «Oricum, de astă dată am realizat 40—50 de piese bune. Și asta e ceva», spuse inginerul, ca să-l îmbuneze. «E încă puțin! rosti tata cu încăpățînare. Ioșka — poți să demontezi. Și scuză-mă de deranj...» «Vai, dar n-a fost nici un deranj, zîmbi mucalit forjorul. «Berea o bem mîine, Ioșka. Acum trebuie să mă duc spre casă, cu noul meu coleg de muncă». «Care coleg, frate? — se prefăcu mirat Ioșka. «Păi, uite-l aici, lîngă tine. Aurel!» Ioșka a rîs, iar eu am simțit că obrajii îmi ard.

Cînd am ieșit din fabrică se făcuse seară.

(Va urma)

REGULAMENTUL
CONCURSULUI
DE
CREAȚIE MUZICALĂ
PENTRU
PIONIERI SI ȘCOLARI

Consiliul Național al Organizației Pionierilor, în colaborare cu Radioteleviziunea Română și Uniunea Compozitorilor, organizează un concurs de creație muzicală pentru pionieri și școlari.

Concursul își propune realizarea, în spiritul și pe baza hotărîrilor Congresului al XI-lea al partidului, ale Congresului educației politice și al culturii socialiste, unor lucrări militante, revoluționare, cu un bogat conținut educativ-formativ, inspirat din munca și activitatea copiilor în cadrul Organizației Pionierilor, precum și în școală, în ateliere și laboratoare, în activitatea social-utilă.

Lucrările ce se vor prezenta la concurs trebuie să exprime dragostea fierbinte a pionierilor față de partid, patrie și popor, hotărîrea acestora de a contribui, după puterile lor, la înfăptuirea politicii interne și externe a partidului și a statului nostru, pentru dezvoltarea economico-socială a patriei.

Concursul de creație muzicală se organizează pe două secțiuni:

a. creații muzicale destinate pionierilor și școlarilor;

b. creații muzicale destinate membrilor Organizației Șoimii patriei.

Concursul este deschis tuturor compozitorilor și poeților, membri sau nemembri ai uniunilor de creație, ai cenaclurilor muzicale și literare.

Compozitorii pot participa cu una sau mai multe lucrări. Vor fi luate în considerare numai lucrările muzicale inedite, nedifuzate anterior pe nici o cale și neprezentate la alte concursuri.

Periodic, în revista «Cutezătorii» vor fi difuzate texte nesemnate, care să asigure legătura dintre poeți și compozitori, texte care să acopere tematica propusă de concurs. Muzica se poate compune pe aceste texte sau pe altele propuse de concurenți.

Pînă la 28 februarie 1979 — lucrările vor fi elaborate și expediate pe adresa: Consiliul Național al Organizației Pionierilor, str. Onești nr. 6—8, sector 1, București. Compozițiile expediate vor purta un motto și vor fi însoțite de un plic închis, în care se vor menționa numele, prenumele și adresa autorilor, precum și același motto care a fost scris pe lucrare.

Premiile și mențiunile se vor acorda pentru muzică și text, în cotele stabilite de reglementările în vigoare.

Juriul concursului va fi format din reprezentanți ai Uniunii Compozitorilor, C.N.O.P., Ministerul Educației și Învățămîntului, ai Radioteleviziunii române. Pentru a cunoaște opinia pionierilor și școlarilor se vor constitui și jurii de copii, ale căror aprecieri vor fi luate în considerare de juriul format din adulți.

Lucrările prezentate în concurs nu se înapoiază.

Atenție!

Anunțăm cititorii noștri că data încheierii concursului **«Artele și copiii»** *se prelungește pînă la 30 decembrie a.c. Așadar, puteți trimite în continuare răspunsurile la întrebările din chestionar apărut în «Cutezătorii», (nr. 44/2 noiembrie a.c.)*

In cazul că nu mai păstrați numărul revistei cu talonul, copiați de la colegii voștri sau dintr-o colecție întrebările și trimiteți răspunsurile

---

DIN ISTORIA CIVILIZAȚIEI

Din cele mai vechi timpuri, omul a căutat mijloace pentru a-și valorifica mai bine forțele în lupta lui permanentă cu natura. Milenii de-a rîndul, mersul a fost singurul său mijloc de locomoție. Odată cu creșterea colectivităților, nevoile de hrană au impus deplasări pe teritorii întinse. Atunci omul s-a gîndit să utilizeze în acest scop animalele. Adevărate generatoare de forță, animalele alcătuiesc cea de-a doua fază în evoluția locomoției naturale folosită în transporturi și, firește, cel de-al doilea mijloc de transport. Animalele de povară și, mai tîrziu, cele de călărie au ușurat existența omului, preluînd transportul unor încărcături mereu mai mari, pe distanțe din ce în ce mai întinse și cu viteză sporită.

Odată cu apariția primelor orașe-cetăți apar noi necesități de transport, impuse de organizarea și dezvoltarea așezărilor omenești. Războaiele de cucerire care au urmat vizau nu numai acapararea de teritorii și bunuri, dar și capturarea de sclavi, a căror muncă ducea la înflorirea cetăților învingătoare. Marile cetăți sumeriene, construcțiile Babilonului, Ninivei, Tirului, piramidele și templele din Egipt au fost realizate prin munca miilor de sclavi. Edificatoare în acest sens este și pictura descoperită în peștera de la Dayr, în care este redată o scenă de transport: 172 de sclavi, așezați în patru șiruri, trag o sanie pe care este plasată o imensă statuie. Acest prim vehicul tractat a fost inițial utilizat pe distanțe scurte. Mai apoi, odată cu domesticirea animalelor, aria sa de deplasare s-a extins pe orice teren ce permitea o alunecare ușoară.

Nici miile de sclavi, nici animalele domestice nu satisfăceau însă nevoile de transport în continuă creștere ale colectivităților umane. Lupta pentru mișcare a durat mai bine de zece mii de ani fără ca rezultatele să fie spectaculoase. Dar într-o zi a apărut acel «mecanism» așteptat, rîvnit vreme de milenii și care avea să devină una dintre cele mai mari descoperiri ale omului. În delta fertilă a Tibrului și Eufratului, cam prin mileniul al treilea î.e.n., un sumerian anonim a inventat roata. Cine a fost el și cum a plănuit s-o folosească nu vom ști niciodată.

(Va urma)

EMIL MUNTEANU

Podul de piatră de pe Neretva construit de Hairudin.

Mostar: imagine din orașul vechi.

Cutezătorii
ÎN VIZITĂ LA
male NOVINE

POPAS ÎNTR-UN ORAȘ DE PE NERETVA

De-a lungul văii Neretvei, tumultuos rîu al Herțegovinei, se desfășoară un peisaj de o inegalabilă frumusețe. Munții de calcar și granit, dealurile de marmură ca și o floră abundentă și diferită care acoperă înălțimile împrumută rîului, în intervalul unei zile, cînd culoarea smaraldului, cînd pe cea a jadului sau rubinului. Pe malurile legendarului rîu se înalță Mostarul — unul dintre principalele orașe ale Herțegovinei. Istoria acestui oraș construit din piatră și în piatră este de peste cinci secole. Străbătînd cartierele vechi și noi ale Mostarului am avut prilejul să cunoaștem atît fapte din istoria trecută a orașului cît și nenumărate dovezi ale hărniciei oamenilor de astăzi, să descifrăm pagini din luminoasa istorie a anilor socialismului, cînd asemenea multor altor orașe ale Iugoslaviei, Mostarul trăiește o nouă tinerețe.

Aflat la încrucișarea unor vechi drumuri, acest oraș — muzeu este menționat în documente, pentru prima oară, în anul 1440. Numeroase dovezi materiale ca și documente ale vremii, care s-au păstrat pînă astăzi, vorbesc de o istorie bogată în evenimente și nu de puține ori zbuciumată.

Parcurgînd străzile înguste străjuite de vechi clădiri din piatră ale vechiului oraș ne dăm seama că, de-a lungul secolelor și-au dat întîlnire aici cele mai diferite stiluri arhitectonice. Din loc în loc mai întîlnim și astăzi cîte o «ciarsia» (vechi centru comercial în care meșteri artizani mai expun și acum obiecte măiestrit lucrate), cîte o veche clădire de baie publică, sau locurile unor vechi «meidane» (piețe). Mîndria vechiului Mostar o constituie însă celebrul pod de piatră de pe Neretva. Deși au trecut peste patru sute de ani de cînd a fost construită, silueta albă și arcuită a podului, ce dă impresia că ar fi fost realizat dintr-un singur enorm bloc de piatră ne transmite mesajul că cel ce a realizat-o a fost un mare maestru.

Documentele vremii arată că la înălțarea podului conceput de genialul constructor Hairudin s-a lucrat timp de nouă ani. Pietrele aduse cu trudă din munte și șlefuite de sute de meșteri pietrari au fost îmbinate între ele, la indicația lui Hairudin, cu ajutorul unui mortar conținînd printre altele și mii de... albușuri de ouă. Marele arc de piatră care urma să lege cele două maluri ale Neretvei se întindea pe o lungime de aproape 30 m fără să aibă nici un pilon de susținere. Legenda spune că pe măsură ce lucrările avansau, teama maestrului, care înălțase pînă atunci numeroase alte edificii demne de geniul său, creștea într-atît încît în momentul cînd schelele podului urmau să fie îndepărtate Hairudin n-a mai avut curajul să asiste la inaugurare și a fugit în munți. Semnul succesului i-a sosit într-o dimineață printr-o năframă albă adusă de un călăreț.

De-a lungul celor 400 de ani care au trecut de atunci, pașii trecătorilor au făcut ca lespezile albe de piatră ale podului să înceapă a se toci, dar continuă să ducă mai departe în timp mărturia geniului lui Hairudin.

Trecînd însă pe malul drept al Neretvei aveam să întîlnim mărturia geniului con-

Tientiște: omagiu celor ce au căzut eroic în luptele de la Sutjeska.

Două momente din timpul unei serbări școlare.

structorilor Mostarului nou, de astăzi, concretizat în moderne edificii de cîte 10—12 etaje, în cartiere de locuințe, teatre, cinematografe, întreprinderi metalurgice, textile și de prelucrarea lemnului, în zecile de edificii ale unor școli noi. De altfel, și în orașul vechi, numeroaselor stiluri arhitectonice în care sînt concepute construcțiile li s-a adăugat în ultimii ani, un nou stil — stilul în care sînt edificate școlile noi, numărînd zeci de săli de clasă, laboratoare moderne, săli de sport și de spectacole etc.

O astfel de școală este și aceea care poartă numele poetului patriot **Osman Dikič.** *Încă de la intrarea în holul școlii, printr-o originală carte de vizită — o expoziție de desene aparținînd elevilor care au absolvit școala de-a lungul a douăzeci de ani — aflăm despre cîteva statornice preocupări ale celor ce învață aici. Din desenele expuse răzbat chipuri concentrate de copii aplecați asupra microscoapelor, căutînd să dezlege o taină, grupuri vesele de băieți și fete ce asaltează munții pentru a planta pădurile viitoare, sau ocupîndu-se cu migală de plivitul unui rond de flori. Culorile vii ale desenelor, autenticitatea care răzbate din diferitele scene care oglindesc viața de școală dau impresia că dintr-o clipă în alta vom auzi acordurile instrumentelor populare mînuite de copii sau uralele ce însoțesc o victorie cucerită în sport. Tot din noianul de lucrări expuse în holul școlii, se detașează chipuri luminoase de dascăli care au îndrumat de-a lungul anilor, cu răbdare, pașii a sute și sute de copii spre primele lor izbînzi. Despre unele dintre aceste izbînzi aveam să aflăm din discuțiile cu copiii și mai ales din documentul menit să păstreze, ducînd peste timp, principalele evenimente din viața pionierilor de aici. Cronica unității de la Școala* **«Osman Dikić»** *se îmbogățește permanent cu nenumărate fapte ce reflectă dorința tuturor celor circa o mie de pionieri, să fie pe măsura părinților, a tuturor celor ce făuresc noua istorie a Mostarului. Răsfoindu-i filele aflăm că, în fiecare an, pionierii de aici se află în primele rînduri în marea acțiune de plantare a puieților, acțiune ce se desfășoară anual în munții ce înconjoară orașul. Asemenea lor sînt și «prietenii florilor», care primăvară de primăvară înveselesc peisajul vechiului Mostar cu mii și mii de flori. Ei desfășoară și o pasionantă muncă de cercetare asupra a numeroase specii de flori din lume, străduindu-se să le adapteze la climatul orașului lor.*

Un colț al prietenilor florilor.

DESEN DE
MILANA ANIČIĆA

De mai mulți ani cercul tinerilor istorici a început să strîngă diferite materiale privitoare la lupta tinerilor partizani împotriva ocupației fasciste, din timpul celui de al doilea război mondial. Roadele muncii tinerilor istorici se concretizează astăzi într-o bogată colecție de scrisori aparținînd unor fii ai Mostarului căzuți în lupta pentru libertate, fotografii din vremea cînd aceștia erau elevi. Adeseori pionierii o vizitează pe mama fostului partizan Salco Sestici, căzut eroic în luptele pentru eliberarea orașului.

Un bogat capitol din cronica unității aparține «exploratorilor țării natale». În zeci și zeci de fotografii ei au surprins alături de peisaje de o neasemuită frumusețe, siluetele zvelte ale unor construcții moderne, aspecte din munca febrilă ce se desfășoară pe șantiere, momente din munca și viața celor ce făuresc luminoasa istorie de azi, istoria construcției socialiste din Iugoslavia, ai căror demni urmași se pregătesc să fie și ei.

ECATERINA ROȘCA

FILATELIE

CE SĂ COLECȚIONĂM

După ce am luat cunoștință, într-un număr precedent, despre modul în care ne putem forma o colecție de timbre filatelice, să ne oprim la descrierea sumară a ceea ce trebuie să colecționăm.

Mulți filateliști, în special pionierii, întreabă dacă mărcile filatelice ștampilate sau obliterate, precum și cele noi se pot amesteca în colecție. Desigur, prestigiul unei colecții cronologice sau tematice ar cere ca acestea să fie separate, valoarea mărcilor poștale neștampilate sau noi fiind, în general, mai mare — bineînțeles, dacă acestea se prezintă în serii complete, intacte, curate și cu guma în stare perfectă (deși, în unele țări calde, mărcile noi nu sînt gumate).

Pentru început pot fi colecționate mărci obliterate și, concomitent, serii noi. Mărcile obliterate, în special cele circulate efectiv, sînt considerate, tot mai mult ca interesante, dar completarea unei serii necesită eforturi serioase, deoarece ștampila trebuie să fie curată, clară și aplicată pe colț, fără să acopere întreaga marcă sau s-o facă de necitit. În acest caz, desigur, guma de pe spatele mărcii dispare, dar la mărcile obliterate acest detaliu nu are importanță.

Începînd cu anul 1968, Poșta Română a pus în vînzare, pe bază de abonament, mărci filatelice în serii complete, gata ștampilate, și serii incomplete în plicuri filatelice cu premii, lesne de procurat. Pe măsură ce găsim alte exemplare, circulate efectiv pe scrisori, le vom prefera celorlalte.

I. PENESCU

NU UITAȚI!
CONCURSUL
DE DESENE „CUM VOI TRAI EU
ÎN ANUL 2000”
SE ADRESEAZĂ TUTUROR
CUTEZĂTORILOR!
... ȘI NU UITAȚI!
DATA ÎNCHIDERII
CONCURSULUI ESTE
15 IANUARIE 1979
TUTUROR, MULT SUCCES!

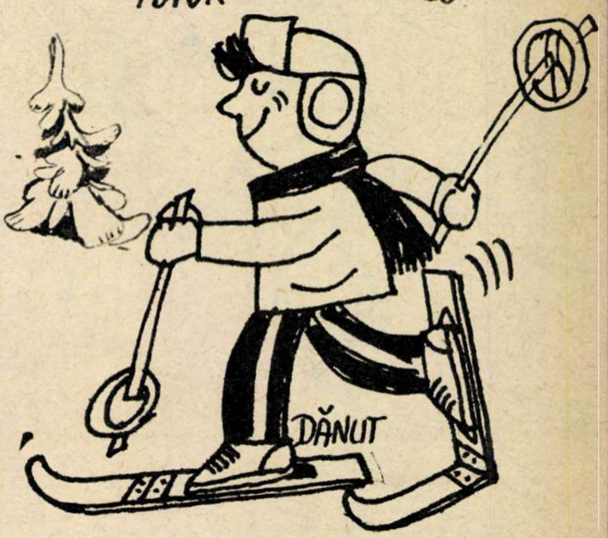

● ●

Plouă

ORIZONTAL: 1. O ploaie de pomină. Primește mîngîierea picăturilor de ploaie. 2. Vijelie însoțită uneori de ploi torențiale. Uniunea Poștală Universală (abr.). 3. Haină impermeabilă cu glugă. Se adăpostesc la stînă. 4. Din schelet. Verbul apelor umflate de ploi. 5. Onomatopee pluvială. 6. Picături de ploaie (pl.). Afară! 7. A învăța ca pe apă. Lucrător cu acul. 8. Cu precipitații! Ape. Ca urmare a ploii. 9. Marin Oprea. Lovite de grindină. 10. După ploaie, vreme bună. Printre fulgere!

VERTICAL: 1. Torent vijelios umflat de ploi. Vreme ploioasă. 2. Ploiești. Cunoscut meteorolog. 3. Măsură chineză antică. Ploi de primăvară sau de toamnă. 4. Avid de ploaie în verile secetoase. Nota... trei. Începe aversa! 5. Timpul probabil. Ițe. 6. Lunecă pe apă. Aducător de apă. 7. Acoperitoare. Costea Barbu. 8. Subsemnatul. O ploaie dezlănțuită brusc. 9. Bogat în apă (pl.). Se bălăcesc toată ziua. 10. Murată de... ploaie. Acoperit de nori.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	P	O	T	O	P	■	G	E	A	M
2	U	R	A	G	A	N	■	U	P	U
3	H	A	N	O	R	A	C	■	O	I
4	O	S	■	R	E	V	A	R	S	A
5	I	■	R	■	R	A	P	A	I	T
6	■	T	E	R	E	■	A	F	■	A
7	T	O	C	I	■	A	C	A	R	■
8	I	P	I	■	A	P	■	L	A	C
9	M	O	■	A	T	A	C	A	T	E
10	P	R	O	V	E	R	B	■	E	R

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAȘ

Redacția: Piața Scînteii nr. 1. București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

index 41033

12 pagini, 1 LEU

INGENIOASELE jocuri

SCHIȚĂ DE

Victoria Pieptan

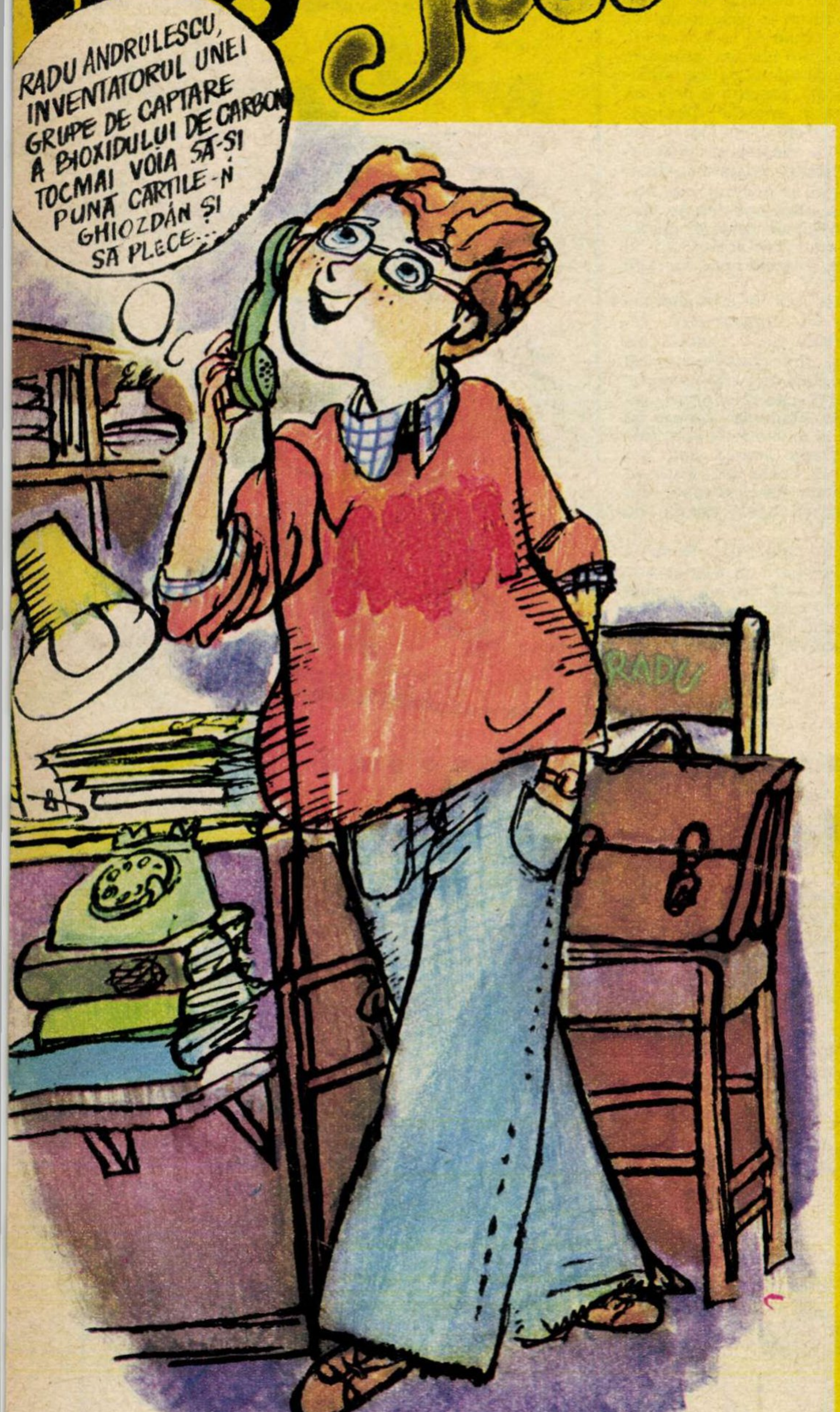
RADU ANDRULESCU, INVENTATORUL UNEI GRUPE DE CAPTARE A BIOXIDULUI DE CARBON TOCMAI VOIA SĂ-ŞI PUNĂ CĂRŢILE-N GHIOZDÁN ŞI SĂ PLECE...
RADU

Radu Andrulescu, inventatorul unui aparat de captare a bioxidului de carbon, tocmai voia să-şi pună cărţile-n ghiozdan şi să plece, cînd auzi sunînd telefonul. «Cine să fie? se întrebă şi se uită mirat la ceasul din peretele sufrageriei. Părinţii doar au plecat iar Camelia, surioara mai mică se află cu ei la grădiniţa uzinei. Să fie bunicul? Să-şi fi adus aminte de lentila magnetică?»

Telefonul sună insistent. Radu ridică receptorul şi aşteaptă.

— Ps, ps! încearcă să-l semnalizeze Vasilică. Vorbesc de la şcoală. Am venit cu trei sferturi de oră mai devreme ca să descopăr la ce face apel semnalizatorul.

— Si?

— Şi m-am trezit interogat de acea intransigentă comandantă, cum o numeşti tu, pe Cristina, pe care, fără un răspuns bine pregătit dinainte, nu poţi s-o convingi niciodată.

— Şi?

— Şi totuşi ceva este. Trebuie să descoperim. Altfel s-ar putea să avem surprize şi s-a zis cu invenţia noastră.

— Aha! Ps, ps! — încercă să-l mai semnalizeze Vasilică. Nu uita dispozitivul magnetic care serveşte la focalizarea luminii!

Radu se simţi cam stingherit. Totuşi, luă dispozitivul, îl aşeză cu grijă în ghiozdanul burduşit cu cărţi şi se grăbi ca să ajungă cît mai repede la şcoală.

În prima recreaţie, fetele se adunară în jurul comandantei.

— Nu v-am spus eu, începu Irina nerăbdătoare discuţia. Vasilică n-o să-l divulge pe Radu niciodată. Iar Radu, nici atîta, n-o să ne spună adevărul. Noroc că l-am văzut eu. Şi să vă spun cum a fost. Adică, vă spun că Ioana nu e de vină cu nimic în toată povestea ivită ieri la ora de matematică. De vină este numai Radu. Totul s-a produs numai din cauza lui. El a prins cu lentila o rază de soare şi a aşezat-o drept în ochii Ioanei. Ea s-a speriat şi a încurcat problema la matematică.

— Să încurce ea o ecuaţie atît de simplă? Ea care a inventat atîtea combinaţii pentru robotul electronic! o întrerupse Mihaela, frecîndu-şi palmele de parcă s-ar fi pregătit de un drum lung.

— Păi asta e, le lămuri Irina. Apoi, aflaţi că Radu face asta şi acasă. Am aflat-o acum două zile de la verişoara lui, Ancuţa. Treceam spre casă şi aud că mă strigă cineva. «Vino să-ţi arăt ceva! Hai, vino! Te rog vino!»

M-am apropiat şi pe cine credeţi că-l văd? Pe Radu, colegul nostru.

«Uite-l, zice, Uite-l colo sus, în vîrful pomului». «Rupe caise crude?!» m-am mirat eu. «Ba nu, zice Ancuţa. Se uită prin ceva transparent la copiii din curtea vecină. Iar ieri, ieri s-a urcat pe acoperişul casei şi s-a uitat la soare».

— Ei, ce spuneţi?

— Formidabil, sări ca arsă, aceeaşi Mihaela. Să ştiţi că ne-a furat ideea!

— Idee înseamnă ordine, o asigura Cristina, ca o comandantă ce trebuie să vegheze cu înţelegere la toate cîte se mai întîmplă în detaşament.

Mihaela însă nici nu clipi, spuse cu necaz:

— Apoi, tot el l-a antrenat şi pe Viorel, pe Aurel, pe... Eu zic să hotărîm ce trebuie să facem...

După ore larma elevilor umplu şcoala. Numai aici, la clasa Cristinei era o linişte ca de plumb. Începuse adunarea. Adică, mai precis, ceva asemănător cu o lecţie de laborator.

Irina schiţă la tablă desenul unei figuri geometrice, Mihaela coloră cu creta roşie o curbă de acumulator, iar Cristina începu să meşterească la un fir electric. Numai Ioana rămase tăcută, ca întotdeauna, undeva, acolo, în spatele clasei. Nimeni nu şi-ar fi imaginat că o fată ca ea, timidă şi-aproape nebăgată în seamă, cunoştea atîtea formule matematice! Şi totuşi el, Radu, o înfruntase tocmai pe ea, fata fără urmă de zîmbet. Şi de ce să n-o înfrunte dacă semnalizatorul lui Vasilică îi avertiza că în această clasă există ceva! Dar ce?»

— Poate c-ar fi bine să mă ridic şi să le stric planul cu poanta pe care am discutat-o noi, băieţii, ieri la jocurile electronice, îi şopti Vasilică.

Dar era tîrziu.

Cristina apăsă pe un buton şi o bandă de magnetofon începu derularea. «Aflaţi că detaşamentul nostru a hotărît să deservească cu cele mai ingenioase jocuri electronice, şoimii patriei de la grădiniţa din str. Austrului nr. 7»

— Extraordinar! mormăi aproape furios Radu. Şi-au băgat nasul peste tot, pe strada mea, la grădiniţa verişoarei mele! Nu ţi-am spus eu? îi şopti el la fel de furios lui Vasilică. În această clasă există ceva. Ceva care vrea să ne dea peste cap invenţia.

Vasilică îl strînse cît putu de mînă şi-l obligă să-şi păstreze calmul.

Mihaela mai era la tablă. Prudentă, trase două linii paralele sub curba de acumulator şi completă formula sursei de energie solară.

— Ha, ha! descifră triumfător Radu. Fii atent c-o să le trebuiască şi-un licurici de avertizare. Dar să vedem de unde lentile, de unde dispozitiv magnetic!

Cristina sesiză efectul formulei produs asupra lui Radu şi, printr-un zîmbet discret o determină pe Mihaela să mai scrie: «Licurici de avertizare, lipsă. Trebuie să-l...

— Asta e! Nu ţi-am spus eu? se declanşă reacţia lui Radu.

Băieţii se priviră bănuitori. Mihaela depăşise orice limită. Apoi poziţia, a Irinei, a...

— Nu! Hotărît, nu! s-auzi înecat de emoţie şi glasul lui Viorel. În detaşament lucrurile trebuie să se discute sincer, deschis. Nu prin semne şi formule. Şi mai presus de toate pentru ce vă trebuie vouă. «Ascultaţi. Sursă solară! Licurici de avertizare.» La ce sursă vreţi să le ataşaţi?

Cristina, constantă, aşeză firul în priza electrică, deschise dulapul şi doi ochi mici, fosforescenţi le apăru în faţă.

— A! Asta era! Şi tăcerea străbătu clasa de la un capăt la altul. Numai Vasilică mai găsi putere să-i şoptească lui Radu.

— E chiar robot!

— Da! îl lămuri Cristina. Într-adevăr, este un mic robot. O să executăm cu el cele mai ingenioase jocuri electronice.

— Mai încape îndoială? îngînă Viorel. Dar...?

— Construcţia ne-a asigurat-o inginerul Panaitescu de la uzina care ne patronează şcoala, iar formulele matematice... Aici Cristina făcu o pauză, apoi spuse. Este clar că le-a făcut Ioana.

— Dar lentila magnetică pentru focalizarea luminii şi licuriciul de avertizare? se roti întrebător Vasilică. Tot voi le-aţi făcut?

— Păi, nu. Partea asta vă revine vouă. Adică, vreau să spun că lentilele le are... şi Cristina se opri la jumătatea frazei.

Radu se ridică brusc şi cu capul înfundat în reverul uniformei se îndreptă spre uşă. Dar uşa se întredeschise aproape în aceeaşi clipă şi în pragul clasei apăru un bătrînel îmbrăcat în haine albe de vară.

— Unde vrei să pleci, nepoate, îl întrebă ironic bătrînelul. Din greşeală mi-ai luat microscopul şi n-am avut cu ce să fac analizele!

Faţa lui Radu deveni albă ca varul.

— Ei, lasă, lasă! îl linişti bătrînul. Pentru ce vă trebuie vouă a avut grijă unchiul Panaitescu. I-a spus Ancuţa. Aşa că, şoimii patriei de la grădiniţa din strada Austrului vă aşteaptă. De mîine, puteţi să începeţi să le arătaţi ingenioasele voastre jocuri...

Un ropot de aplauze străbătu clasa iar băieţii, vrînd, nevrînd, trebuiră să accepte ideea că fetele nu erau cu nimic mai prejos decît ei.

51
JOI, 21 DECEMBRIE 1978.
ANUL XII (NR. 586)

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Biblioteca Jude
MUREȘ
Secția pentru c

Da, aparatul e reușit, funcționează corect, iar mesajul recepționat e și el foarte plăcut: «Începe vacanța de iarnă!»

Foto: C. POPESCU

«Din glorioasa istorie a patriei» se intitulează concursul care a adunat multe echipaje pionierești și un public numeros la Casa pionierilor și șoimilor patriei din localitatea Marghita, județul Bihor.

* * *

PE LUNGIMEA DE UNDĂ A VACANȚEI

Telex „Cutezătorii"

Și-au depășit angajamentul!

● *Cu satisfacție ne anunță acest trofeu al hărniciei lor pionierii Școlii generale din localitatea* **Turnu Roșu,** *județul Sibiu. Ne mărginim să relatăm cifrele comparative, socotind că ele își au în sine graiul lor destul de limpede și semnificativ: fier vechi 1 000 kg prevăzut, 1 500 kg realizat; maculatură, prevăzut 1 000 kg, realizat 1 200 kg; ambalaje de sticlă 1 200 bucăți, realizat 1 280 bucăți; fructe de pădure 500 kg, realizat 600 kg. Aceiași pionieri, dînd ajutor la introducerea apei potabile în comună, au săpat aproximativ 300 m șanț, în dreptul locuințelor sătenilor în vîrstă.*

● *De la pionierii Școlii generale din comuna* **Glodeni,** *județul Dîmbovița, am aflat mai demult despre îndeplinirea angajamentului lor de muncă patriotică: 11 360 kg fier vechi, 2 550 kg maculatură, 1 720 kg fructe de pădure etc.*

Îi felicităm din toată inima, dorindu-le o vacanță cît mai plăcută!

Laudă muncii

Pionierul Grigore Cătălin Haidău, din **Tg. Jiu,** *ne relatează: Pionierii plasticieni care activează la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Tg. Jiu s-au întîlnit recent la Clubul muncitoresc din Roșia Jiu cu muncitorii mineri de pe platforma Rovinari-Gorj. Întîlnirea a fost prilejuită de deschiderea expoziției de artă plastică intitulată «Laudă muncii». Așa cum a mărturisit în numele autorilor pioniera Daniela Prună, lucrările create de pionieri sînt închinate tuturor muncitorilor de pe această platformă de exploatare a cărbunelui. Mulțumindu-le, muncitorii mineri au urat pionierilor succese la învățătură și au vizitat expoziția, apreciind cele cincizeci de lucrări executate în tuș, acuarelă, guașe, ceracolor, carioca.*

Oaspeți

Pionierii și șoimii patriei de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din **Focșani** *au fost oaspeții colegilor lor de la Școala generală din comuna* **Milcovul,** *unde au prezentat un bogat program artistic și o demonstrație de rachetomodele.*

*

Patru cluburi de vacanță din județul Arad ne transmit:

● **Socodor.** *Încă o zi de antrenament pentru meciurile de tenis de masă și campionatul interclase începe. Abia așteptăm. Suporterii își au preferații lor și meciurile vor fi, fără îndoială, «tari».*

● **Vinga.** *Programul matineului nostru vesel este alcătuit din ghicitori, șarade și jocuri distractive de iscusință. Sîntem siguri că vom petrece o dimineață plină de voie bună. Vă informăm că partidele de șah organizate de clubul nostru de vacanță au și început și se anunță foarte interesante.*

● **Șepreuș.** *«România pe glob» este titlul unei interesante adunări în care se va reliefa prin date, imagini, cifre, politica de pace și prietenie cu toate țările lumii, pe care o dezvoltă patria noastră.*

● *Din* **Beliu** *a sosit știrea că pentru recitalul de muzică și poezie este totul pregătit. Cu toate acestea emoțiile sînt mari, fiindcă în sală, se vor afla și mulți invitați: părinți, frați, surori, într-un cuvînt, locuitorii comunei.*

Și în încheiere, Anul nou va fi întîmpinat de toate cele patru cluburi cu brazi scînteietori de globuri și lumini, dar și împodobiți cu zeci de daruri oferite cu generozitate, se înțelege, de către Moș Gerilă.

INTERVIUL NOSTRU

— Sînteți Vasile Rumega, tatăl lui Liviu, bine cunoscut ca părinte care sprijină activitatea Pionierilor, membru al Consiliului Județean Vrancea al Organizației Pionierilor, membru al Comitetului cetățenesc de părinți al Casei pionierilor și șoimilor patriei din Focșani. Ce noutăți ne puteți spune în legătură cu bucuriile vacanței de iarnă?

— Nu de mult, în holul teatrului din oraș s-a deschis o expoziție despre civilizația dacilor. M-am gîndit că pe copii i-ar putea interesa și le-am propus să mergem în vacanță s-o vizităm, invitînd și un profesor de specialitate pentru explicații mai ample. Pionierii au primit cu bucurie propunerea și cu inițiativa lor, au dus-o mai departe. Astfel, au organizat un program artistic de recitări și cîntece patriotice, un concurs pe teme istorice la care i-au invitat pe colegii lor din Adjud și Panciu. Cred că o asemenea zi de vacanță va fi pe placul tinerilor mei prieteni.

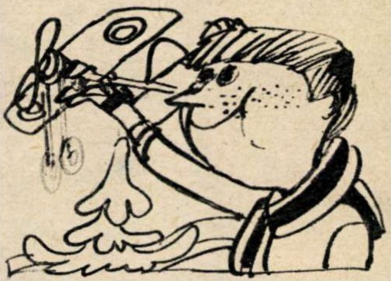

— Știm că aveți preocupări în direcția aeromodelismului. Se reflectă acestea în programul de vacanță al pionierilor?

— Peste cîteva zile va avea loc pe platoul din fața Casei armatei o demonstrație de aeromodelism la care vor participa reprezentanți de la mai multe școli din oraș. Zeci de planoare, aeromodele, rachete teleghidate se vor întrece fără frică de frigul iernii. Sînt bucuros că i-am putut ajuta pe copii nu numai la construcția aparatelor de zbor dar și la organizarea acestui «miting aviatic».

— Știm că și fiul dumneavoastră, Liviu, este un aeromodelist pasionat. L-ați ajutat?

— Lui Liviu îi place, într-adevăr, să meșterească. L-am ajutat să-și facă un colț de lucru. Cu mijloace modeste, cîteva unelte obișnuite și materiale ușor de găsit în orice casă, carton, bucăți de metal, atelierul a fost organizat și este în prezent locul unde Liviu muncește, inventează, construiește. Alături de colegii săi, el va lansa în această vacanță un nou tip de aeromodel.

B. VLAD

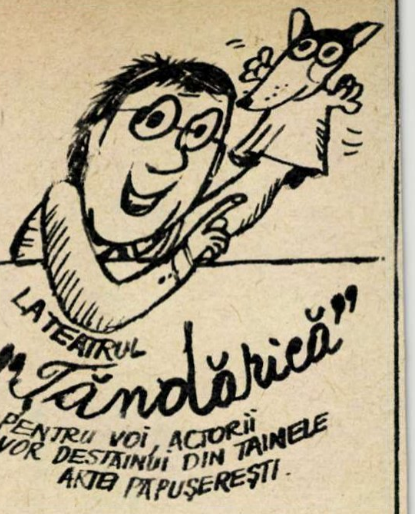
LA TEATRUL
„Țăndărică"
PENTRU VOI, ACTORII VOR DESTĂINUI DIN TAINELE ARTEI PĂPUȘEREȘTI.

AFIȘ BUCUREȘTEAN DE VACANȚĂ

Pionierii și șoimii patriei se află în pragul vacanței de iarnă. Bogatele programe întocmite cu acest prilej vor oferi tuturor copiilor multe ceasuri plăcute:

● La începutul vacanței, în toate sectoarele Capitalei, se vor deschide orășele ale copiilor. Marile parcuri bucureștene: Floreasca, 23 August, Nicolae Bălcescu și altele vor lua înfățișare de basm. Vizitatorii vor fi întîmpinați cu cele mai plăcute surprize: un Moș Gerilă cu sacul plin, personaje din lumea poveștilor, castele din cuburi colorate și, bineînțeles, brazi îmbrăcați cu podoabe bogate. Orășelele copiilor vă așteaptă!

● Teatrul «Țăndărică» invită în zilele de vacanță pe toți copiii la o întîlnire în lumea minunată a păpușilor. Cunoscuți actori ai teatrului se vor întîlni cu tinerii spectatori cărora le vor oferi momente din piesele jucate, le vor destăinui din tainele artei păpușerești.

● Sub genericul «Ce știm despre istoria tehnicii?» se vor organiza vizite la Muzeul tehnic din București.

● În cadrul stagiunii permanente a Casei centrale a pionierilor și șoimilor patriei va avea loc pe scena sălii Palatului Republicii un mare spectacol folcloric de datini populare legate de sărbătorile de iarnă. Vor participa și echipe de pionieri din Maramureș, Gorj, Hunedoara, Bistrița-Năsăud, Suceava.

● «Fulgi de nea», se intitulează Marele carnaval care va avea loc la Complexul expozițional Casa Scînteii pentru pionieri și șoimii patriei.

● «Săniuța veselă» — un concurs care va aduna zeci și zeci de copii la o întrecere cu... săniuțe.

● Între 2—9 ianuarie pionierii bucureșteni cu preocupări din domeniul științei și tehnicii, participanți la concursul de creație tehnico-științifică al pionierilor și școlarilor, se vor întîlni într-o tabără specială.

● «Întîlnire între generații» — un mare grup de pionieri, împreună cu utecişti, se vor întîlni cu muncitori ai uzinelor bucureștene pentru a discuta despre disciplina muncitorească, despre spiritul revoluționar, despre viitoarele profesiuni.

● «La start, Semafoarele» — un concurs la care se vor prezenta cele mai reprezentative Semafoare din toate sectoarele Bucureștiului. Cele mai bune vor fi premiate.

PE LUNGIMEA DE UNDĂ A VACANȚEI

ÎN BAZINUL CARBONIFER

MOTRU ȘI LA GURA VĂII

Cine n-a auzit de orașul Motru? Deși un oraș foarte-foarte nou, e bine cunoscut. Media de vîrstă a cetățenilor acestui oraș miner este de 25—30 de ani, iar unitățile de pionieri adună un număr de 5 150 purtători ai cravatei roșii cu tricolor. Toți aceștia decolează în vacanța de iarnă cu media generală între nota 8 și 10, iar planurile lor sînt cu adevărat cutezătoare și pionierești. Încă din primele zile ale vacanței au și început repetițiile la Clubul muncitoresc al minerilor din Motru în vederea pregătirii unui mare spectacol închinat zilei de 30 Decembrie și înscris în cea de-a II-a ediție a Festivalului Național «Cîntarea României». Adevărate omagii aduse muncii comuniștilor, tuturor minerilor, părinților și fraților lor mai mari sînt plugușoarele pe care pionierii le vor prezenta la fiecare exploatare minieră. Tot în aceste zile de vacanță, cele mai bune formații artistice pionierești din Motru vor face o excursie-turneu timp de trei zile, în circuit, pe Valea Oltului cu întoarcere pe Valea Jiului — ocazie cu care vor ține, în fața oamenilor muncii, spectacole comune cu pionierii din localitățile vizitate — la Deva, Petroșani, Sibiu, Lonea, Hunedoara. În același timp, la Clubul pionierilor din Motru, vor avea loc acțiuni privind mai buna cunoaștere a politicii interne și externe a Partidului Comunist Român, întîlniri cu mineri, tehnicieni, personalități artistice, concursuri sportive (tenis, șah, lupte). Nu vor lipsi nici frumoasele recitaluri de poezie patriotică și revoluționară sau populară. Într-un cuvînt, la Motru, vacanța e la ea acasă!

*

La numai cîteva sute de metri depărtare de marele edificiu al luminii electrice se află Școala generală din Gura Văii, cu o unitate de 261 de pionieri, toți fii de electricieni, maiștri șoferi, tehnicieni, zidari, navigatori — oameni care au înălțat cetatea albă a forței și energiei luminoase de la Porțile de Fier. Din punctul de vedere al unui pionier care crește printre electricieni și în incinta unui vast șantier, vacanța nu poate fi decît un vast fluviu de lumină și bucurie pentru rezultatele obținute la muncă și învățătură. Din punctul de vedere al pionierilor de la Școala generală din Gura Văii, aflată în Defileul Dunării, la Porțile de Fier, vacanța este o mare deschidere către tot universul României socialiste. Excursiile și drumețiile au și început. Elevii claselor a V-a — a VIII-a au efectuat zilele acestea o vizită la Sistemul hidroenergetic Porțile de fier și de navigație, iar un grup de pionieri geografi au și plecat spre Stația de cercetări geografice de la Orșova, ocazie cu care vor vizita orașul ajungînd apoi pînă în munții Almașului.

Între timp, la școală se desfășoară disputate concursuri de șah, iar formațiile artistice se pregătesc intens pentru a participa la cea de-a II-a ediție a Festivalului Național «Cîntarea României»; de reținut că la prima ediție pionierii din Gura Văii au obținut locurile 1, 2 și 3 la nivel de județ, iar la faza republicană locul 8. Le dorim în continuare mult succes și vacanță luminoasă ca... la Porțile de Fier!

ION CRÎNGULEANU

● «Liniște și lumină!» — șoimii patriei de la Grădinița nr. 4, Motru, participă la concursul «Noi în anul 2000».

● Pionieri de la Școala generală nr. 2 din orașul Motru în excursie la Peștera Muierii.

● ●

LECȚIE DE ISTORIE CU FII DE MOȚI

Călătorind recent pe meleaguri natale — în Țara Moților — pe firul Arieșului ce desparte în două cremenele Apusenilor, un scurt popas la Muzeul Etnografic de la Lupșa mi-a prilejuit să reînnoiesc cunoștința pe viu cu istoria acestor meleaguri românești.

Printre cele 10 000 de exponate — unelte ale moților care vorbesc despre îndeletnicirile de veacuri ale căutătorilor de aur, ale cioplitorilor în lemn, ale celor care coborau spre Podișul Transilvaniei cu cercuri, cofe și cu ciubere — colecționate într-o viață de om, de vestitul etnograf amator Pamfil Albu, se află și masa de lucru a lui Avram Iancu.

Aici, unde «Craiul Munților» s-a sfătuit cu conducătorii de oști Ciobu și Băbuți să ridice moții la luptă pentru libertate a început o oră de istorie cu cei mai tineri pionieri ai Lupșei. Tema: Actul Unirii de la 1 Decembrie 1918.

La această întîlnire a participat și tînăra profesoară Georgeta Albu, proaspătă absolventă a Facultății de filologie din Cluj-Napoca, fiica lui Pamfil Albu, care va continua opera începută de tatăl său pentru îmbogățirea muzeului moțesc. În chip firesc cele mai harnice ajutoare ale lor sînt pionierii.

Documentele strînse de întemeietorul muzeului vorbesc despre ideile eliberării naționale ale românilor, despre numeroasele treceri deoparte și de alta a Carpaților, de ajutoarele moldovenilor și ale muntenilor date țăranilor conduși de Horia, despre eforturile corifeilor școlii ardelene care cu lumina minții lor au militat pentru desăvîrșirea unitară a întregii națiuni române, despre voința cu care poporul a impus Unirea de la 1 Decembrie 1918.

VIOREL LUPU

Cutezătorii
EDIȚIE SPECIALĂ

BIHOR

CARTE DE VIZITĂ

- **Numărul purtătorilor cravatei roșii cu tricolor din județul Bihor se ridică anul acesta la 63 792.**
- **In cele 972 de cercuri tehnico-aplicative activează 51 378 de pionieri.**
- **La cea de-a doua ediție a FESTIVALULUI NAȚIONAL «CÎNTAREA ROMÂNIEI» participă un număr de 64 000 de pionieri și șoimi ai patriei din județ.**
- **Precedenta ediție a «DACIADEI» a antrenat în cadrul competițiilor organizate un număr impresionant de pionieri. Cu acest prilej s-au remarcat la schi fond echipa Școlii generale din Șinteu, iar la sanie cele ale Școlilor generale din Cordău și Șirian. Pe primul loc la tenis de masă și șah, pe județ, s-au clasat pionierii de la Școala generală din Borod.**
- **Pionierii Școlilor generale din Borod, Borș, Cherechiu, Drăgești, Holod, Lugașu de Jos, Măgești, Pocola, Răbăgani, Săcădat, Bărcaia, Tileagd și de la Școlile generale nr. 6, 8, 13, 14, 16, 18 și 20 din Oradea, și-au îndeplinit cu o lună mai devreme angajamentul anual de muncă patriotică.**

«COPILĂRIE FERICITĂ» — desen de Lucia Ilisie, clasa a VI-a, Școala generală Nojorid.

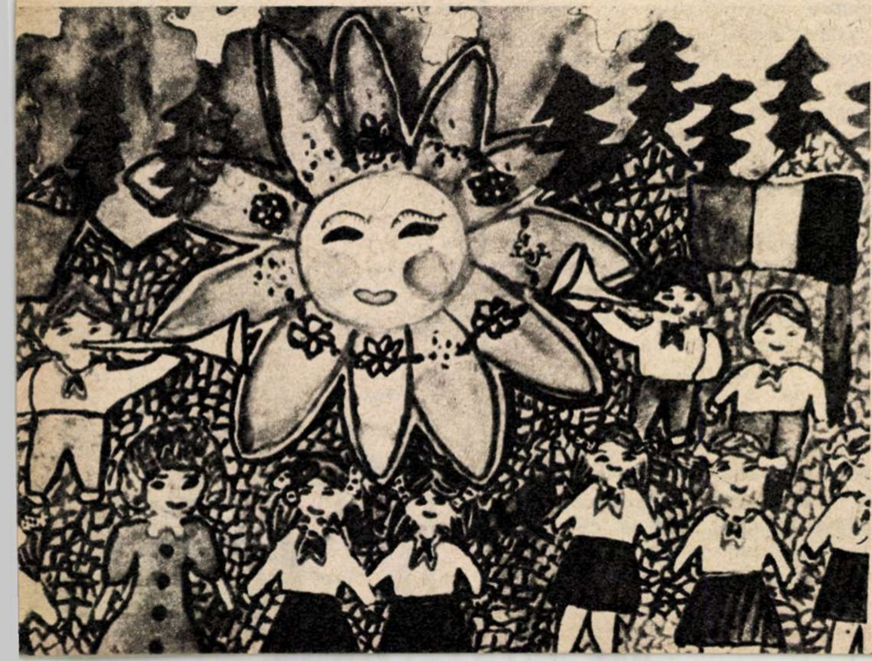

RĂSPUNDEM PRIN FAPTE CHEMĂRII FORUMULUI!

Însuflețiți de mobilizatoarele idei ale Chemării celui de-al VII-lea Forum Național al Pionierilor, cei peste 63 700 de purtători ai cravatei roșii cu tricolor din județul Bihor, români și maghiari, au început acest an școlar hotărîți să răspundă prin fapte îndatoririlor și sarcinilor ce le revin din acest important document.

Astfel ne-am concentrat eforturile pentru a obține rezultate cît mai bune la învățătură, în activitățile tehnico-aplicative, precum și la acțiunile de muncă patriotică.

Animați de aceeași dragoste fierbinte față de patrie și partid, de respectul profund pentru istoria glorioasă a țării noastre, toți pionierii din județul nostru, români și maghiari, au omagiat printr-o bogată paletă de acțiuni aniversarea a 60 de ani de la formarea statului național unitar român. La Casa de Cultură a Sindicatelor din Oradea a avut loc o întîlnire a pionierilor cu tovarășul Viorel Faur—muzeograf principal la «Muzeul Țării Crișurilor», care a prezentat o expunere cu titlul **«Unirii îi răspundem cu faptele prezente»**. Întîlnirea a fost urmată de un spectacol artistic prezentat de cenaclul «Roșu, galben și albastru» al Casei pionierilor și șoimilor patriei din municipiu.

Concomitent cu această acțiune, membrii cineclubului pionieresc orădean au vernisat expoziția de fotografii documentare dedicată aceluiași eveniment. De asemenea, sub genericul **«Mărturii despre unire»**, în luna noiembrie, s-a desfășurat finala concursului pionieresc pe teme de istorie trecută și contemporană, între echipajele școlilor generale nr. 4 și 9 tot din municipiul nostru. Și pentru zilele vacanței de iarnă ne-am programat o seamă de acțiuni cultural sportive (în cadrul Festivalului Național «Cîntarea României» și a competiției naționale «Daciada») precum și drumeții, tabere și altele.

IULIANA LŐRINCZ
pionier-locțiitor al președintelui Consiliului județean Bihor al Organizației Pionierilor

Redactorul paginii
EMILIA TEODORU

„IZBUC"

Pionierii care activează la foto-cineclubul Casei pionierilor și șoimilor patriei din Oradea, au organizat anul acesta cea de-a V-a expediție în Munții Apuseni cu denumirea «Izbuc». Cercetarea și refacerea marcajelor în zona Padiș și Circuitul Galbenei au reprezentat scopul propriu-zis al expediției. Ei, însă, vă sînt desigur cunoscuți pentru activitatea lor geospeologică încă din anii trecuți, cînd au fost distinși cu trofeul «Caseta de cristal» și premiul special al juriului.

Vara lui 1978 a fost pentru acești expediționari deosebit de bogată! Sub conducerea aceluiași inimos comandant — profesorul Csontoș Ștefan — expediționarii orădeni au mai descoperit opt avene, o peșteră și au și cercetat din punct de vedere științific o alta. La aceste frumoase realizări, întregul echipaj, pe care îl aveți în imagine, mai adaugă o diaporamă a zonei (540 de diapozitive color montate pe imagine cu sonor).

ARHEOLOGII DIN SĂCUIENI

O activitate rodnică și de tradiție se desfășoară de mai bine de 15 ani la Săcuieni, în vederea cercetării și valorificării elementelor de istorie locală privind permanența culturii materiale și spirituale a strămoșilor noștri.

La școala generală din localitate, preocuparea entuziastă a celor 21 de pionieri din cercul de arheologie, s-a materializat în importante cercetări efectuate în mai multe puncte arheologice. Ei au participat la descoperirea și cercetarea unei vechi cetăți, a așezărilor neolitice din Cubulcut și de la ferma Horo din Săcuieni, precum și a necropolei de la Silindru Voivozi.

Cele mai recente descoperiri ale acestor căutători de comori ale istoriei românilor, le va permite întocmirea unei monografii a comunei lor.

In perspectivă, pionierii arheologi din localitate — între care Eva Dobi, Emeric Dudaș, Iosif Demeter, Alex. Chivari — și-au mai propus cercetarea așezării neolitice cu ceramică pictată de la Olosig (comuna Săcuieni) precum și (conform planului comun cu muzeul din localitate) finalizarea cercetărilor din cetatea din Săcuieni.

Grupa «arheologilor» din Săcuieni în timpul unei ore de restaurare.

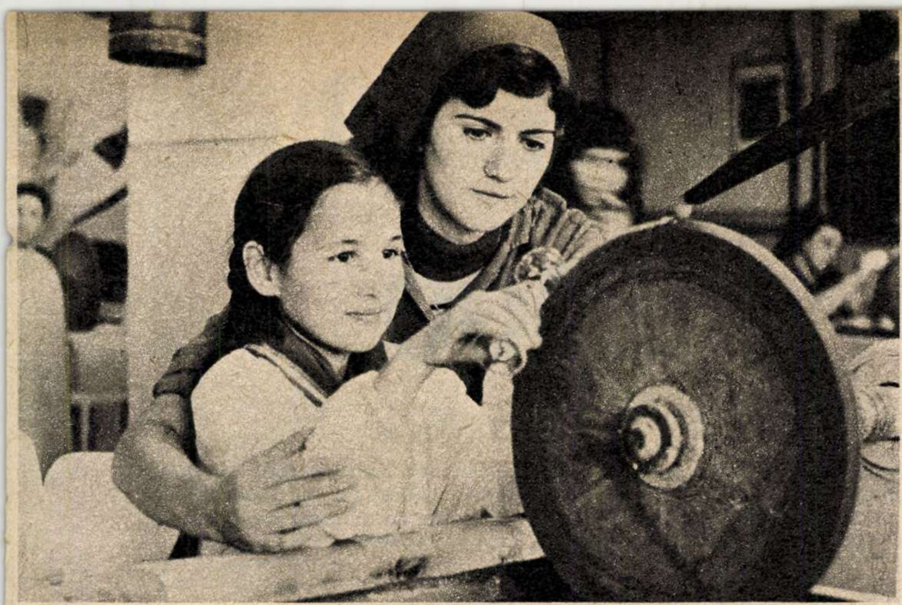

1

2

PE LUNGIMEA DE UNDĂ A VACANȚEI

FOTOCRONICĂ PIONIEREASCĂ

Cele trei instantanee pe care le-au prins în obiectivul aparatului de fotografiat pionierii fotoreporteri vă prezintă trei momente din activitatea Casei pionierilor și șoimilor patriei din Turda. Colaboratori ai rubricii noastre **«Fotocronică pionierească»**, ei au trimis cele trei imagini ca să împlinească veștile transmise pe lungimea de undă a vacanței.

O pionieră, învățînd graiul miraculos al unei roți de șlefuit sticlă, atît de darnice în cupe, pahare, vaze și altele, supravegheată și îndrumată de o prietenă mai mare, muncitoare la Întreprinderea de sticlărie din oraș, iată o imagine familiară membrilor atelierului de sticlărie de la Casa pionierilor și șoimilor patriei (foto 1). Un profil plăcut, al unei harnice pioniere care lucrează la atelierul de artă decorativă și țesut: pioniera Steliana Muscaliuc, de la Școala generală nr. 4, se mîndrește cu iia pe care și-a cusut-o (foto 2). Se filmează!... o explicație concisă, promițînd filme documentare și artistice interesante, realizate de membrii cineclubului pionieresc (foto 3).

N.R. **Așteptăm la această rubrică noi colaborări ale cititorilor, fotografii inspirate din acțiunile, activitățile, preocupările lor.**

3

IARNĂ PIONIEREASCĂ VÎLCEANĂ

Vacanța pionierească vîlceană demarează voios —încununată de izbînzile primului trimestru de învățătură, de muncă, de hărnicie. Acum, pe toate traseele județului s-a declanșat însuflețitoarea întrecere a pionierilor artiști —participanți la faza de masă a Festivalului Național «Cîntarea României». Evident, se desfășoară în această perioadă o bogată suită de manifestări culturale precum și un Festival al filmului științific pentru pionieri și școlari — în cadrul căruia vor fi prezentate, în toate localitățile, peste 40 de filme științifice și documentare. Una dintre taberele organizate de către Consiliul județean al Organizației Pionierilor va găzdui întîlnirea pionierilor locțiitori ai președinților consiliilor pionierești comunale și orășenești, iar o alta va cunoaște, fără îndoială, efervescența proprie unui autentic dialog artistic între membrii formațiilor evidențiate la cea dintîi ediție a

Festivalului Național «Cîntarea României». Competițiile sportive specifice vacanței de iarnă reintră în drepturile lor legitime. Ca în fiecare an, anotimpul zăpezilor stîrnește entuziasmul, dar și emoțiile, justificate firește, ale pionierilor care vor fi gazde ale tradiționalului **Festival al iernii Loviștene.** *Acest plus de... febrilitate îl vor trăi pionierii din comuna Perișani, care s-au străduit să asigure oaspeților din comunele învecinate — Boișoara, Cîineni, Brezoi, Voineasa și Romanița —condițiile optime desfășurării probelor sportive și cultural-artistice ale acestui festival. Este vorba, așadar, despre o acțiune (aflată la cea de a IV-a ediție) care va include nelipsitele întreceri de săniuș, schi, orientare turistică, șah, tenis de masă. Pionierii artiști din aceste școli, înfrățite și prin alte activități comune, se vor întrece pe scena din Perișani cu montaje muzical-literare, coruri, formații instrumentale, dansuri populare, piese de teatru, brigăzi artistice precum și obiceiuri de iarnă specifice acestei zone de bogată tradiție folclorică. Nouă nu ne rămîne decît să-i felicităm pe toți cei 300 de pionieri participanți la acest frumos* **Festival al iernii Loviștene.** — *la acest frumos festival al prieteniei.*

ILEANA PIȚA

SEMNAL

După cum am anunțat în nr. 40 (din 5 octombrie a.c.) al revistei «Cutezătorii», noul concurs de desene **«CUM VOI TRĂI EU ÎN ANUL 2000»** se adresează tuturor cutezătorilor.

La acest concurs, organizat de UNESCO în colaborare cu UNICEF și alte instituții cu prilejul Anului Internațional al Copilului — 1979 — ați fost invitați să participați și voi, prin revista «Cutezătorii».

Amintim că, în afara importantelor premii oferite de revista «Cutezătorii» și de UNESCO, lucrările laureaților de la faza internațională vor face obiectul unei expoziții organizate la sediul UNESCO de la Paris, iar în cursul anului 1979 ele vor fi expuse la expoziția «Pămîntul oamenilor» de la Montreal, (Canada), la sediul O.N.U. din New York, precum și la Geneva.

Reamintim tuturor participanților că pînă la data de **15 ianuarie 1979** — data încheierii concursului —au mai rămas douăzeci și cinci de zile.

Vă invităm ca pînă atunci **să trimiteți lucrările voastre — individual sau colectiv — pe adresa redacției «Cutezătorii»: Piața Scînteii nr. 1, Cod 71341, București. Pe plic se va aplica talonul alăturat.**

Succes tuturor!

Pentru concursul „CUM VOI TRĂI EU ÎN ANUL 2000"

Cutezătorii

UNESCO

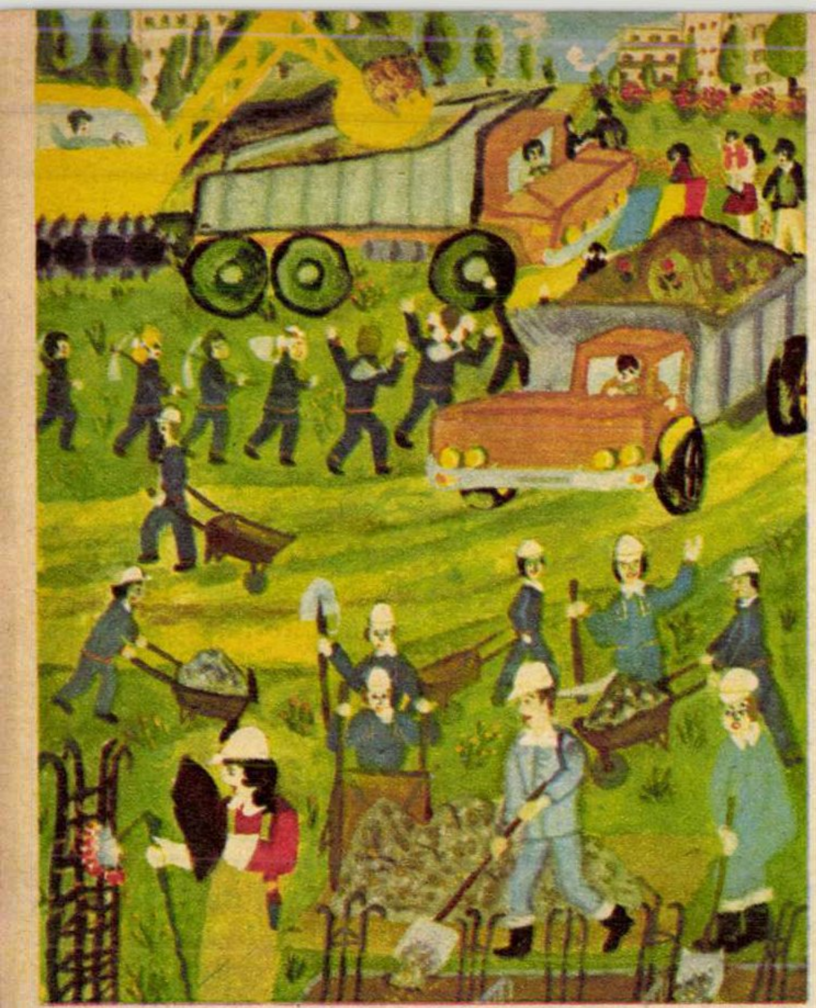

«CONSTRUIM AZI, PENTRU MÎINE» desen de Vasile Petrof, Școala generală nr. 3, Bîrlad.

ACȚIUNEA «METEORIT», DESEN ȘI SCENARIU, STERICĂ BARCAN, CLASA A VIII-A A.

1. Ne aflăm în anul 2000. Sînt inginerul Sterică Barcan și lucrez la Centrul de cercetări pentru protecția mediului înconjurător. Tocmai puneam la punct ultima mea invenție — un nou sistem de captare a meteoriților — cînd videotelefonul mă vestește că asupra Combinatului chimic din oraș va cădea o ploaie de meteoriți.

2. Mă echipez rapid și-l anunț pe fratele meu Gheorghiță, care lucrează la Centrul de prospectări geologice. Străbăteam împreună culoarul de sticlă ce duce spre combinat.

3. Două elicoptere lansează deasupra combinatului o plasă din polistiren antișoc și neinflamabil. Pulverizez meteoriții cu soluția preparată de mine. Aceștia ne vor furniza materia primă pentru energia nucleogalactică a următorilor șapte ani.

4. Cînd operațiunea s-a terminat, m-am întors împreună cu Gheorghiță la platforma de prospecțiuni geologice condusă de el.

5. Aici se făceau radiografii fotosonice, întrucît în apropierea combinatului se descoperiseră noi surse de sare și petrol.

6. Cînd m-am întors acasă, presa tocmai relata despre extraordinara captare a meteoriților precum și despre descoperirea noilor surse de sare și petrol.

ATELIER 2000

Acest mare concurs anticipativ — **Atelier 2000** — organizat de revistele «Cutezătorii» și «Jóbarát» din dorința de a declanșa resorturile inventivității și fanteziei voastre creatoare, a înregistrat în răstimpul de-o lună de la startul său (marcat de numărul 45 al revistei) primele succese ale activității voastre pasionate, desfășurată în clasă, în atelierul școlar sau la masa de lucru zilnic. Adică acolo unde se conjugă deopotrivă spiritul novator și capacitatea de valorificare, de aplicare în practică a cunoștințelor însușite, talentul cu cele mai cutezătoare idei și proiecte care trasează din acest efervescent prezent al muncii și creației, coordonatele viitorului. Cum vor arăta șantierele și laboratoarele anului 2000 în care veți lucra voi înșivă, instalațiile și aparatele pe care le veți stăpîni cu forța minții și a brațului, satul sau orașul natal, grădinile și parcurile, vehiculele viitorului — terestre sau spațiale — cum va arăta planeta noastră, pe care cu toții o năzuim ca un fertil și înfloritor pămînt al păcii, progresului și civilizației celei mai avansate — iată cîteva teme pe cît de generoase pe atît de cutezătoare care prind acum contur în desenul vostru sau se materializează — deocamdată — la scara machetelor tehnice funcționale. Dar gîndul vostru înaripat, gîndul cu vastă extensie către marile izbînzi ale omului de mîine pornește de-acum, de-aici, de la faptele, realizările și imperativele prezentului. Il imaginăm, așadar, pe **Mîine** din perspectiva lui **Azi,** căci forța anticipării are la temeiul său dialectica progresului și nu vom putea escalada culmile viitorului decît urcînd fiecare treaptă a muncii, a perfecționării, a însușirii celor mai înaintate cuceriri ale științei, tehnicii și culturii.

Cît de sugestiv își intitulează Vasile Petrof (elev la Școala generală nr. 3, Bîrlad) desenul său: **Construim azi pentru mîine!** Pentru că astfel trebuie înțeles, prefigurat, clădit viitorul patriei. Iar detașamentele harnicilor pionieri de azi sînt cu adevărat detașamentele de muncitori, tehnicieni și ingineri cu înaltă calificare ai șantierelor, uzinelor, laboratoarelor anului 2000.

Dar pentru ca toți copiii de azi și de mîine să poată trăi, învăța și munci liber trebuie să fie pretutindeni pace, ne spune cel de al doilea desen al lui Vasile Petrof. Trebuie să vă spunem că lucrările lui Vasile Petrof fac parte dintr-un amplu repertoriu cu care membrii cercului de desen al Școlii generale nr. 3 din Bîrlad participă la Atelier 2000.

Iar streiful științifico-fantastic, intitulat Acțiunea «Meteorit» aparțin unui alt concurent pe care, după cum vedeți, îl întîlnim în ipostaza cercetătorului dintr-un ultramodern laborator al anului 2000. Sterică Barcan este unul dintre cei mai înzestrați mînuitori ai penelului din cadrul cercului de pictură «Ion Diaconescu» (municipiul Gheorghe Gheorghiu-Dej). Ne rezumăm la această succintă carte de vizită, întrucît lucrarea sa se prezintă singură, atît prin forța de sugestie a imaginii, cît și prin scenariul care poartă, de asemenea, semnătura autorului desenelor.

Atelier 2000 a devenit, așa cum l-am conceput și l-am năzuit, un autentic generator de febrile manifestări pe tărîmul bogat al muncii și creației tehnico-științifice, artistice a pionierilor și școlarilor. Paginile revistei vor găzdui în continuare lucrări din domeniul artelor plastice — desen, pictură, grafică, sculptură; din planul artelor decorative — frescă, mozaic, tapiserie, imprimerie, metaloplastie, ceramică, sticlărie, vitraliu. Sîntem, de asemenea, nerăbdători să aflăm ce soluții, ce procedee, ce idei îndrăznețe se vor concretiza în machetele tehnice funcționale pe care le propuneți pentru construcțiile viitorului mileniu.

Vă dorim tuturor succes!

I. DAN

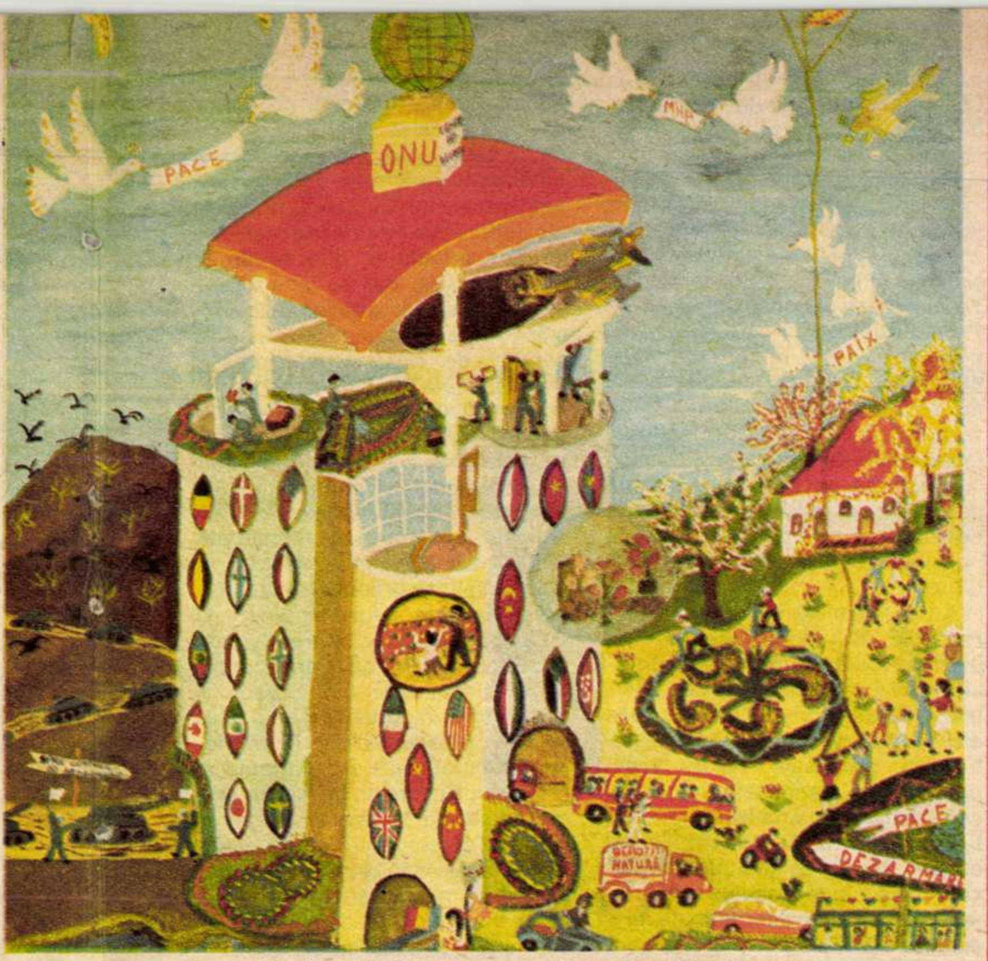

PACE — desen de Vasile Petrof, Școala generală nr. 3, Bîrlad.

• VITRINA LITERARĂ • VITRINA LITERARĂ •

O POVESTE... MATEMATICĂ!

O carte frumoasă și folositoare pe care o recomandăm tuturor școlarilor între 10 și... 100 de ani (se știe că omul cît trăiește învață!) este cea semnată de profesor doctor docent Florica T. Cîmpan și intitulată literar și inspirat «Povestea numărului» (Editura Albatros).

Ajunsă la cea de a doua ediție «revăzută și adăugită» cartea pe care o discutăm se citește pe nerăsuflate. Cuvintele acad. Miron Nicolescu exprimă în totalitate majora frumusețea, utilitatea și originalitatea, afirmînd: «...Autoarea a știut, cu deosebit talent literar și cu o adîncă cunoaștere a subiectului să facă să retrăiască, în fața noastră, lupta pe care omenirea prin reprezentanții ei cei mai aleși a dus-o pentru cercetarea adevărului, solidaritatea pe care cercetarea științifică a creat-o printre oameni...».

Cuvinte tot mai măgulitoare au mai avut despre cartea Floricăi T. Cîmpan și alte somități ale științelor matematice românești: Octav Onicescu și Caius Iacob.

Intorcîndu-ne, după cuviință, la text, vom susține și noi că lucrarea Floricăi T. Cîmpan este o reușită și c ea a devenit neapărat necesară oricărei bibliografii, ca și oricărui împătimit al matematicilor.

«Povestea numărului» e o carte a adevărurilor științifice, scrisă într-o superbă limbă românească, viu, antrenant dialog.

N-o lași din mînă și revii la ea. «Povestea numărului» e un adevărat liman al matematicilor evocînd cu vigoare și culoare pe Leibniz, Omar Khayyam, Blaise Pascal, Condorcet ș.a.

Imbogățindu-se, după lectura cărții cu o alesătură de lumină, cititorul va fi cucerit de adevărul și finețea analizei, de știința sentimentală de a discuta matematica și pe matematicieni a autoarei. Carte de sărbătoare simplă și cumpănită, doldora de informații și vie pînă la gustul prozei cartea Floricăi T. Cîmpan «Povestea numărului» probează gîndurile unui genial savant italian: «Cartea luminii e scrisă în limba matematică».

«Povestea numărului» e, în parte dar cu strălucire, povestea cunoașterii omenești. Ar fi păcat să nu n bucurăm de ea, să n-o avem în ghiozdanul nostru, în memoria noastră sau chiar în stînga, acolo unde inima noastră. Ea este consubstanțială atît științei cît și poeziei.

DAN MUTAȘC

AICI

Aici, m-am născut eu,
Și ceilalți toți.
Aici pămîntul e darnic și bun
Și soarele răsare
Luminînd crestele munților.
Aici munca ne înalță
Și zefirul ne mîngîie frunțile.
Peste cîmpia galbenă de grîne
Ca o floare crește ziua de mîine.
Aici tot ce construim
Zi și noapte
Cu brațe tari și ne-nfricate
Luminează fața acestui pămînt...
Și inima-mi tresaltă de bucurie!
Pentru că aici m-am născut eu
Și toți ai mei.

CU PUTEREA IUBIRII DE ȚARĂ

Trăim
Zile cu măreția lor vie
O lume de vis și balade.
Brațe harnice, arse de soare,
Se rotesc în cîmpul întins.
Secole de-a rîndul seminții
de oameni
Cu inimi voinice,
Frunțile și-au scăldat
In uriașul fluviu de ape,
In valul de lumină strălucitoare.
Talpa pămîntului au sărutat
Cu puterea iubirii de țară
De la daci rămasă.

ARȘIȚA

Intinderi de luceferi și stele
N-au mai înmiresmat atunci,
în 1907, diminețile,
Iar norii nu și-au mai aruncat
lacrimile,
Păsările n-au mai cîntat
Și florile n-au mai înflorit.

Ingenuncheat apoi țăranul
privea fereastra cerului deschisă
Și colțul de lan ofilit,
Privea pămîntul crăpat
De-al gloanțelor vîrtej secerat,
Iar inima lui s-a așezat sfioasă
Printre ape și codri și balade.

AZI

Azi, ceru-i tot înflorit și senin.
Luminînd fibra măslinului,
Și primul zîmbet de copil.
Noaptea, luna-și poartă ochii li
Iar stelele răspîndesc miros de cri
Eu cresc
și îmi las fruntea mîngîiată de vis
Lauri de muncă și viață
Mi-apropie gîndul de oameni,
Și zboară spre îndepărtata zare
Ca pasărea albă
Și cîntecul ei, de pace.
Pe drum luminat de muncă
Albă, ziua înflorește mereu.

LUMINIȚA ANTONESC
clasa a VI-
Școala generală nr. 9
Bucureș

1

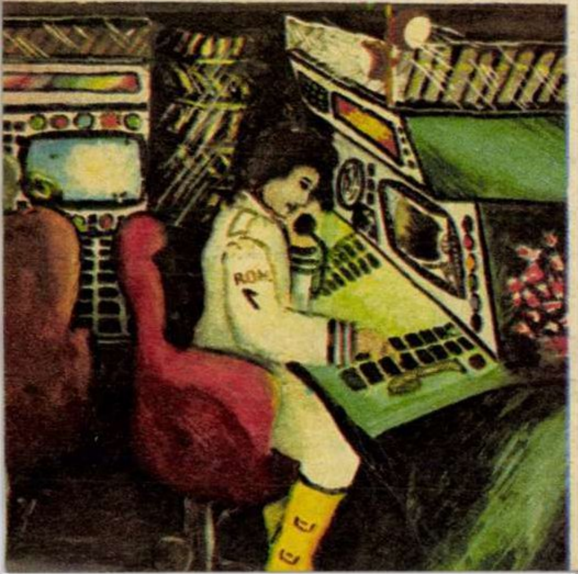

2

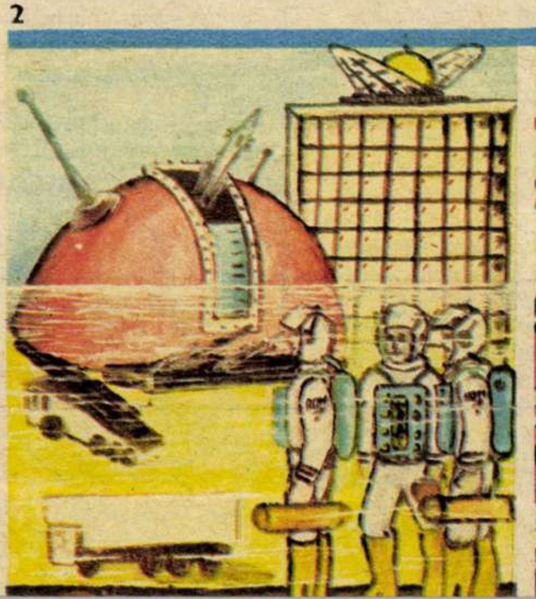

3

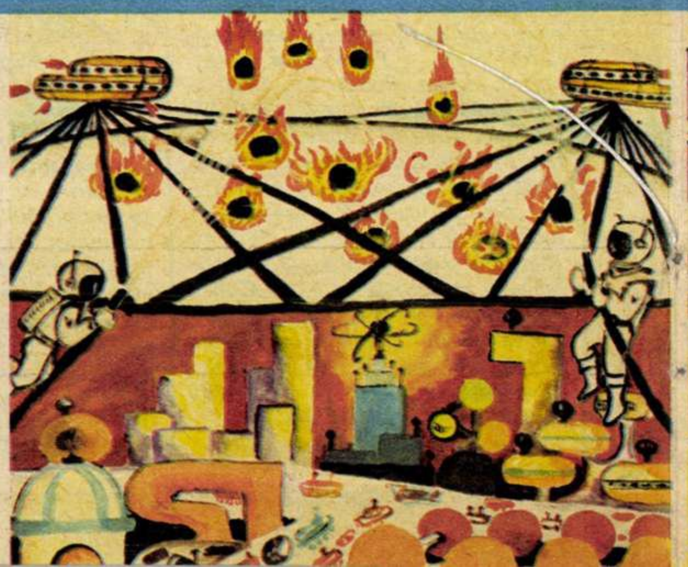

4

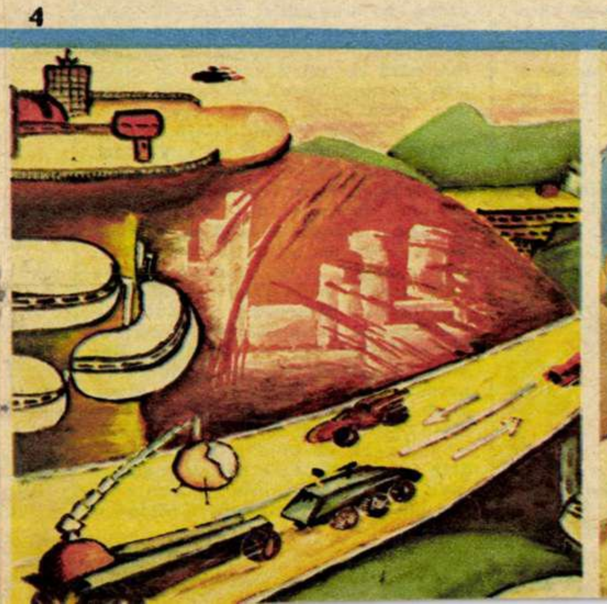

5

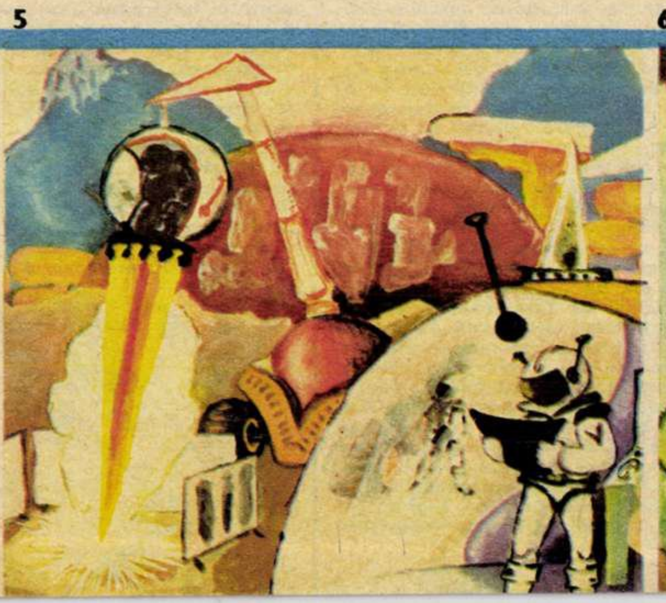

6

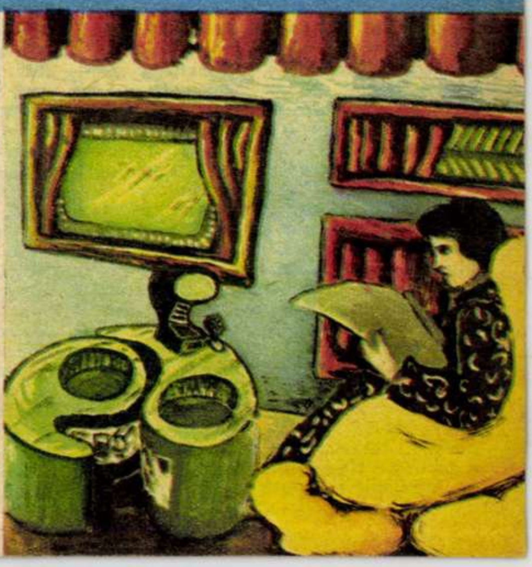

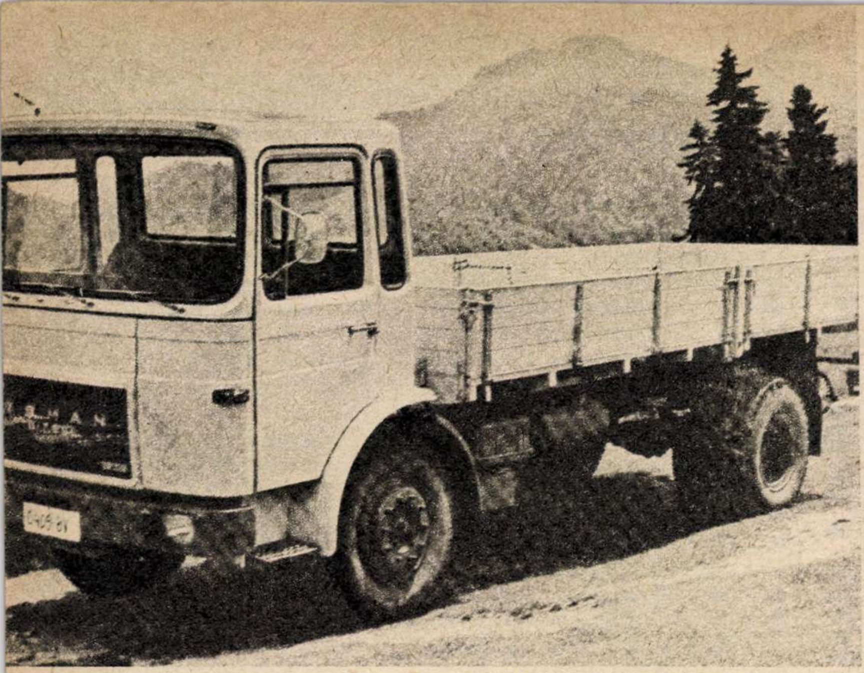

AUTOVEHICULELE ROMÂNEȘTI PREZENTE PE MAGISTRALELE A PATRU CONTINENTE

În urmă cu trei decenii, România era nevoită să importe absolut tot în materie de autovehicule. Astăzi, România exportă autovehicule în mai mult de 40 de țări de pe patru continente. Iată cele două repere care marchează drumul parcurs în numai 30 de ani de industria noastră constructoare de autovehicule. Gama acestor produse este suficient de diversificată, cuprinzînd autocamioane, autobetoniere, autotrenuri pentru transportul produselor chimice și petroliere, al gazelor lichefiate și produselor alimentare, autotrenuri frigorifice, autospeciale pentru pompieri, autoșasiuri speciale pentru instalatii de foraj, remorci pentru transportul containerelor, autoutilitare, autobuze, troleibuze, autoturisme de oraș și de teren.

Prezența autovehiculelor românești în numeroase țări din Europa, Asia, Africa și America reprezintă o expresie grăitoare a potențialului tehnico-științific atins de țara noastră în domeniul construcțiilor auto. Promptitudinea cu care uzinele de profil românești, unele cunoscute astăzi pe toate meridianele lumii, au introdus în fabricație noi tipuri de autovehicule și au perfecționat tehnologiile de fabricație, a condus la creșterea an de an a activității de comerț exterior a României în domeniul echipamentelor auto pe noi piețe cît și a diversificării exporturilor.

Autovehiculele produse în țara noastră pot fi întîlnite pe șoselele din R.P. Chineză, R.S. Cehoslovacia, R.S.F. Iugoslavia, R.D. Germană, Ghana, Iran, Egipt, Sri Lanka etc. În ultimii ani, România a pătruns cu produsele sale din acest domeniu și pe piețele unor țări capitaliste industrializate cum ar fi Anglia, R.F.G., Austria etc. Faptul de a fi reușit să impunem autocamioane, autobasculante, autospeciale, și alte diferite autovehicule românești pe piețele unor țări puternic industrializate, unele cu tradiție în această ramură, reprezintă nu numai o expresie edificatoare a nivelului deosebit atins de industria constructoare de mașini din țara noastră, ci și un certificat de calitate pentru produsele românești, pentru performanțele și competitivitatea lor. Calitate și nivel tehnic, confirmate de altfel, de medaliile de aur primite la diferite tîrguri internaționale, dar și la «probele focului» pe care autovehiculele românești le-au trecut cu bine în condiții de climă și sol dificile. Autobasculanta Roman-19215DFK medaliată cu aur la Plovdiv și la Zagreb, autoturismele ARO urcate pe cele mai înalte podiumuri ale atît de exigentelor competiții internaționale, autoturismele DACIA solicitate în tot mai numeroase țări — iată aprecierea de care se bucură în lume produsele industriei românești de autovehicule.

La obținerea acestor prestigioase succese, alături de constructorii de autocamioane din Brașov, o contribuție importantă și-au adus și alte binecunoscute întreprinderi: «Autobuzul» și «Automecanica» din București, întreprinderile mecanice din Mediaș și Mîrșa, de numele cărora sînt legate unele dintre cele mai recente produse de export românești în domeniul autovehiculelor, precum și atît de cunoscutele întreprinderi din Cîmpulung-Muscel și Pitești, unde se fabrică autoturismele ARO și DACIA.

ROMAN FOILETON

XI

de **VASILE NICOROVICI**

Cu cît ne apropiam de ora de dirigenție destinată discuțiilor despre excursia prin țară, cu atît, în clasa noastră, spiritele deveneau tot mai agitate. Venind în fugă, din recreație, ne apucam să discutăm cu însuflețire, stîrnind o nemaipomenită hărmălaie. Fiecare avea o altă părere și fiecare credea că părerea lui era cea mai bună. Și, uite așa, ne-am pomenit noi, cei dintr-a 8-a B, considerați pînă atunci drept «o clasă model de disciplină», că ni se fac observații «pentru gălăgie»... După una dintre recreații — culmea! — ne-am pomenit cu însuși directorul, că ne privește din pragul ușii, calm și nemișcat, după cum îi e obiceiul. Pe măsură ce ai noștri îl vedeau, încetau vorba și în curînd se așternu o liniște desăvîrșită. El ne mai privi un timp, apoi vorbi pe un ton potolit: «Cred că nu vreți ca tocmai acum, la sfîrșit de trimestru, să-mi schimb buna impresie despre voi!» Două-trei recreații după aceea ne-am stăpînit. Dar, la ieșirea din școală, discuția s-a stîrnit cu putere, iarăși... Îmi era teamă că a doua zi, cînd urma să aibă loc ora de dirigenție, lucrurile se vor încinge și mai și, încît, cine știe, drept pedeapsă, excursia risca să fie contramandată...

Și cu toate acestea — pas de mai înțelege ceva — tocmai a doua zi, comportarea noastră deveni mai potolită ca niciodată. De dimineață, de cum am ieșit din bloc, am întîlnit-o pe Laura. Iar peste 5 minute, ne-am și constituit în formație completă, prin apariția lui Cezar, iar mai apoi prin adăugarea tandemului Trică și Dinu Dimitriu. Ca un făcut, nimeni nu discuta despre excursie. Nici mie nu-mi venea să vorbesc, deși elaborasem două variante pentru traseu, cercetînd tot soiul de hărți și manuale de geografie. Probabil că și ceilalți se aflau în aceeași situație. Așa că singura surpriză din acea dimineață a fost faptul că ajungînd la bifurcația cu strada Tocilei, eu m-am despărțit de ceilalți luînd-o spre Romanițelor. Am auzit, de departe, întrebarea mirată a Laurei și răspunsul cuiva dintre băieți, Dinu sau Cezar, care a stîrnit rîsete. Și abia atunci mi-am dat seama, că, în ultima vreme, dobîndisem un obicei nou. Și anume: să dau ocol, prin Romanițelor, pentru că aveam mereu cîte ceva de discutat cu Lili. Și cu atît mai mult trebuia s-o întîlnesc azi, cînd aveam variantele excursiei definitivate în vederea orei de dirigenție. De fapt, numai Lili, singură, se interesase cu adevărat de proiectele mele...

La ora de dirigenție, ultima din programul de dimineață — cînd a intrat în clasă profesoara Jana Cornescu, nu se auzea nici musca. Împreună cu ea, venise și tovarășul Axente Crăciun, îmbrăcat ca pentru o recepție, într-un costum bleu-marin, la două rînduri. El s-a așezat în banca întîia, alături de Lili și ne-a întrebat dacă îl acceptăm și pe el într-a 8-a B. Dar, spre deosebire de alte dăți, nimeni n-a rîs. Nici măcar Trică. Diriginta a crezut de cuviință să ne explice «că tovarășul Axente se află printre noi în virtutea unei tradiții», întrucît prezența profesorului de atelier într-o excursie, s-a dovedit întotdeauna de mare folos. Și, parcă să ne confirme spusele ei, profesorul ni s-a adresat, spunîndu-ne, în felul său glumeț, că avem la dispoziție «cinci zile și un autobuz», și ca atare să facem propuneri bine chibzuite și realiste. În sensul că trebuia să avem în vedere acele locuri și orașe, «interesante și importante», din vizitarea cărora, să ne alegem cu «o învățătură», cu privire la profesia pe care ne-am «gîndit s-o alegem». Eu plănuisem să ridic mîna, primul dar, am ezitat, căci proiectele mele păreau a fi, acum, în virtutea recomandărilor mai de grabă fanteziste, decît realiste...

În clasă s-a făcut atîta liniște încît se auzea clar ciripitul unei vrăbii, deși ferestrele erau închise. Așa că scîrțîitul unei bănci îmi atrase imediat atenția. Cineva, o fată, ridicase mîna, Era Lili! — «O fată. Bravo!» — o îndemnă diriginta, cu vocea ei cîntată, zîmbind încurajator. Lili, însă, bănuind că va fi prima la cuvînt, se zăpăci: «Să vedeți că... nu știu dacă... voi fi atît de realistă, dar...» «Vorbește, Lili, că vedem noi» o sprijini, zîmbind, din nou, diriginta. Și Lili începu să vorbească foarte repede, încît cu greu o puteam urmări: «Eu spun să mergem pe Litoral. Să vedem marea în decembrie, cum arată... Să vedem și Constanța, portul, șantierul naval, și muzeele de acolo. Ne-am putea repezi și la Adam-Clisi. Ar fi interesant căci e vorba de un însemnat monument antic. Apoi la Tulcea, dacă se poate. La Tulcea unde ancorează pescadoarele noastre oceanice. Ne-am putea repezi și pînă în Deltă. Ar fi minunat! La întoarcere, am putea să luăm vaporul pînă la Galați. Am putea să vedem Combinatul de oțel, și dacă mai avem timp, Insula Mare»...

— «N-o să se poată! — se repezi, din locul său, Trică. Fiindcă la Insula Mare nu se merge de la Galați, ci de la Brăila. Așa că...

— «Hai, continuă tu, călătoria, Trică...» i se adresă cu bunăvoință profesoara dirigintă, avînd grijă s-o laude și pe Lili pentru felul în care luase cuvîntul. Credeam că Trică, după cum îi e obiceiul, se băgase în vorbă pe negîndite. Însă, de data asta, n-a fost așa. El avea un plan de călătorie interesant și chiar realist, căci se putea executa în cinci zile, cu condiția ca «să fugim repede»... «Mai întîi, la Tîrgoviște, localitate istorică și industrială. De la Tîrgoviște fugim la Pitești, vizităm combinatul chimic. Și tot așa, într-o fugă, urcăm Transfăgărășanul, trecem munții și o luăm pe Olt, la stînga, tragem o fugă pînă la hidrocentrala de pe Lotru, ne întoarcem repede, și din nou pe Olt, la vale, poposim la Slatina, capitala aluminiului românesc, și, dacă ne mai rămîne timp, fugim să vedem Turnu-Măgurele, pe Dunăre. Dar cred că n-o să rămînă timp» — se corectă singur Trică, pentru a fi realist... Ulterior, am aflat că Trică se sfătuise cu un văr de-al său mai mare, ce lucrează ca ghid la O.N.T., dar asta, cred eu, nu-i scade meritul. Încît laudele dirigintei, precum și ale profesorului Axente Crăciun i se cuveniră pe drept.

ROMAN FOILETON

ROMAN FOILETON

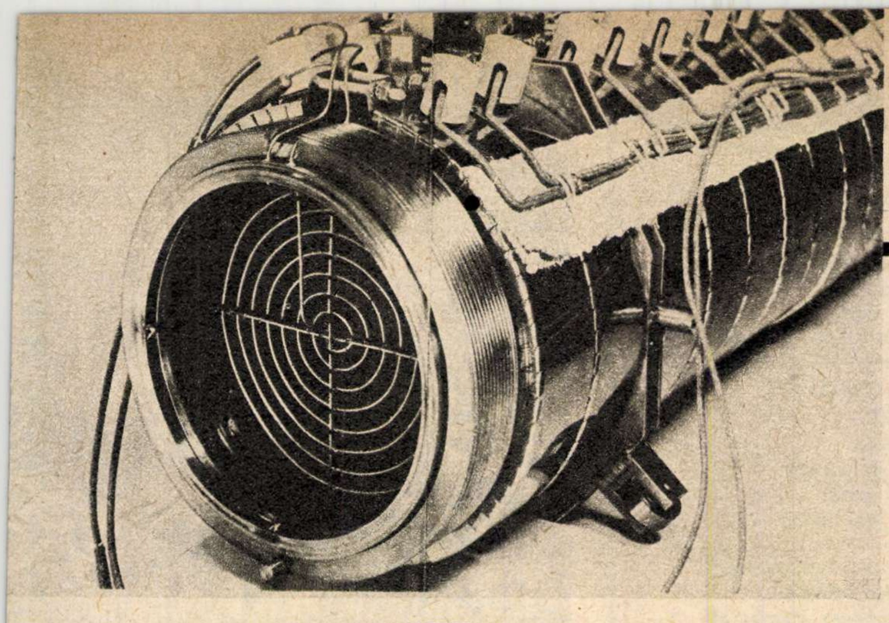

Cu ajutorul unui astfel de aparat, combustia subterană poate fi urmărită și controlată de la distanță.

A DOUA TINEREȚE A ZĂCĂMINTELOR DE PETROL

Vremea în care o sursă de țiței era socotită epuizată atunci cînd prețiosul produs înceta să mai țîșnească «de la sine» din sol este de mult depășită. În mod curent presiunea internă a zăcămîntului, care face petrolul să urce la suprafață, este menținută prin mijloace artificiale. Cu toate acestea, circa optzeci la sută din rezervele de petrol rămîn sub pămînt, din lipsa mijloacelor de a-l extrage.

Petrolul se găsește în bazine sedimentare, formate dintr-o rocă poroasă înconjurată de roci impermeabile (argile etc.). Pentru a-l obliga să părăsească zăcămîntul se folosește injectarea la înaltă presiune a unui fluid —gaze naturale sau apă.

Specializarea puțurilor — unele pentru injectarea fluidului ajutător, celelalte pentru extracție —au determinat apariția unor strategii complexe. In esență, introducerea sub presiune a fluidului pe mai multe puțuri de acces, comprimă stratul de petrol dintre acestea și-l obligă să urce.

Lucrurile se complică dacă ținem seama că în diferite zăcăminte petrolul are o compoziție diferită, că este «ușor» sau «greu», roca însăși nefiind omogenă. Substanțele ajutătoare trebuie deci adaptate cu grijă tipurilor de rocă și de petrol din zăcămîntul respectiv. In orice condiții, însă ,structura poroasă a rocii reține o parte a petrolului. Pentru a obține desprinderea lui este necesară folosirea unor detergenți speciali, dozați cu grijă. Unele fluiduri ajutătoare sînt amestecuri de butan-propan. Altele utilizează polimeri hidrosolubili, care sporesc vîscozitatea apei. În Sahara, mai rentabilă decît injectarea apei este reinjectarea gazului natural. Mai sînt folosiți spumanți cu comportare stabilă în mediu poros, emulsii și microemulsii de apă și ulei, gaz carbonic. Comportarea diferitelor fluide ajutătoare în diverse tehnici sînt studiate în continuare atît pe teren cît și în laboratoare, cu ajutorul simulatoarelor.

Există însă o calitate de petrol numită uleiuri grele. Exploatarea lor nu poate fi înlesnită de acțiunea fluidelor vîscoase. Pentru a spori mobilitatea acestor uleiuri se apelează la ridicarea temperaturii lor. În acest scop se injectează vapori de apă sub presiune, folosindu-se în special sursele geometrice. Cea mai cutezătoare tehnică de extragere a uleiurilor grele apelează la combustie. Arzîndu-se în zăcămînt, o mică parte a uleiului greu, se fluidifică și se recuperează restul. Tehnica are în vedere întreținerea unei zone de temperatură de 400—600 grade Celsius, care se propagă autonom prin zăcămînt. Viteza propagării lui este legată de valoarea debitului de aer injectat pentru întreținerea arderii. Pe această cale devine posibilă exploatarea imenselor zăcăminte de șisturi bituminoase. Se are în vedere și folosirea drept sursă de căldură a celei produse de reactorii atomici.

Toate aceste tehnici vor putea fi aplicate, cu precauțiile antipoluante firești, și în exploatările petrolifere submarine. Ele vor spori procentul de exploatare a petrolului din zăcăminte pînă la șaizeci la sută. Astfel, rezervele utilizabile de petrol ale lumii se vor dubla.

ROMAN FOILETON

Succesul neașteptat al lui Trică, a creat iarăși un moment de ezitare. Așa că a trebuit un nou îndemn din partea celor doi profesori. Și de astă dată, tot o fată, Laura, a relansat discuția:

— «Eu am un proiect mai greu de realizat, dar tot vi-l spun, începu ea hotărîtă. Să plecăm — fără nici o oprire, sau cu o scurtă oprire la Craiova, — tocmai pînă la Turnu-Severin. Aici vizităm muzeul și urmele podului construit de Apolodor. În antichitate, acest pod a fost cel mai mare din toată Europa. Cred că merită atenția noastră. De aici, plecăm mai departe, vizităm marele baraj de la Porțile de Fier. Și această construcție este importantă și interesantă pentru noi. Mergem la Orșova, iar de aici, cu vaporul, călătorim pînă la coada lacului de acumulare. Vedem în drum și Cazanele, pe care le-a descris în «România pitorească» poetul Alexandru Vlahuță. De la Moldova Veche, ne urcăm din nou în autobuz și ajungem la Reșița»...

«Dar autobuzul cum ajunge acolo? Îl luăm cu noi pe vapor?» — o întrerupse Traian Bărbulescu, meticulos ca întotdeauna. «Autobuzul, exclamă Laura, cu surprindere. Vai, dar el poate veni pe dincolo, pe uscat, și să ne aștepte, încercă ea să încropească, pe loc, o soluție.

«Laura, dar asta înseamnă un ocol de peste 200 de kilometri. Și pe deasupra plătim călătoria de la Orșova la Moldova Veche de două ori»... stărui iarăși Traian. «N-o fi realist, dar e frumos!» — spuse Laura, înciudată, așezîndu-se jos.

«Eu cred că Laura are totuși dreptate! interveni cu hotărîre Cezar Dobranțu. Eu aș propune să continuăm excursia, de unde a lăsat-o colega noastră, dar nu de la Moldova Veche, ci de la Porțile de Fier. De aici, de la baraj, nu mai ocolim pe lac, e păcat că nu-l vedem, dar ne presează timpul — și ne continuăm călătoria de-a dreptul pînă în Țara Hațegului, ca să poposim la Sarmizegetusa romană. Trecem apoi, pe celălalt meleag, către Grădiștea, unde se află vestitele cetăți dacice, avînd în mijloc vechea capitală a Daciei libere... În drum, dacă vrea Traian — poftim! — ne putem răzleți pînă la Hunedoara. În orice caz, Alba-Iulia trebuie s-o vedem»... «Dar cînd, Cezare? Cînd? îi strigă Dinu Dimitriu, ridicîndu-se în picioare. Fiindcă, uite, și mie mi-ar place să văd locuri mai îndepărtate, la care ne este mai greu să ajungem. Eu, de pildă, aș vrea să văd Ceahlăul, salba de lacuri de pe Bistrița și orașul Piatra Neamț. De aici și pînă la Humulești, satul unde a copilărit Ion Creangă, e o aruncătură de băț, nu? M-aș duce și la Iași ca să văd teiul bătrîn sub care a stat Eminescu, marele nostru poet. Iar de acolo, prin Suceava, am putea-o lua, peste munți, pînă în Maramureș, ca să-i vedem pe oșeni, cum țipuresc la ei acasă... Pentru asta ar fi nevoie, dacă se poate, ca excursia noastră să dureze mai mult decît cinci zile»...

Mai tîrziu, cînd eu și cu Lili ne-am abătut pe Romanițelor și am început să mergem cu pași mai domoli, Lili m-a întrebat: «De ce n-ai vorbit despre variantele tale, Rică. Doar ți-ai pierdut atîta timp să cercetezi hărțile». «Nu era cazul, Lili». «De ce? insistă ea. O călătorie cu șlepul pe Dunăre... Dar mai ales călătoria cealaltă, în zig-zag, de-a lungul Carpaților, mi s-a părut foarte interesantă». «Foarte interesantă, dar tot pe atît de nerealistă, Lili»... «Nu cred. Fiindcă această călătorie noi tot avem s-o facem!» mă încredință ea sigură de sine. «Cînd? În ce fel?» am replicat eu surprins. «Cu o mașină. Peste cîțiva ani. Pînă la terminarea liceului. Ai să vezi!» mă încredință Lili. Tot calmă și sigură de ea.

(Va urma)

LA MASA DE LUCRU A PIONIERILOR TEHNICIENI DIN JUDEȚUL BRAȘOV

Pionierii din județul Brașov ne promit cîteva surprize în legătură cu participarea la Concursul de creație tehnico-științifică al pionierilor și școlarilor. Astfel, autorii centralei solare de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Brașov, rămînînd consecvenți în preocuparea lor privind valorificarea unor noi surse de energie, lucrează în aceste zile la construcția unei centrale eoliene. Succesul de care s-a bucurat centrala solară ne determină să sperăm că și energia vîntului va fi pusă serios la treabă.

Pe agenda de lucru a pionierilor ce activează la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Codlea se află înscrise teme pe cît de îndrăznețe pe atît de actuale.

Prototipul avionului cu decolare verticală va funcționa, fără îndoială, la parametrii proiectați, răsplătind astfel strădania autorilor de a pune în practică soluții originale privind construcția aeromodelelor. De altfel, o lucrare se intitulează Dispozitiv pentru centrarea și determinarea tracțiunii elicelor, venind în sprijinul aeromodeliștilor.

Pasiunea pentru electronică a pionierilor din orașul Victoria se va materializa într-un original releu pentru comanda la distanță a televizorului.

La rîndul lor, purtătorii cravatei roșii cu tricolor ce lucrează în atelierul de mașini agricole de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Făgăraș meșteresc de zor la construirea unei mașini pentru plantarea «gardului viu» din parcuri. Mașina va executa atît săparea șanțurilor cît și introducerea și fixarea în pămînt a plantelor.

FILATELIE

CONSERVAREA COLECȚIEI

Timbrele filatelice se păstrează în clasoare sau albume special confecționate, astfel încît să asigure montarea și păstrarea colecțiilor. Dar bacteriile, mucegaiurile — care acționează în special asupra substanțelor adezive ale mărcilor — umiditatea, lumina, pot acționa cu efecte negative, dacă nu se iau măsuri de protejare a pieselor filatelice.

Metoda cea mai indicată pentru protecția mecanică a mărcilor, a acțiunii microorganismelor și umezelii este confecționarea poșetelor transparente. Acestea pot fi procurate din magazinele filatelice specializate, dar se pot și confecționa. Poșetele transparente gata confecționate se prezintă din două folii (cea din față transparentă, cea din spate — de obicei — colorată, și uneori prevăzută cu adeziv) tăiate în benzi de o lățime corespunzătoare mărcilor poștale, lipite de bază. Marca se introduce între aceste benzi. Uneori poșetele au o dublă sudură, atît la bază cît și în partea superioară, marca introducîndu-se pe una din laturi.

Dar varietatea pe care a atins-o dimensiunea mărcilor poștale face ca uneori poșetele să fie executate de colecționari. Acestea se realizează astfel: spatele poșetei, care acoperă guma mărcii, se face din hîrtie de culoare închisă (neagră); fața mărcii se îmbracă în folie transparentă, îndoită pe laturi, pentru menținerea mărcii și a hîrtiei negre; înainte de încheierea poșetei, pe spatele hîrtiei negre, a fost fixată o șarnieră pentru plasarea în album.

Atenție: aplicarea prafului de talc, recomandat uneori contra lipirii mărcii de poșetă, dăunează, punctînd guma și uneori pătînd marca.

I. PENESCU

OASPEȚI LA „CUTEZĂTORII“

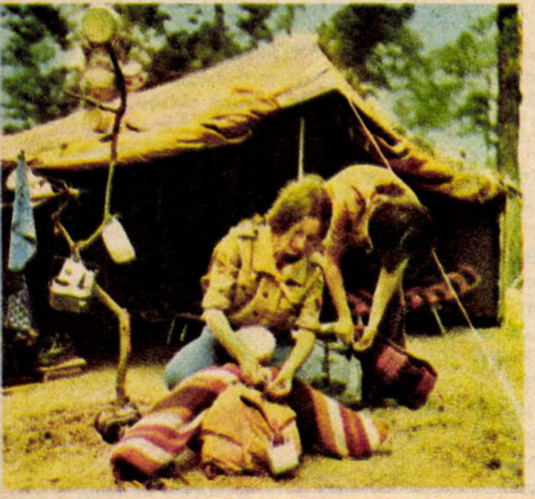

«PŁOMIK»
revistă a pionierilor polonezi

UN MUZEU AL PIONIERILOR POLONEZI

În multe dintre localitățile R.P. Polone există mici muzee în care harcerzii — pionierii polonezi — au adunat roadele pasionantelor cercetări pe care le-au efectuat în ceasurile lor libere pentru a-și îmbogăți cunoștințele, în cele mai diferite domenii. Cercetarea trecutului istoric al țării, cunoașterea faunei și florei diferitelor regiuni ale Poloniei ca și geologia, etnografia și folclorul sînt doar cîteva dintre domeniile în care pionierii au obținut frumoase rezultate.

Printre muzeele care reunesc obiectele descoperite de copii în timpul cercetărilor lor se numără și **Muzeul etnografic al harcerzilor din Brynow,** *amenajat de cîțiva ani în localul școlii «Tadeusz Kosciuszko». Numărul exponatelor care fac obiectul muzeului trece de 2 500. La început obiectele — printre care multe săpăligi, vechi roți de tors, lăzi, scaune, lămpi vechi sculptate și pictate etc. au fost grupate după regiunea din care proveneau. Mai tîrziu, ele au fost rearanjate în funcție de tematică: obiecte de uz casnic, costume populare, unelte de muncă ș.a.m.d.*

Tot mobilierul necesar muzeului — vitrine, rafturi, dulapuri — a fost făcut de harcerzi. Mulți băieți au învățat să chituiască, să lăcuiască, să tragă la rindea. Ușile au fost împodobite cu motive populare.

Muzeul din Brynow este vizitat de foarte mulți tineri. Despre fiecare exponat vizitatorii pot afla ceva interesant. Cum exponatele nu au etichete, informațiile sînt oferite verbal, de către harcerzi.

Într-o zi, muzeul a fost vizitat de un etnograf. El a descoperit că printre exponate se află adevărate comori de a căror valoare harcerzii nu știau nimic. Printre ele se aflau obiecte de valoare datînd din secolul al XVIII-lea: ceasuri vechi, roți de tors ș.a. S-a constatat că fără consultarea unor cărți, fără confruntare și verificare nu se poate determina valoarea «descoperirii». Harcerzii trebuie, deci, să viziteze și alte muzee și să intre în contact cu specialiști.

În 1972 Muzeul etnografic al harcerzilor din Brynow a fost înregistrat în cartoteca muzeelor din Polonia. În afara sectorului etnografic, muzeul harcerzilor mai are un sector istoric, un sector de științele naturii precum și o frumoasă cameră memorială dedicată lui Tadeusz Koscuszko.

Zorile Uzdinului

Poale albe
zorile Uzdinului
intră ca un cui
în somnul omului.
Marșul gîștelor
spre geana pădurii
omoară liniștea primordială.
Gheața viselor se sfărîmă
sub roți și copite,
buze pîrguite
sărută cișmele
din colțuri de stradă.
Toți ies să vadă
cine a fost mai harnic
decît zorile.
Uzdinul își trezește nurorile
ca să-și arate salbele.
Soarele zîmbește deșteptat
iar aurul începe să curgă
în toate curțile din sat.

Autoportretul

Seva mea
o împrumut porumbului
să crească.
Palmele-mi sînt
limbă de viță.
Și piele de opinci sînt
căci țărîna frămîntă.
Nu-ți fie rușine
de fața mea brăzdată;
De plugurile anilor
e arată.
Sunetul banilor
nu mă mai bagă în boală
și punga mea
nu se mai tocește goală.
Că devin aplecat mai mult
din an în an
e pentru sporirea unduiosului lan.

MIODRAG MILOȘ
poet din R.S.F. Iugoslavia

«TROMMEL»
gazeta pionierilor din R.D.G.

„EXPRESUL PIONIERESC“

Recent, pionierii din Republica Democrată Germană au sărbătorit 30 de ani de existență a organizației lor, care poartă numele lui Ernst Thälmann. Această importantă aniversare a fost întîmpinată de pionierii din întreaga republică cu rezultate frumoase atît la învățătură cît și în numeroasele acțiuni pionierești desfășurate sub genericul «Expresul pionieresc pentru patria socialistă».

Pionierii din R.D. Germană și-au propus ca «Expresul pionieresc» să fie «încărcat» cu cît mai multe fapte frumoase și folositoare, cu care se mîndresc și pe care le-au dedicat țării lor. În cadrul numeroaselor acțiuni organizate în cinstea aniversării organizației «Ernst Thälmann», pionierii din R.D. Germană au participat la întîlniri cu muncitori fruntași în producție din întreprinderi și combinate industriale, au studiat noua istorie a orașului în care trăiesc, și-au înfrumusețat școlile, au organizat numeroase întreceri sportive. Ei se mîndresc, de asemenea, cu un bogat bilanț de realizări într-o altă mare acțiune — aceea de colectare și valorificare a metalelor vechi, a maculaturii, sticlelor, castanelor, ghindei etc. desfășurată la nivel republican sub genericul «Descoperirea milioanelor pentru republică».

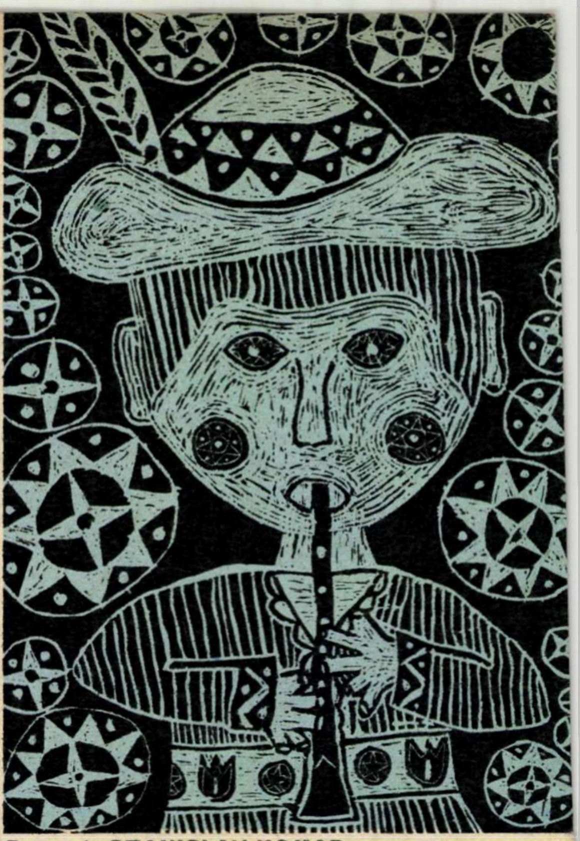

Desen de **STANISLAV KOMAR** —
pionier din R.S. Cehoslovacă.

CÎTEVA ÎNDRUMĂRI ARTISTICE PRIVIND DRAMATIZAREA SCHIȚEI „LA CONCRET" DE MIRCEA SÎNTIMBREANU

(din pag. 12)

Dintr-o experiență recentă (am dramatizat cîteva din schițele cărții «Recreația mare» pentru teatrul unde joc eu ca actor) vă pot spune că schițele scriitorului M. Sîntimbreanu se pot dramatiza ușor. Schița «La concret» a aceluiași scriitor, puteți de data aceasta, voi singuri să încercați să o dramatizați. Procedeul este următorul: eliminați narațiunea, adică povestirea și explicațiile dintre dialoguri, lăsînd numai replicile care vă dau posibilitatea să aduceți cele două personaje să discute sau să se confrunte în situația dată.

Dialogul fiind cel mai important lucru, îl extragem, trecînd de fiecare dată numele personajului, după care am pus două puncte, și fiecare ce are de spus în dreptul numelui. De obicei, dialogul, adică replicile, trebuie să fie scurte ca să dea dinamism și ritm scenic.

Vedem care dintre personaje este purtătorul mesajului și împărțim rolurile ținînd seama de trăsăturile fiecărui personaj.

Odată «distribuția» stabilită se trece la lecturizarea textului, scoțîndu-se în evidență ideile și apoi se pune accent pe memorizare, adică învățarea textului pe dinafară!

Inainte să se treacă la «mișcare», adică la începerea repetițiilor pe scenă, se fixează un decor. De exemplu: pentru primul tablou în care Sandu îi explică lui Ghiță, acțiunea poate avea loc în fața cortinei, pe porțiunea rămasă liberă, numită proscenium!

Cînd îi vorbește despre așezările geografice, comparîndu-le cu locurile din cartierul lui, se pot îndrepta amîndoi cu fața la public, imaginînd că toate acestea s-ar afla în sală. Cei doi merg discutînd pe toată deschiderea scenei, pînă cînd ajung în culise. Pentru tabloul doi se poate deschide cortina și în scenă să fie instalată clasa cu profesorul la catedră, cu harta atîrnată pe stativ.

Dramatizările făcute după schițe au calitatea de a fi scurte, atractive, cu personaje puține, satirice, deci și cu haz!

Dramatizarea după schița lui Mircea Sîntimbreanu «La concret» va fi, sînt sigur, o izbîndă a cercului vostru de teatru, pe care dacă nu l-ați înființat încă, odată cu dramatizarea în colectiv a acestei schițe, o puteți face neîntîrziat acum. Și cu cele cîteva sugestii de punere în scenă, porniți la drum! Corabia visurilor spre o formație mare de teatru să vă poarte prin toate porturile succeselor!

ION GH. ARCUDEANU

REZULTATELE CONCURSULUI

„EDUCAȚIA RUTIERĂ, EDUCAȚIE PENTRU VIAȚĂ"

Numărul mare de participanți — cîteva mii — care au luat startul în acest important concurs pe teme de circulație nu ne-a surprins. Știm că însușirea cît mai temeinică a regulilor de deplasare în deplină securitate pe drumurile publice, ca pietoni sau bicicliști, este o preocupare permanentă a tuturor pionierilor și școlarilor. Și cum, prin scopul pe care și l-a propus, concursul nostru oferea tuturor cititorilor atît posibilitatea de a-și etala cunoștințele în acest domeniu, cît și prilejul de a și le îmbogăți și consolida, largul ecou pe care l-a stîrnit în rîndul acestora este cît se poate de firesc.

Și totuși două aspecte care merită toată atenția, au avut darul să ne surprindă pînă la urmă: este vorba, mai întîi, despre faptul că o bună parte dintre participanți n-au... rezistat de-a lungul întregii curse a celor douăsprezece taloane, părăsind «pista» de concurs unii după primul, alții după al doilea sau al treilea talon; în al doilea rînd, deși numărul celor care au ajuns la linia de sosire a fost totuși mare, puțini dintre ei au răspuns exact la toate întrebările, deși acestea n-au depășit domeniul cunoștințelor obligatorii pentru pionierii și școlarii din clasele V-VIII. Concluzia organizatorilor concursului? Regulile de deplasare pe drumurile publice ca pietoni și bicicliști nu sînt cunoscute încă în totalitate și temeinic de către pionieri și școlari. În consecință se impune să fie luate de urgență măsurile necesare pentru remedierea acestei situații. Comandamentele pionierești trebuie să acorde o și mai mare atenție circulației rutiere, să includă în planurile de activități ale detașamentelor și unităților acțiuni menite să popularizeze regulile de deplasare a pionierilor și școlarilor pe drumurile publice, să contribuie la însușirea și respectarea acestora.

Asupra acestor probleme vom reveni în curînd, cînd vom comenta pe larg principalele întrebări, cu răspunsurile exacte, din cele douăsprezece taloane ale concursului. Deocamdată vi-i prezentăm pe cei care, cunoscînd mai bine decît alții regulile de circulație, au cîștigat distincțiile și premiile oferite de către organizatori. Menționăm de la bun început că numărul acestora a fost mult mai mare, drept care pentru desemnarea lor a fost nevoie să se recurgă la clasica tragere la sorți. Iată-i pe cîștigători:

Locul I: — diploma de onoare «Prieten al circulației» și o bicicletă de semicurse echipată regulamentar: CĂTĂLIN EUGEN IONESCU, Școala generală nr. 8, Tîrgoviște, județul Dîmbovița.

Locul II — diploma de onoare «Prieten al circulației» și cîte un casetofon: DORIN MUNTEAN, Școala generală Rîu-Bărbot, comuna Pui, județul Hunedoara și GHERGHINA RADU, Școala generală nr. 1, Costești, județul Argeș.

Locul III — diploma de onoare «Prieten al circulației» și cîte un aparat de fotografiat: VIOREL POPA, Școala generală Tîncăbesti, județul Ilfov; EUGEN ȚUCĂ, Școala generală nr. 3, Rădăuți, județul Suceava și ILIE DOREL, Școala generală nr. 1 Costești, județul Argeș.

Cîștigătorilor locurilor I, II și III, Consiliul Național al Organizației Pionierilor le oferă posibilitatea să participe ca invitați la tabăra națională organizată anul viitor cu ocazia desfășurării celei de a X-a ediții a finalei pe țară a concursului «Cea mai bună patrulă școlară de circulație».

Mențiuni — diploma de onoare «Prieten al circulației» și cîte o servietă pe care vor fi încorporate materiale reflectorizante: Adrian Ionuț Popescu, Școala generală nr. 6, Oltenița, județul Ilfov; **Adrian Azamfirei,** Școala generală nr. 7, Galați; **Attila Marton,** Școala generală nr. 2, Oradea, județul Bihor; **Adriana Chiriță,** Școala generală nr. 1 Costești, județul Argeș; **Florin Imre,** Școala generală nr. 6, Găiești, județul Dîmbovița; **Sonia Curteanu,** Școala generală nr. 1, Deva, județul Hunedoara; **Ion Ivașcu,** Școala generală nr. 1, Drăgănești-Olt, județul Olt; **Aurel Ivașcu,** Școala generală nr. 1, Drăgănești-Olt, județul Olt; **Ovidiu Micu Moise,** Școala generală nr. 4, Sibiu, județul Sibiu; **Daniel Müller,** Școala generală Dr. Petru Groza, Deva, județul Hunedoara; **Aurel Mirescu,** Școala generală Sălcuța, Titu, județul Dîmbovița; **Florin Buda,** Școala generală nr. 1, Deva, județul Hunedoara; **Viorel Dorel Duma,** Școala generală nr. 1, Vișeul de Sus, județul Maramureș; **Anca Bădău,** Școala generală Nadeș, județul Mureș; **Cristina Müller,** Școala generală nr. 1, Deva, județul Hunedoara; **Angela Stancu,** Școala generală Casota, Glodeanu, județul Buzău; **Stavoliub Adnagai,** Școala generală Sînnicolaul Mare, județul Timiș; **Rodica Demeni,** Școala generală nr. 5, Reghin, județul Mureș; **Sorin Angheluță,** Școala generală nr. 3, Tîrgu-Jiu, județul Gorj; **Anca Lascu,** Școala generală nr. 3, Copșa Mică, județul Sibiu; **Marin Ristoiu,** Școala generală Poiana Lacului, județul Argeș; **Carmen Samoilă,** Școala generală nr. 6, Oltenița, județul Ilfov; **Nicolae Stroi,** Școala generală nr. 10, Iași; **Cristina Doană,** Școala generală nr. 53, București; **Cristian Mihai,** Școala generală nr. 12, Ploiești.

Se acordă, de asemenea, diploma de onoare «Prieten al circulației» următoarelor școli și case ale pionierilor și șoimilor patriei pentru participare colectivă la concurs: **Școala generală nr. 1, Costești și Școala generală Berevoiești, județul Argeș; Școala generală nr. 1, Ungureni; Școala generală nr. 5, Dorohoi și Casa pionierilor și șoimilor patriei Dorohoi, județul Botoșani; Școala generală Dragodana, județul Dîmbovița; Școala generală Devesel, județul Mehedinți; Școala generală Silvaș, județul Bistrița-Năsăud; Școala generală Măierești, județul Sălaj; Școala generală Cîmp, Vașcău-Cîmp, județul Bihor; Școala generală nr. 1, Pipirig, județul Neamț; Școala generală Piscu-Vechi, județul Dolj; Școala generală Poienița, județul Mureș; Școala generală Izvoarele, Școala generală Poganu Verguleasa și Școala generală Gostăvățu, județul Olt; Școala generală Plăvălari,-Udești, județul Suceava; Școala generală Casota, Glodeanu-Siliștea, județul Buzău; Școala generală Vadu-Roșca, județul Vrancea; Școala generală Averești, județul Vaslui; Școala generală Măneciu-Pămînteni, județul Prahova; Școlile generale nr. 2, 22, 23 din Brăila; Școlile generale din Dudești, Șutești, Scorțaru Nou, Ulemni, Mircea Vodă, Roșiori, Surdila Greci, Movila Miresii, Grădiștea, Silistraru, Siliștea, Bordei-Verde, Cireșu, Gostovățu, Sătuc, Galbenu și Racoviță din județul Brăila.**

În curînd, distincțiile și premiile vor ajunge la cîștigătorii lor.

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
NIC NICOLAESCU

Redacția: Piața Scinteii nr. 1. București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scinteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresindu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

index 41033

12 pagini, 1 LEU

La CONCRET

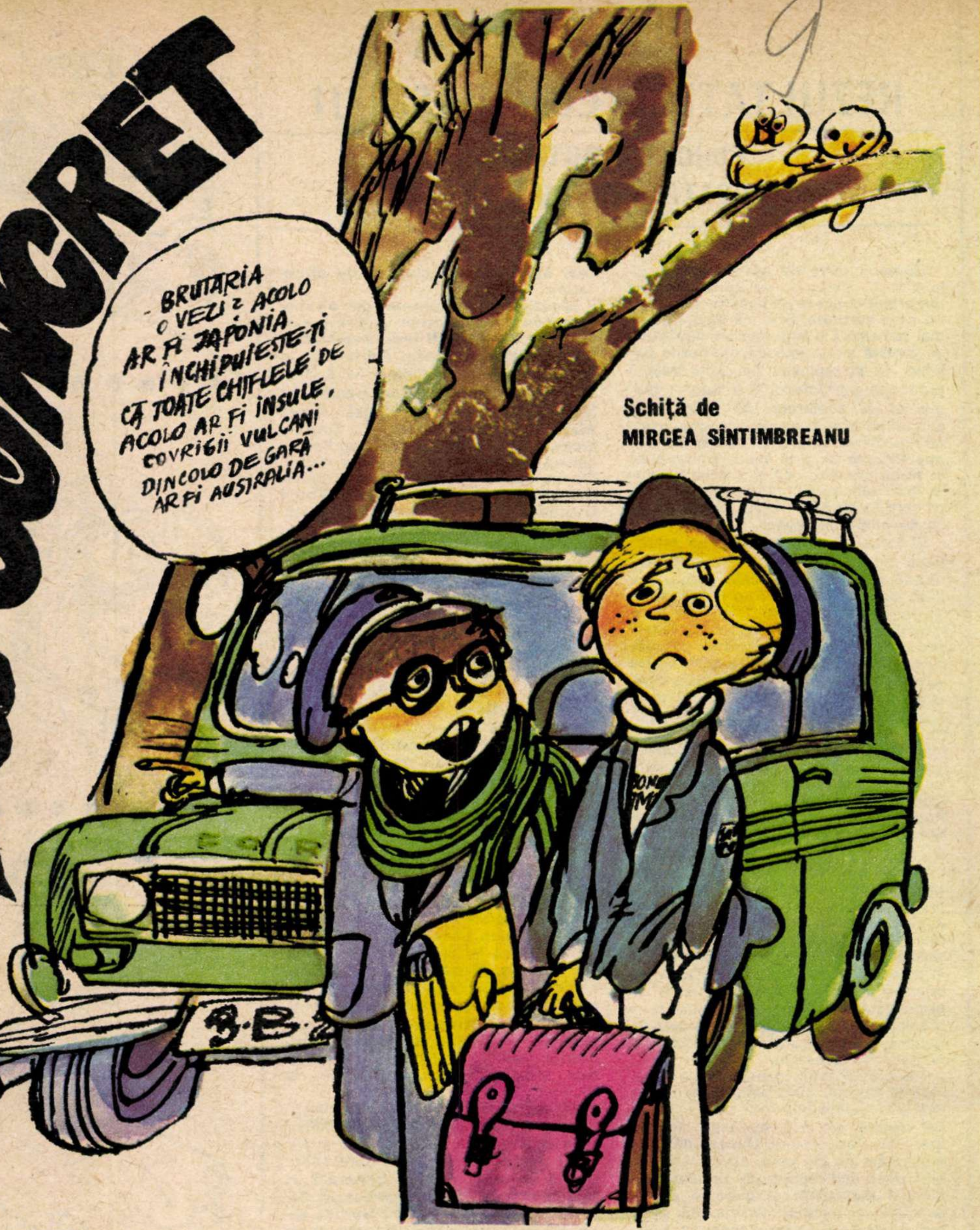
- BRUTARIA O VEZI ? ACOLO AR FI JAPONIA. ÎNCHIPUIEȘTE-ȚI CĂ TOATE CHIFLELE DE ACOLO AR FI INSULE, COVRIGII VULCANI DINCOLO DE GARĂ AR FI AUSTRALIA...

Schiță de
MIRCEA SÎNTIMBREANU

Sandu Săndulescu, fruntaș la geografie, a primit sarcina să se ocupe de colegul său Ghiță, care, nefiind fruntaș, e mai mult... fundaș. Cum Sandu nu e omul amînărilor, în drum spre casă a și început să se achite de nobila îndatorire. Nobilă, desigur, dar deloc ușoară, pentru că fundașul se poticnește din te miri ce și mormăie într-una, adînc nedumerit. Așa ca acuma:

— Nu pricep... Cum să se verse Nilul prin brațe?

— Nu știi ce-s alea brațe? Bine... Uite, să-ți explic la concret. Închipuiește-ți că Nilul izvorăște din umărul meu și, în loc de un singur cot eu aș avea mai multe, pentru că Nilul este un fluviu foarte cotit, și pe urmă s-ar vărsa prin degetele mele... Vezi? Astea-s brațele! Așa rășchirate!

— Degetele sînt brațele?

— Da. N-ai înțeles?

— Ţt.

— Într-adevăr, e și greu fără o hartă, ceva, cugetă cu înțelepciune pedagogul... Își plimbă încurcat privirea de jur-împrejur și deodată se luminează: a găsit materialul didactic. La concret. Începe cu și mai multă răbdare:

— Bine, Ghițișor, s-o luăm altfel. Vezi tu colo, în fundul străzii, școala? Să zicem că acolo e Marea Mediterană. Presupunînd că piața din stînga ar fi Sahara și dincolo, spre vest, deșertul Arabiei (acolo unde se vede parcul), ei bine, Strada Mare ar fi chiar Nilul. Pînă aici ai înțeles?

— Sigur că da. Pe Strada Mare, pe stînga, la numărul 37 stau chiar eu. Știi, ce, se roagă Ghiță, ia-o mereu din Strada Mare. Partea asta din Africa o știu foarte bine.

— Perfect — consimte Sandu. Va să zică, dacă faci la stînga din Strada Mare peste ce dai?

— Peste Obor...

— Exact. Oborul ar fi Marea Roșie, numai că marea e mai lunguiață și înspre nord; cum ar fi spre poștă, e un canal.

— Acolo nu-i nici un canal, protestează neîncrezător Ghiță.

— Ei, cum nu? De o sută și ceva de ani... Canalul Suez.

— Ete, dom'le, și eu habar n-aveam!...

— Spre sud, spre cooperativă, e tropicele. Acolo e o căldură de-ți plesnesc obrajii și nu-i un strop de apă.

— Aș! E o cișmea chiar vizavi de C.E.C.

— Unde-i cișmeaua ar fi jungla. Gorile, șerpi, liane, papagali...

Fundașul plescăie din limbă nedumerit. S-o fi deschis vreun circ?!

— Repetă acum, îl îmbie, ca de la catedră, Sandu. Ce știi tu despre Africa?

— Păi... La sud de Obor e tropicele...

— Bine. Și Nilul?

— Păi... între farmacie și cooperativă, cam pe Strada Mare.

— Așa, se declară satisfăcut Sandu. Acum trecem la Asia. Fii atent! Asia are la sud trei peninsule: Arabia, India și Indochina. Una lîngă alta, cum ar fi alimentara, cofetăria și dispensarul. Ele sînt scăldate de Oceanul Indian... Cum ar fi, vezi tu, baia orășenească.

— Asta nu știam.

— De Oceanul Indian, nu știai?

— Nu. Că peninsulele sînt scăldate la baie... Ha-ha-ha!

Pedagogul se încruntă:

— Lasă glumele proaste! Brutăria o vezi? Acolo ar fi Japonia. Închipuiește-ți că toate chiflele de acolo ar fi insule, covrigii — vulcani.

Dincolo, la gară, ar fi Australia. Și între Asia și gară ce e?

Ghiță își pune mîna streașină la ochi:

— E cinematograful!

— Intocmai. Indonezia îi zice.

. . . .

A doua zi, la școală. Profesorul a atîrnat, ca de obicei, harta pe stativ și, așteptînd ca băiatul scos la lecție să vorbească, își face de lucru cu globul de pe catedră.

— Nilul, tovarășe profesor, începe Ghiță cu multă siguranță, izvorăște din niște munți foarte înalți cum ar fi... Oborul nostru, o ia apoi la stînga, pe lîngă Marea Roșie, trece prin fața poștei și p-ormă o ține drept înainte pe Strada Mare...

— Ce tot vorbești? se încruntă profesorul. Ia, arată-ne la hartă!

Ghiță privește nedumerit unghiul făcut de sprîncenele profesorului de geografie și zîmbește, cu aerul unui om jignit pe nedrept.

— Ce hartă, tovarășe profesor? N-am nevoie de nici o hartă. Toate astea le știu eu foarte bine, doar stau de zece ani pe Strada Mare...

«ÎNVĂȚĂM, MUNCIM ȘI TRĂIM ÎN CHIP COMUNIST»

TRĂIASCĂ REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA!

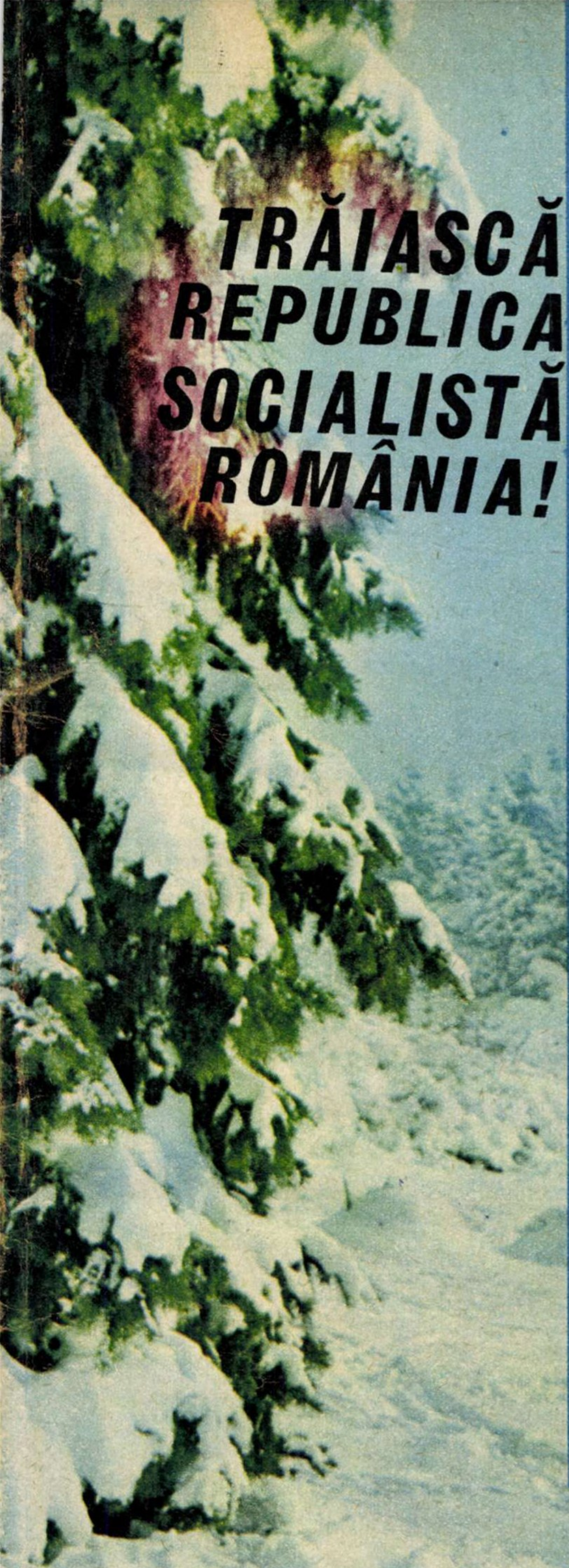

SOCIALISTA ROMANIA

JOI, 28 DECEMBRIE 1978,
ANUL XII (587)

52

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Acest sfîrșit de an 1978 — cel de al 3-lea an al cincinalului — este marcat de evenimente politice de o deosebită importanță pentru viața și munca poporului nostru, prin contribuția lor remarcabilă la perfecționarea întregii activități economice și sociale.

La 19 decembrie, sub președinția tovarășului **NICOLAE CEAUȘESCU**, secretarul general al Partidului Comunist Român, s-au desfășurat lucrările ședinței Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R. Au fost aprobate, cu acest prilej, proiectul legii privind formarea, planificarea, destinația și vărsarea beneficiilor, precum și proiectul legii învățămîntului, ambele proiecte fiind în prealabil discutate cu masele largi de oameni ai muncii care au făcut numeroase propuneri de îmbunătățire a acestora. Au fost, de asemenea, aprobate propunerile de îmbunătățire a proiectului Codului vamal al Republicii Socialiste România.

Luînd în dezbatere raportul privind evoluția prețurilor și tarifelor în perioada 1 ianuarie — 30 septembrie 1978, Comitetul Politic Executiv a constatat că acestea s-au situat la un nivel apropiat de limita inferioară planificată pentru anul în curs, stabilind măsuri care să asigure ca prețurile să evolueze, în continuare, în cadrul limitelor planificate, astfel încît rezultatele obtinute în toate sferele economiei naționale să se reflecte și în viitor în ridicarea continuă a nivelului de trai material și spiritual al oamenilor muncii. Tot cu acest prilej, Comitetul Politic Executiv a hotărît majorarea pensiilor pentru marii mutilați de război, pentru invalizii de război de gradul I, precum și pentru însoţitorii acestora. Ascultînd un raport privind desfășurarea pregătirii planului de comerț pe anii 1979—1980, Comitetul Politic Executiv a indicat măsurile corespunzătoare în vederea ridicării eficienței întregului nostru comerț exterior.

A fost examinat, de asemenea, raportul privind organizarea și desfășurarea Festivalului Național «Cîntarea României», evidențiindu-se cu acest prilej valoarea politică și educativă a acestei importante acțiuni și indicîndu-se măsurile ce se impun pentru continua ridicare a nivelului calitativ al întregii activități desfășurate în cadrul acestuia. A fost, de asemenea, examinat modul în care s-a organizat și desfășurat prima ediție a competiției sportive naționale «Daciada», stabilindu-se măsuri de îmbunătățire a regulamentului competiției, precum și o serie de acțiuni menite să contribuie la organizarea, la un nivel superior, a următoarei ediții a acestei mari competiții. Au mai fost dezbătute și aprobate proiectul de Decret pentru modificarea Legii nr. 18, din 1968, privind controlul provenienței unor bunuri ale persoanelor fizice care nu au fost dobîndite în mod licit, precum și măsurile privind extinderea aplicării reducerii săptămînii de lucru în 1979.

În cadrul ședinței, tovarășul Nicolae Ceaușescu a prezentat o informare cu privire la vizita oficială de prietenie pe care a efectuat-o în țara noastră, între 5 și 7 decembrie, președintele Consiliului Militar Administrativ Provizoriu si al Consiliului de Miniștri ale Etiopiei Socialiste, locotenent-colonel Mengistu Haile Mariam. Comitetul Politic Executiv și-a exprimat deplina aprobare față de rezultatele rodnice ale dialogului româno-etiopian la nivel înalt, care marchează un moment de seamă în evoluția relațiilor de prietenie, colaborare și solidaritate dintre cele două țări și popoare.

*

Sub președinția tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretarul general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, președintele Consiliului Național al Oamenilor Muncii, a avut loc, în ziua de 20 decembrie a.c., Plenara Consiliului Oamenilor Muncii în cadrul căreia au fost dezbătute următoarele documente, indicîndu-se măsurile necesare pentru continua îmbunătățire a activității în domeniile abordate: Raportul privind modul cum își desfășoară activitatea organele de conducere colectivă din centrale industriale și întreprinderi; Raportul privind angajamentele de depășire a planului de producție industrială pe anul 1979; Planul de acțiune privind organizarea și desfășurarea adunărilor generale ale oamenilor muncii din perioada ianuarie-februarie 1979; Propunerile privind organizarea întrecerii socialiste pe anul 1979; Programul privind extinderea aplicării reducerii săptămînii de lucru pe anii 1979—1980; Proiectul de Lege privind obligația personalului muncitor încadrat în funcții de răspundere de a declara bunurile de valoare proprietate personală; Planul de muncă al Consiliului Național al Oamenilor Muncii din industrie, construcții și transporturi pe perioada decembrie 1978—decembrie 1979.

Cu acest prilej, tovarășul Nicolae Ceaușescu a rostit o amplă și importantă cuvîntare.

*

În ziua de 21 decembrie a.c. au fost reluate în plen lucrările Sesiunii a VIII-a a celei de-a șaptea legislaturi a Marii Adunări Naționale. Pe ordinea de zi a actualei ședințe au fost înscrise următoarele puncte: Validarea alegerii noului deputat în Marea Adunare Națională și depunerea jurămîntului de credință și devotament față de Republica Socialistă România; Proiectul Legii învățămîntului; Proiectul de Lege privind formarea, planificarea, destinația și vărsarea beneficiilor; Proiectul Codului vamal; Proiectele de Lege pentru aprobarea decretelor cu putere de lege emise de Consiliul de Stat.

*

În ziua de 21 decembrie a.c., la Palatul Marii Adunări Naționale s-a desfășurat ceremonia înmînării tovarășului **NICOLAE CEAUȘESCU**, secretarul general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, a Premiului «Simba» pentru pace pe anul 1978.

Instituit în anul 1976 de conducerea publicației italiene «Il Corriere Africano», împreună cu un grup de oameni politici de prestigiu din Italia — senatori, deputați, reprezentanți ai vieții cultural-artistice — Premiul «Simba» se acordă unor personalități de seamă care au contribuit prin activitatea lor deosebită la dezvoltarea Africii în domeniile politic, economic, cultural și științific, pentru merite deosebite în lupta pentru pace, dezarmare, pentru eliberare națională.

Decernarea în acest an a prestigiosului premiu tovarășului Nicolae Ceaușescu, care s-a făcut în urma unei largi consultări a unor personalități de seamă ale vieții politice și parlamentare italiene, constituie încă o recunoaștere a activității neobosite a șefului statului român închinată cauzei păcii, destinderii, cooperării și securității în Europa și în întreaga lume, promovării unei largi colaborări și înțelegeri pe continentul african, înfăptuirii aspirațiilor de progres și prosperitate ale popoarelor din această zonă a lumii. Înmînarea acestei înalte distincții este, totodată, o mărturie grăitoare a imensului prestigiu, a prețuirii și profundei considerații de care se bucură pe toate meridianele personalitatea tovarășului Nicolae Ceaușescu, de luptător neobosit pentru edificarea unei noi ordini economice internaționale, a unei lumi mai bune și mai drepte pe planeta noastră, o lume fără arme și războaie în care popoarele să poată trăi în pace și libertate, deplin stăpîne pe destinele lor, pe dreptul de a-și construi o viață demnă și prosperă.

OMAGIU PIONIERESC REPUBLICII IUBITE

În acest final de decembrie, cînd ne mai despart puține zile de sfîrșitul celui de-al treilea an al cincinalului, eforturile oamenilor muncii sînt concentrate pentru realizarea producției în condiții superioare de eficiență și calitate, pentru sărbătorirea Zilei Republicii cu noi și însemnate succese în muncă.

Acestor fapte și acestei sărbători, purtătorii cravatei roșii cu tricolor de pe întreg cuprinsul țării le dedică entuziaste acțiuni, numeroase manifestări artistice dintre care vă prezentăm cîteva.

● **«Republică — măreață vatră»** *este intitulat grandiosul program artistic prezentat de cele mai bune formații pionierești din municipiul Bacău, în cinstea zilei de 30 Decembrie. Sute și sute de purtători ai cravatei roșii cu tricolor au intonat, de pe monumentala scenă a Casei de cultură, imn de slavă Republicii.*

● **«Flori pentru părinții noștri»** *și-au intitulat pionierii Școlii generale nr. 3 din Alba Iulia vizita în întreprinderea tipografică din oraș. După ce au văzut tipografia, mașinile, după ce au primit răspuns la multe întrebări asupra interesantei munci a tipografilor, copiii au prezentat un frumos program artistic de cîntece și poezii închinate muncii, hărniciei.*

● *De un succes deosebit printre pionierii unității de la Școala generală nr. 7 din Sibiu s-a bucurat montajul muzical-literar* **«Te cîntăm și te slăvim Republică iubită»**, *dedicat de pionierii clasei a III-a sărbătoririi Zilei Republicii.*

● **«Comuna noastră azi și în viitor»** *este titlul sub care s-a desfășurat dialogul între pionierii Școlii generale din comuna Frumușani și primarul localității. Discutînd despre construcțiile noi, despre bogăția cooperativei agricole de producție, despre viața îmbelșugată a locuitorilor, invitatul pionierilor s-a referit pe larg și la perspectivele de dezvoltare ale comunei. «La numeroasele înnoiri ce sînt propuse pentru anii care vin, au spus pionierii, vom contribui și noi, participînd cu tragere de inimă la toate acțiunile de înfrumusețare și bună gospodărire».*

● *Formații pionierești din sectorul 6 al Capitalei, distinse în cadrul fazei de masă a celei de a doua ediții a Festivalului Național «Cîntarea României», au prezentat o frumoasă serbare sub genericul* **«Pionierii cîntă țara»**.

● *Aproape două sute de pionieri și șoimi ai patriei din comuna Mărășești, județul Mehedinți, au prezentat la căminul cultural din localitate, în fața părinților și bunicilor lor, serbarea pionierească sugestiv intitulată* **«Noi creștem odată cu țara»**.

● **«Înflorești, Republică iubită»** *este titlul sub care s-a desfășurat montajul muzical-literar al pionierilor de la Școala generală din satul Bazga, comuna Răducăneni, județul Iași, în cinstea aniversării Republicii. Tot acestui eveniment, pionierii din comuna Dumești, același județ, i-au dedicat programul de cîntece și versuri intitulat* **«Te cîntăm cu drag, Republică mîndră»**

*

PE LUNGIMEA DE UNDĂ A VACANȚEI

● Rostirea emoționantă a Plugușorului este un moment pregătit cu însuflețire și de pionierii maramureșeni. Grupuri de pionieri și șoimi ai patriei din Baia Mare, Sighetu Marmației, Vișeu de Sus, Borșa, Cavnic, Tîrgu Lăpuș și din comunele de pe Valea Izei și Valea Vișeului, din zona Lăpușului, Țara Chioarului și a Codrului vor ura Plugușorul celor pe care-i admiră și îi respectă: comuniștii.

● Sub egida competiției naționale «Daciada», pionierii din Baraolt, județul Brașov, s-au întrecut în vioiciune și curaj pe pîrtiile sclipitoare ale zăpezii, la schi și săniuțe; ei și-au numit acțiunea «Mirajul zăpezii».

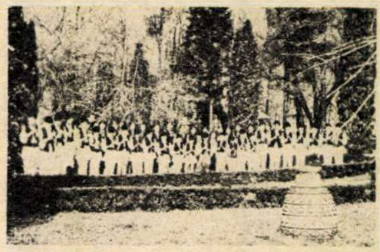

1. Pionierul Marius Tătaru, de la Școala generală nr. 4 din Turda, cunoscut tehnician printre colegii săi din județ, finisează un amplificator (fotografie: Alin Faur, clasa a VI-a, Școala generală nr. 1).

2. Printre cele mai promițătoare echipe artistice în actuala ediție a Festivalului Național «Cîntarea României»: echipa de fluierași din localitatea Vaideeni, județul Vîlcea.

3. O imagine familiară acestui anotimp: ultimele pregătiri pentru patinoar (foto: redacția gazetei «Semafor» — Casa pionierilor și șoimilor patriei din Tg. Jiu).

MARIA IACOBAN, clasa a VII-a — cercul de pictură «Minicrom», comuna Satu Mare, județul Suceava.

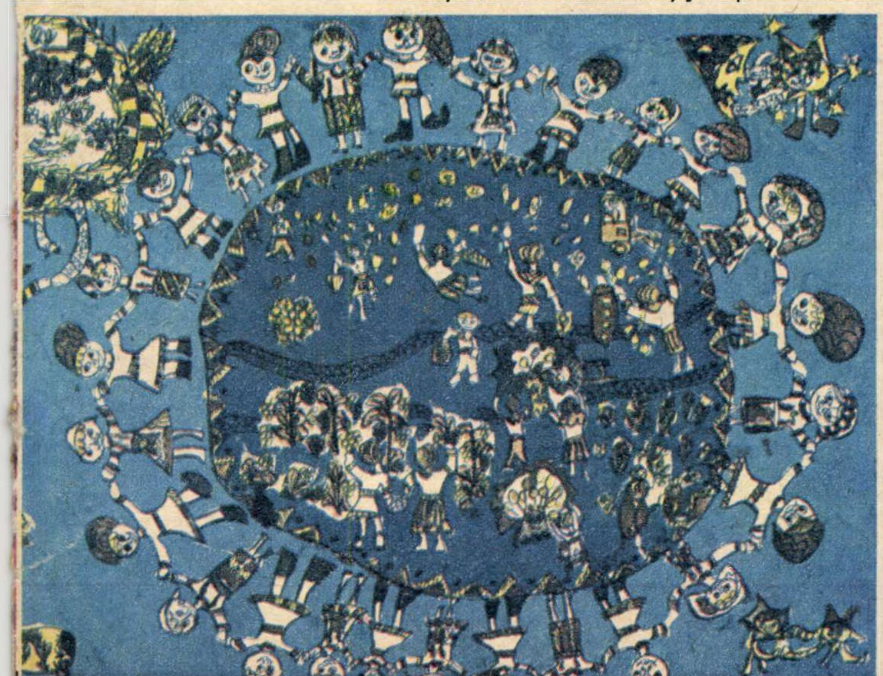

● «Asaltul cetății de zăpadă»: jocuri pe zăpadă pe care le-au organizat pionierii din localitatea Costuleni, județul Iași. În același județ, pionieri din comuna Bivolari și-au disputat Cupa «Pionierul» la tenis de masă, șah și patinaj.

● «Sub semnul prieteniei și frăției» s-au desfășurat tradiționale întîlniri cultural-sportive ale pionierilor români și maghiari din localitățile Valea Strîmbă și Voslăbeni, județul Harghita.

● Pionierii din județul Constanța și-au propus să cerceteze «misterele boltei cerești» (vizită la Planetarium), să afle și mai multe lucruri despre «Mit și adevăr» și dacă «Există o limită a cunoașterii?» (matinee științifice la căminul cultural din comuna Băneasa).

● În comuna Borșa, județul Iași, pionierii au organizat un concurs «Cine știe, cîștigă», în cadrul acțiunii județene «Știința, tehnica și viitorul».

LA MULȚI ANI!

Pentru cititorii revistei «CUTEZĂTORII», pentru toți pionierii fac o urare simplă, în tradiția poporului nostru: să creșteți mari, cu gînd curat și inimă voioasă!

Voi, pionierii, cutezători în fapte, mergeți pe drumul drept al pregătirii prin muncă pentru muncă. Pe acest drum vă doresc și în viitor noi succese spre bucuria părinților și educatorilor voștri, spre bucuria tuturor acelora care vă înconjoară cu dragoste și grijă.

Academician
ȘTEFAN MILCU

De fiecare dată întîlnirile pe care le-am avut cu pionierii mi-au produs impresii deosebite, m-au emoționat în cel mai înalt grad. Apreciez, la acești minunați cutezători, dragostea pe care o au față de învățătură și muncă, pasiunea pentru tehnică, spiritul inventiv, iubirea pentru nou, receptivitatea la sfaturile noastre, ale celor mai vîrstnici.

Ca unul dintre milioanele de oameni ai țării care, timp de peste 45 de ani a stat de veghe muncii, la vetrele focului nestins al industriei noastre, vă urez, în prag de An Nou, tuturor purtătorilor cravatei roșii cu tricolor, tuturor copiilor țării, multă fericire și sănătate, spor la carte și în muncă, noi și importante realizări în zborul vostru cutezător spre zorile comunismului patriei dragi.

VICTOR CONSTANTINESCU
Erou al Muncii Socialiste,
Combinatul de produse sodice,
Govora

Raze

Poate că cea din urmă jucărie
e un tren la drum frumos și greu
pe care ni se cere bărbăție
și-un pas în ritmul inimii mereu.

Se înăspriră brațele și mintea,
sudoarea muncii pune frunții nimb
iar visul care fuge înaintea
acestor clipe, ni-i oglinzi în timp.

Vorbim mai grav, cu vocea îngroșată
și gestul ni-e mai clar, mai așezat.
Toate poveștile cu-a fost odată
viața-n nou tipar le-a așezat.

Măsura faptelor ne-mbogățește
și mult ne place să ne știm părtași
cu umărul la tot ce-i omenește
de împlinit, în pulsul uriaș.

Dar nu sîntem roboți. O poezie
se-nalță-n dorul de-a ne ști eroi.
Și, iat-o cea din urmă jucărie
cum ne-nsoțește, drumețind cu noi.

În tot ce moștenim, cu brațul faur,
rîvnind să fim cinstiți și cu folos,
copilăria, umbra ei de aur
trimite raze, luminînd frumos.

AL. ANDRIȚOIU

BIOGRAFIA REPUBLICII, BIOGRAFIA NOASTRĂ, A TUTUROR

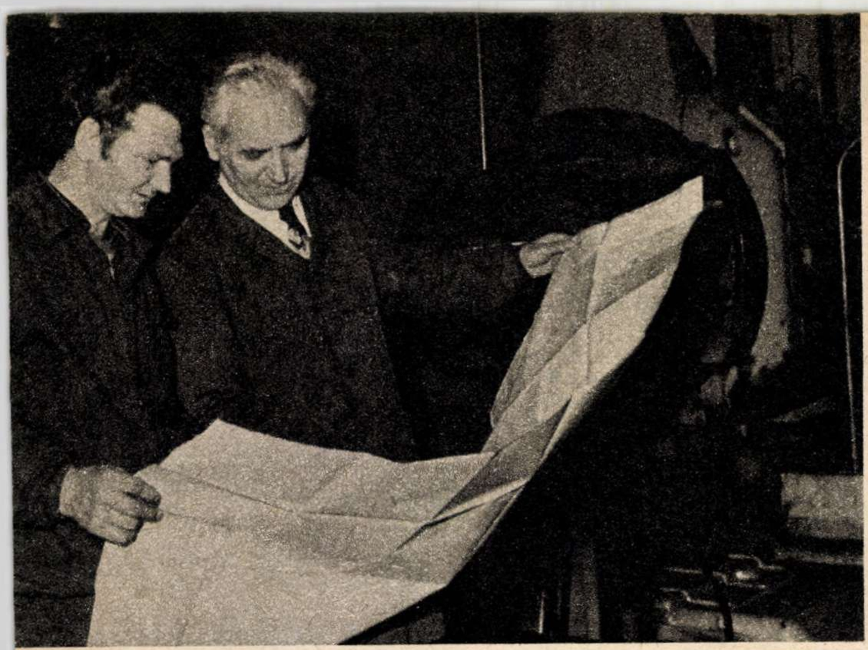

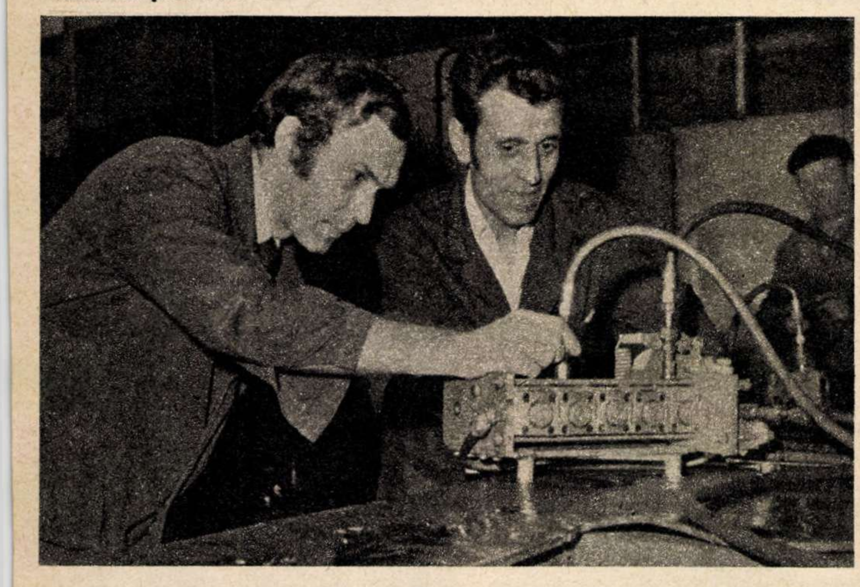

Maistrul Gheorghe Papuc (foto 1, dreapta), inginerul Ilie Papuc (foto 2, stînga) și strungărița Mirela Micu (foto 3) în ipostazele împlinirilor lor prin muncă.

Biografia de peste trei decenii a Republicii noastre se reflectă și poate fi citită la tot pasul în biografia fiecăruia dintre noi, în munca tuturor oamenilor de pe meleagurile românești, în faptele și în realizările lor, în modul lor de a gîndi și a acționa oriunde și oricînd.

Pentru cei care vor să o cunoască, biografia Republicii poate fi citită, de pildă, și-n istoria dezvoltării, în anii socialismului, a uneia dintre cele mai mari și renumite întreprinderi industriale din țara noastră — Uzina de utilaj petrolier «1 Mai» din Ploiești — precum și în biografia oricăruia dintre cei peste 14 000 de muncitori, tehnicieni și ingineri care lucrează pe platformele ei.

În 1938, actuala Uzină de utilaj petrolier «1 Mai» din Ploiești era o întreprindere mică de tot! Doar vreo patru sau cinci ateliere mai răsărite — după cum își amintesc cei mai vîrstnici —, în care se repara utilajul petrolier din schelele de extracție, utilaj adus în întregime de peste hotare. Așadar, un fel de activitate de întreținere. Acum, binecunoscută și apreciată în toată lumea pentru modernele instalații de foraj pe care le produce, amintita uzină e atît de mare încît îți trebuie o zi întreagă numai ca să-i străbați — mergînd repede! — toate secțiile și atelierele.

UN DRUM LUNG DE... 40 DE ANI

Și Gheorghe Papuc era mic în 1938. Avea doar 15 ani cînd a bătut la poarta uzinei. Fiu de țărani săraci din Căzăneștii de Ilfov, plecase de-acasă mînat de nevoi și se oprise aici cu dorința de-a învăța o meserie. Atîta doar și nimic mai mult. Nu îndrăznea, nu avea cum să îndrăznească să viseze mai mult.

Cîțiva ani buni a cunoscut toate avatarurile uceniciei de altădată. Copil la toate în atelierul de strungărie, trăgea cu ochiul cînd și cît putea la muncitori și la meșteri, «furînd» meseria la care visa. **«Că pe-atunci nu era ca azi. Școli erau puține și nu oricui îi dădea mîna să urmeze vreuna. Nu erau nici biblioteci tehnice, nici tratate și reviste de specialitate, nici cursuri de calificare. Veneai, și dacă puteai să «furi» meseria, bine, dacă nu, plecai cum ai venit. Și nu era deloc ușor. Cei care știau cîte ceva erau grozav de ascunși, păstrau cu strășnicie numai pentru ei ceea ce știau. Dacă unul se pricepea să calculeze conicitatea pieselor, de pildă — azi ceva la îndemîna oricui —, noi, ceilalți, ne uitam la el ca la un zeu. El însă nu ne-ar fi dezvăluit secretul pentru nimic în lume. N-am să uit niciodată cum meșterul meu se retrăgea într-un colț cînd avea de făcut un calcul, apoi ascundea cu grijă hîrtiile pe care lucrase sau le dădea foc. Se temea ca nu cumva să afle și altul ceea ce știa el și să-i ia pîinea. Pentru că se putea întîmpla și așa. Uzina era mică, locurile de muncă puține, iar noi ne aflam la cheremul patronilor. Și oricînd te puteai trezi pe drumuri...»**

Minte ageră și iscoditoare, Gheorghe Papuc reușește pînă la urmă să «fure» meserie atîta cîtă avea nevoie ca să ajungă strungar. Realizase, deci, ceea ce își propusese și de-acum știa că mai departe n-are cum să mai ajungă. Tot orizontul lui se oprea aici, la strung, și el se împăcase deja cu gîndul acesta. Dar evenimentele istorice care au urmat i-au oferit și lui, ca tuturor oamenilor muncii, posibilitatea să vadă și dincolo de acest orizont și să îndrăznească să viseze mai mult. Actul revoluționar al naționalizării, planurile de dezvoltare și modernizare a uzinei în care lucra i-au dat și lui aripi. **«De-acum uzina era a noastră, știam că lucrăm pentru noi și că numai de noi depinde viitorul ei și-al nostru și făceam și dădeam tot ceea ce puteam face și da»**

Impunîndu-se ca unul dintre cei mai buni meseriași, Gheorghe Papuc e trecut să lucreze, alături de cei mai pricepuți muncitori, în cea mai grea secție a uzinei — sculăria centrală. **«În anii aceia n-o duceam prea bine cu sculele, ne lipseau, dar aveam nevoie de ele ca de aer și apă, fără ele uzina nu se putea dezvolta și singura soluție era să le facem noi. Și le-am făcut. Uneori inventîndu-le pur și simplu din nou.»** Iar Gheorghe Papuc era sufletul acestei adevărate inimi a uzinei. Lucra la cele mai complicate repere și pe cele mai pretențioase mașini. Ca strungar mai întîi, apoi și ca rectificator pe mașini de filetat, pe care nu oricine le putea mînui. Se remarcă, între timp, și ca un bun organizator și, în mod firesc, e promovat șef de echipă. Între timp, ca tuturor celorlalți muncitori, i se oferă și lui posibilitatea să învețe. Și cu toate că ajunsese la o vîrstă cînd «**nu prea-mi stătea bine în bancă, iar la uzină aveam de lucru pînă peste cap**», învață totuși. Urmează cursul seral al școlii de maiștri pe care o termină cu calificative foarte bune. Și iată-l maistru, apoi maistru principal la sculărie, această «secție-cheie». Dar dezvoltarea vertiginoasă a uzinei îl împinge și mai sus: în 1968 e dată în exploatare o nouă, mare și modernă secție, mecanică 1, destinată fabricării de utilaj pentru industriile minieră și chimică. O secție cît o fabrică de mărime mijlocie, care ridică o mulțime de probleme, atît tehnice cît și de organizare. Cine e oare mai în măsură să le rezolve în cele mai bune condiții? Conducerea uzinei găsește că omul cel mai potrivit e comunistul Gheorghe Papuc. Drept care e detașat aici, ca maistru-șef al acesteia, funcție pe care o ocupă și în prezent.

La 15 ani, adolescentul timid, sosit de la țară, nici nu îndrăznea să viseze că va ajunge vreodată pînă aici, să conducă o asemenea secție cu peste 1 300 de oameni. Socialismul i-a oferit însă și lui, ca atîtor mii și mii de oameni ai muncii din întreaga țară, posibilitatea de-a se afirma pe deplin, de-a urca pe această înaltă treaptă a măiestriei și responsabilității muncitorești.

TATĂL — ȘI MAI DEPARTE FIUL

Biografia lui Ilie Papuc e, firește, mult mai scurtă și cu totul alta decît a tatălui său. Le unește, totuși, un numitor comun: faptul că amîndouă sînt strîns legate de aceeași uzină.

Cunoscînd uzina încă din anii copilăriei (**«Am vizitat-o și cu școala, cînd eram elev și pionier, dar mai ales în vacanțe, cînd tata mă aducea deseori aici»**), s-a legat sufletește de ea și de oamenii ei, descoperindu-și între timp și aptitudini pentru tehnică. Și, în modul cel mai firesc, după terminarea liceului **«n-am mai dat la chimie, cum avusesem de gînd inițial, ci la Institutul politehnic»**. A urmat facultatea de construcții de mașini, secția mașini-unelte și scule, și în 1969, cînd a absolvit-o, la cererea lui a fost repartizat aici ca inginer în secția aparatură pneumatică și hidraulică. Cu studii înalte dar mai ales cu o concepție muncitorească puternic implantată în conștiința lui, inginerului Ilie Papuc nu i-a fost prea greu să se afirme ca unul dintre tehnicienii tineri de bază și de viitor ai uzinei. Așa se face că în doar cîțiva ani ajunge șeful acestei secții pe care o conduce și în prezent cu rezultate foarte bune.

La vîrsta la care tatăl lui abia putea spune că a descoperit și stăpînește toate tainele meseriei de strungar, Ilie Papuc e inginerul-șef al unei deosebit de importante secții a uzinei, de produsele căreia depinde, în orice clipă, buna funcționare a tuturor instalațiilor românești de foraj, care lucrează în cele mai diverse colțuri ale lumii. Și nu numai a lor, ci și a altor utilaje — cum sînt, de pildă, basculantele produse la Brașov sau excavatoarele fabricate la Brăila. Așadar, fiul și-a întrecut tatăl. E și meritul lui, se-nțelege. Dar marele merit e al societății socialiste, care în anii luminoși ai Republicii oferă tuturor copiilor și tinerilor, fără nici o deosebire, minunate condiții de viață și de muncă, de plenară afirmare a aptitudinilor și posibilităților lor.

CONDIȚIA DE UCENIC, AZI

Ucenici mai sînt și azi. Și chiar mai mulți decît oricînd înainte. Dar cîtă deosebire între Gheorghe Papuc, ucenicul din 1938 și, de exemplu, Mirela Micu, ucenica din 1978. E o deosebire determinată nu atît de cei 40 de ani scurși între timp, cît de condițiile complet deosebite în care cei doi au învățat aceeași meserie, cea de strungar.

Și Mirela Micu e venită tot de la țară. Din comuna Mănești, județul Prahova. Și ea a bătut, în toamna trecută, la porțile uzinei, cu dorința de-a învăța o meserie. Terminase zece clase și **«cum îmi place tehnica, m-am hotărît să lucrez în acest domeniu».** Au primit-o în secția de aparatură pneumatică și hidraulică, condusă de tovarășul inginer Ilie Papuc. Și încă din prima zi i-au dat un strung. E adevărat, unul dintre cele mai simple, totuși o mașină bună. Și din ziua aceea a devenit «copilul» secției. Cu toții s-au oferit s-o ajute să învețe să mînuiască strungul: și muncitorii, și maistrul Emilian Sandu, și inginerul Ilie Papuc. Cu atîta răbdare și cu atîta tact, încît Mirela e și azi uimită. **«Odată, în primele săptămîni, am stricat niște piese. Dar nimeni nu m-a certat. Eu însă, de necaz, am plîns multă vreme»** Pe urmă însă și-a șters lacrimile și a continuat să învețe. Și după șase luni a trecut cu bine «proba de foc» și a devenit strungăriță.

«Meseria de strungar e una dintre cele mai complicate — ne spune maistrul Emilian Sandu. **Nu prea se poate învăța în șase luni».** Și totuși Mirela Micu e azi, la un an de la venirea ei în uzină, unul dintre strungarii de frunte și de bază ai amintitei secții. Știe că are de învățat mult și o face temeinic. Și-n uzină, în ceea ce privește meseria, și-n timpul liber, în care urmează cursurile la liceul seral de pe lîngă uzină. **«E o fată conștiincioasă, disciplinată și teribil de** ambițioasă» — ni se spune. Iar ea ne explică motivul acestor calități. **«Am fost primită aici cu brațele deschise, încă din prima zi. Și cu toate că la început mi-a fost destul de greu, datorită căldurii și înțelegerii cu care m-au înconjurat toți oamenii din secție, am ajuns să mă** simt **foarte bine. Lor, tuturor le datoresc faptul că am prins** așa **de repede meseria de strungar și că am îndrăgit mașina asta. Am îndrăgit-o cu adevărat și cînd sînt** plecată din uzină mi-e pur și simplu **dor de ea. Simt lipsa ei, și a** oamenilor de-aici. Ce m-aș face, **ce-aș fi eu fără mașina și fără oamenii aceștia? Cîștig bine, pînă la două mii pe lună și uneori chiar mai mult, sînt respectată pentru munca mea și mă simt om între oameni».**

La 19 ani, cîți are în prezent, Mirela Micu și-a ales fără nici un fel de greutăți și dificultăți drumul ei în viață. Un drum al muncii și al demnității pe care ți-o conferă aceasta. Un drum pe care se poate opri și aici, dacă vrea, dar pe care-l poate și continua. **«După terminarea liceului, voi încerca să urmez o facultate tehnică. Dacă voi reuși, bine, dacă nu, mă întorc la mașina mea».**

Spre deosebire de Gheorghe Papuc, în 1938, în 1978 Mirela Micu poate să îndrăznească să viseze oricît de mult. Și dacă va reuși să-și realizeze visul, va fi — vorba ei — bine, dacă nu, tot bine va fi. Meseria și mașina, și locul ei de muncă pe care și l-a cîștigat în doar șase luni de calificare, nu i-l va lua nimeni, niciodată.

*

Asemenea biografii, concludente pentru felul în care au crescut și cresc oamenii în anii socialismului, am cunoscut în multe alte locuri din țară, atît în marile citadele ale industriei — la combinatele siderurgice din Reșița, Hunedoara sau Galați, la combinatele de prelucrare a lemnului de la Suceava sau Drobeta Turnu-Severin, la Uzinele «23 August» din București sau la Combinatul chimic din Tîrgu Mureș, la Porțile de Fier sau la Hidrocentrala de pe Argeș, la Uzina «Rulmentul» din Alexandria sau la Uzinele «Tractorul» din Brașov — cît și pe șantiere, în gospodării agricole colective, în institute de cercetări. Practic, ele pot fi întîlnite la tot pasul. Sînt biografiile noastre, ale tuturor, din care se compune, strălucitoare prin înfăptuirile istorice din acești 31 de ani — înfăptuiri care au ridicat România socialistă pe înalte trepte de civilizație și progres — biografia Republicii.

C. DIACONU

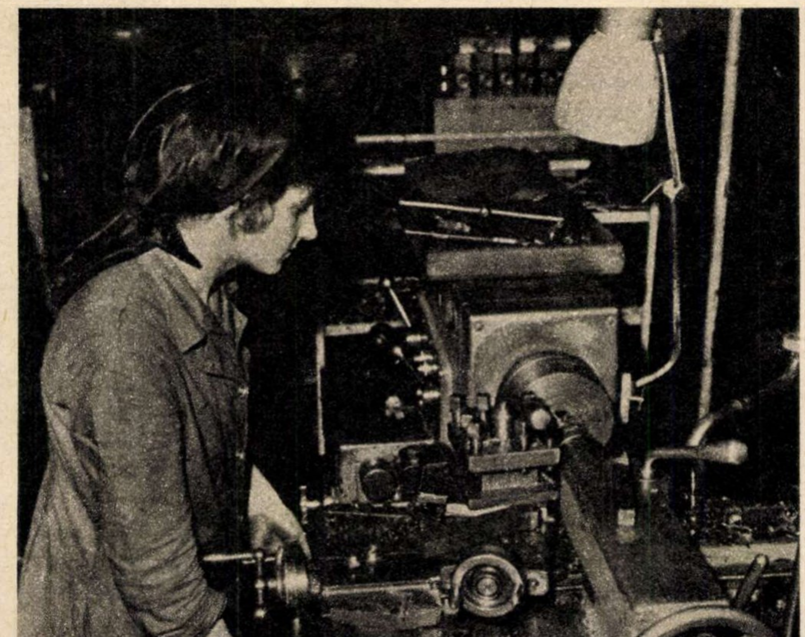

AFIȘ

● *Pionierii din sectorul 2 al Capitalei și-au dat întîlnire la Casa pionierilor și șoimilor patriei, la un matineu cultural artistic dedicat zilei de 30 Decembrie. Programul a avut drept generic* **«Republică, pămînt de glorii»** *și a fost alcătuit din poezii și cîntece patriotice.*

● *Tot cu prilejul aniversării Republicii, 600 de pionieri au fost prezenți la clubul întreprinderii de țevi «Republica» pentru a se întîlni cu Eroul Muncii Socialiste Gheorghe Buruc la un dialog despre muncă, cutezanță, spirit revoluționar. Tot cu acest prilej, pionierii au susținut pentru muncitorii din întreprindere spectacolul de muzică și poezie* **«Mulțumim din inimă partidului».** *În același timp, sub genericul* **«Ne pregătim să devenim demni urmași ai comuniștilor»,** *alte sute de pionieri s-au întîlnit cu muncitorii fruntași ai marilor uzine bucureștene «Timpuri Noi», «I.O.R.» și «I.A.S.B.».*

● *La Casa pionierilor și șoimilor patriei din sectorul 3, purtătorii cravatei roșii cu tricolor care se pregătesc alături de colegii lor din țară pentru participarea la marele concurs «Atelier 2000» folosesc zilele de vacanță în vederea executării machetelor cu care se vor prezenta la această mare competiție a fanteziei și inventivității.*

● *Patinoarul Floreasca cunoaște în aceste zile o mare animație. Zeci de pionieri s-au întrecut și continuă să se întreacă pentru titlul de:* **«Cel mai bun patinator».**

● *Pionieri de la Școlile generale nr. 66, 47, 52, 71 au expus cele mai frumoase desene în cîteva expoziții din holurile cinematografelor «Cosmos», «Aurora», «Miorița». Tema expozițiilor-* **«Românie — plai de aur»,** *constituie un omagiu pionieresc dedicat patriei.*

● *Într-una din sălile Muzeului de istorie al municipiului București, pionierii din cadrul cenaclului «George Bacovia» au citit, în cadrul unui matineu de poezie patriotică, din creațiile proprii. Participanții au vizitat apoi sălile dedicate marelui act al unirii Transilvaniei cu România. Totodată, în drumețiile de cunoaștere a Bucureștiului, pionierii sînt însoțiți de specialiști ai muzeului care dau prețioase explicații referitoare la istoria unor cartiere, a unor edificii din frumoasa noastră Capitală.*

● *Formațiile artistice ale Școlilor generale nr. 36, 93 și 113 prezintă frumoase programe de cîntece, jocuri și poezii pe scenele orășelului copiilor din Parcul tineretului.*

● *Pentru zilele de vacanță, Naționalul bucureștean oferă elevilor o selecție din repertoriul său alcătuit din piesele:* **«Peripețiile bravului soldat Svejk», «Coana Chirița», «Alexandru Lăpușneanu».**

● *Vacanța a debutat cu un spectacol literar-muzical desfășurat în sala de concerte a Conservatorului «Ciprian Porumbescu», pe care l-a prezentat cenaclul «Mihai Eminescu» al Casei centrale a pionierilor și șoimilor patriei și Muzeul literaturii române. Invitatul de onoare al cenaclului a fost poetul Romulus Vulpescu.*

Spectacolul a reunit o selecție din cele mai frumoase creații ale cenaclului. A urmat apoi un program de muzică clasică. Sub titlul «Glume fără catalog», pionierii au prezentat în încheiere un mănunchi de epigrame create în cadrul Semaforului.

PE LUNGIMEA DE UNDĂ A VACANȚEI

Aplauze pentru...

...inițiativa pionierilor membri ai Cineclubului Casei pionierilor și șoimilor patriei din Cluj-Napoca! Aplauze pentru îndrăzneții care în aceste zile de iarnă ne aduc aproape zilele calde ale verii cu farmecul munților și al mării...

Cum? Cu ajutorul filmului! De cînd? De curînd!

Dintr-o seară de iarnă, cînd în centrul orașului, în Piața Libertății și, mai precis, în vitrina hotelului, imagini colorate prezentau Munții Bihorului, platoul carstic Padiș, apusuri strălucitoare, seri de tabără cu vesele jocuri pionierești în jurul focului ce se înălța scînteietor printre vîrfuri de brazi, printre siluetele zvelte ale corturilor... Din seara cînd, plăcut surprinși de această noutate, numeroși locuitori ai orașului s-au oprit din drumul lor și au stat și-au admirat o antrenantă cronică pionierească de tabără intitulată «Copiii și muntele» și scurta comedie «După faptă, și răsplată» și filmele scurte: «Pictorița», «Iepurașul», «Șoricelul»...

Acum, în aceste zile de vacanță, pionierii Liana Șoșa, Nagy Ștefan, Remus Iouraș, Horațiu Cosma, împreună cu colegii lor mai mari Eugen Neamțu, Iașko Eva și alții — sub conducerea tovarășului Kiss Zoltan — desfășoară cu succes turneul filmului pionieresc prin grădinițe. Adesea își primesc prietenii mai mici, șoimii patriei, și în sala cineclubului, la film.

O inițiativă pionierească, o bucurie pentru cei mari și cei mici și multe, multe aplauze!

LIDIA NOVAC

TRICOLORUL ROMÂNESC PE MERIDIANE

O POLITICĂ DEDICATĂ PĂCII ȘI INDEPENDENȚEI POPOARELOR

În lumea contemporană, România socialistă ocupă un loc prestigios, pe măsura istoriei şi a prezentului său. Poporul nostru, care de-a lungul secolelor şi-a apărat cu atîta dîrzenie ființa națională, se bucură de un deosebit prestigiu datorită vocației sale constructive şi acțiunilor sale consecvente în favoarea păcii. Politica externă a României s-a impus lumii prin realismul ei, prin dinamism, principialitate, prin statornică şi originală acțiune pentru marile cauze ale umanității.

Întemeiată pe respectul propriei istorii şi, deopotrivă, pe respectul istoriei celorlalte popoare, politica externă a țării noastre este dedicată păcii şi independenței popoarelor. **Fermitatea şi consecvența cu care România socialistă, preşedintele țării, tovarăşul NICOLAE CEAUŞESCU, acționează în marele front al păcii, luciditatea, spiritul constructiv şi principialitatea cu care pledează pentru destindere şi pace sînt cunoscute în întreaga lume.** Promovînd cu consecvență o politică de pace şi înțelegere între popoare, prin care popoarele să colaboreze pe baza unor relații noi, de egalitate, încredere şi respect reciproc, România a relevat permanent necesitatea de a întreprinde acțiuni practice, concrete în scopul eliberării popoarelor de coşmarul războaielor, al stăvilirii cursei înarmărilor şi înaintării pe calea dezarmării.

Obiectiv esențial al politicii externe a țării, dezarmarea se bucură de cea mai mare atenție în principalele documente de partid şi de stat. În Programul adoptat la Congresul al XI-lea al partidului, în hotărîrea C.C. al P.C.R. din mai 1978, în alte documente interne şi internaționale, țara noastră a luat poziție fermă în favoarea începerii procesului de dezarmare, însoțind de fiecare dată poziția sa de principiu cu o serie de propuneri concrete. Pornind de la pericolele grave la adresa umanitătii si de la consecințele atît de nocive ale cursei înarmărilor, de la convingerea că un echilibru care să garanteze o securitate reală a popoarelor se poate obține prin coborîrea treptată a plafonului înarmărilor, România se pronunță şi militează consecvent pentru înghețarea şi reducerea treptată a cheltuielilor militare.

Uriaşa risipă de fonduri care se face anual în lume pentru înarmare, care apasă tot mai greu pe umerii popoarelor, constituie cel mai mare obstacol în calea prosperității, în calea eforturilor pentru lichidarea subdezvoltării. După cum arată statisticile mondiale, ca o sfidare a condiției umane, în timp ce pe Terra anului 1978 milioane şi milioane de oameni nu dispun de locuri de muncă, în timp ce aproape trei miliarde dintre locuitorii globului nu beneficiază de surse sigure de apă, 570 milioane de oameni sînt grav subnutriți, cinci milioane de copii din țările în curs de dezvoltare îşi pierd viata, anual, din cauza unor boli epidemice şi 250 milioane de copii sub 14 ani nu pot urma nici o şcoală, pe aceeaşi Terra sînt cheltuite, în scopuri de distrugere, sute de miliarde de dolari, sînt risipite uriaşe cantități de materii prime şi energie. Numai cu suma echivalentă cu cheltuielile militare pe 12 zile, în lume s-ar putea acoperi cheltuielile de bază — alimentație, sănătate, învățămînt, locuințe, servicii — pentru un miliard dintre cei mai săraci locuitori ai globului. Sînt doar cîteva exemple care demonstrează convingător caracterul realist, constructiv, profund umanist al «conceptului românesc de dezarmare». Partidul şi statul nostru au convingerea că stă în puterea popoarelor ca, acționînd unite, să asigure o pace trainică în lume. Numai într-un climat de pace, într-o lume fără arme şi fără războaie, ferite de amenințarea cu forța, popoarele pot trăi în demnitate, libere să-şi hotărască singure destinul. Această convingere determină politica largă de solidaritate şi colaborare internațională a României socialiste.

E. ROŞCA

PACE

Toți oamenii au, trebuie să aibă dreptul să respire, să muncească, să dorească un trai mai bun. Acum, cînd viața poate fi atît de uşoară, cînd civilizația a ajuns pe culmea cea mai înaltă, cînd maşinile au luat locul cailor şi căruțelor, acum, cînd roboții şi calculatoarele gîndesc pentru om şi în folosul omului, acum, cînd avioanele brăzdează cerul, cînd pămîntul şi apele îşi revarsă comorile în mîinile omului, acum, cînd pămîntul poate fi privit de pe Lună, mai sînt încă milioane de oameni care nu ştiu să citească sau măcar să-şi scrie numele, mai sînt încă oameni care nu au dreptul la o viață liniştită, mai sînt încă oameni care şi-au pierdut speranța în ziua de mîine, care au uitat sensul cuvîntului libertate, care au uitat cum este somnul într-un pat curat, că o haină nouă şi nu o zdreanță veche apără mai bine corpul de urgiile naturii.

Pentru că în timp ce unii oameni sînt îngropați în întunericul neştiinței de carte, în timp ce unii mor din cauza subnutriției, pe glob se fabrică arme, arme, arme!

Dar noi, copiii, zicem nu! Un nu hotărît.

Nu trebuie să mai existe război, nici arme, nici bombe. Nu trebuie să mai existe exploatatori şi exploatați, ură de rasă şi de culoare.

Dacă soții Curie ar fi ştiut că descoperirea lor va fi folosită pentru distrugerea Terrei ar fi renunțat la ea.

Să învățăm şi să căutăm calea dreaptă pentru pacea şi fericirea omenirii, nu război, nu arme, nu foc. Imaginea Terrei să rămînă albă, un alb curat, fără pete, un alb care să oglindească egalitatea şi frăția între oameni, iar pămîntul să-şi schimbe înfățişarea dintr-o fabrică de război şi arme nucleare într-o grădină înfloritoare. Porumbelul alb, simbol al păcii, să ne dea încrederea şi hotărîrea de a spune un nu categoric izbucnirii unui război nuclear care ar putea duce omenirea la cea mai mare catastrofă.

CĂTĂLINA NICOLETA ALDEA
clasa a VII-a C,
Liceul nr. 6, Bucureşti

CE S-AR PUTEA REALIZA CU FONDURILE OBȚINUTE PRIN ADOPTAREA PROPUNERII ROMÂNIEI DE REDUCERE CU 10 LA SUTĂ A ACTUALELOR BUGETE MILITARE (CARE TOTALIZEAZĂ 400 MILIARDE DOLARI):

- **Combaterea eficace a flagelului foametei pe glob (20 miliarde dolari).**
- **Electrificarea de oraşe şi sate cu o populație totală de 900 milioane locuitori (10 miliarde dolari).**
- **Eradicarea analfabetismului în lume (7 miliarde dolari).**
- **Transformarea Sahelului în cîmpie roditoare (3 miliarde dolari).**

Povara înarmărilor

- **Cu prețul unui tip nou de rachetă s-ar putea construi 340 000 şcoli primare.**
- **O mitralieră costă cît un tractor.**
- **Un tanc — cît 36 apartamente a trei camere fiecare sau cu necesarul achiziționării echipamentului pentru 520 clase a 30 de elevi fiecare.**
- **O rachetă intercontinentală — cît 500 săli de clasă.**
- **Un bombardier strategic costă cît 16 spitale moderne.**
- **Un submarin cu propulsie nucleară — cît 416 şcoli**

Patriei

Ţin urechea la pieptul tău
Şi aud visul oamenilor
Şi simt arderea lor înaltă,
Şi înţeleg zborul lor bătăios.

Ţin urechea la pieptul tău
Şi aud murmurul împlinirilor,
Şi simt binefacerea pîinii,
Şi înţeleg rostul nostru adînc.

Inima ta, ţară,
Mi se deschide ca o carte fermecată
Pentru iubirea ce ţi-o închin.

NINA DARIE
Cenaclul literar «Luceafărul»,
Şcoala generală Smîrdan-Suharău,
judeţul Botoşani

ROMAN FOILETON

startul

de VASILE NICOROVICI

XI

Orice excursie are surprizele ei, dar excursia noastră a avut mai multe surprize decît s-ar fi cuvenit, avînd în vedere durata ei scurtă. Întîia surpriză mi-a venit — cine ar fi spus-o? — chiar din partea tatii. Se făcuse sîmbătă după-amiază şi eu, luat de febra călătoriei, uitasem că trebuie să amîn vizita clasei noastre la Fabrica de agregate. Telefonez la numărul ce mi-l dăduse inginerul Octav Uriaşu, sun, sun... dar nu-mi răspunde nimeni. Ce să fac? Singura salvare era tata. Alerg la el ca să-l rog să-i spună lui Octav Uriaşu că, de luni, sîntem plecaţi în excursie. «Cum? Tu pleci luni? Şi cine te conduce la autobuz?» «O să-i spun eu lui Fane. că e în vacanţă», interveni mama, care se afla de faţă. «Nu se poate! Obligaţia asta îmi revine mie. O să-l rog prin telefon pe Panait ca să-mi obţină o învoire pentru trei ore». «Şi pe Octav Uriaşu cine-l anunţă, tăticule?» «Lasă că şi de asta am eu grijă...» Deci eu şi cu tata, împreună — pînă la autobuz. Ce surpriză! Mai toţi colegii mei veniseră cu mamele lor sau cu fraţii lor mai mari. Eu eram cu tata şi eram mîndru de asta. Se afla acolo şi tovarăşul profesor Axente Crăciun, îmbrăcat în canadiană, cu un rucsac mare în mînă. După ce le-am făcut cunoştinţă, profesorul a spus tatii: «Îmi pare bine, tovarăşe Ionescu. Aveţi un fiu...» Şi a început să mă laude. Eu — să intru în pămînt de jenă. Mai ales că alături erau Lili şi Stela, îmbrăcate amîndouă în treninguri cu dungă albă. Tata îmi spune: «E timpul să te duci la colegii tăi, Aurele!» Ne-am strîns mîinile, ca doi bărbaţi, şi tata s-a îndepărtat repede, cu trupul aplecat înainte, gînditor.

ROMAN FOILETON

M-am dus către Lili şi Stela. Eram îmbrăcat, ca şi ele, într-un trening cu dungă albă. Al meu — bleumarin, al lui Lili — bleu, al Stelei — roşu. Iată-l şi pe Traian, tot într-o bluză sport, de nailon, bej, şi tot cu dungă albă. Am fost anunţaţi să urcăm în autobuz, fiecare la locul stabilit dinainte. Dar — surpriză! — un scaun gol. Lipsea Toni! Lipsea şi Trică. Autobuzul se urni din loc, dar imediat înţepeni din nou, îmbrîncindu-ne înainte. Cînd ne-am revenit, l-am văzut pe Trică în autobuz, aşezat chiar pe scaunul de lîngă şofer.

«Dar ce-o fi cu Toni?» se nelinişti Stela. Drept răspuns, am auzit un rîs, rîsul lui Toni, inconfundabil, ca un behăit de ied. Toni se afla în autobuz. Dar unde? «E lîngă Dinu, în spatele Laurei» — îmi atrase atenţia Lili. L-am văzut şi eu. Era îmbrăcat în costumul lui de cosmonaut, tot cu dungă albă. Ceilalţi, din jurul său, printre care Laura şi Cezar, în pulovere groase, canadiene, ori trenciuri. Am înţeles ce se întîmplase. Toni se aşezase pe scaunul lui Trică. Trică se instalase, între timp, lîngă şofer, un bărbat puternic, cu faţa arsă de soare. «Dar noi nu cîntăm?» ne întrebă diriginta. Drept răspuns a răsunat un cîntec, apoi altul. Era o zi senină, soare, autobuzul gonea printr-o pădure de salcîmi, ne simţeam bine. Trică întrebă: «Tovarăşe profesor, cum semnalăm dacă vreunul din noi se pierde de autobuz?» «Ar fi mai bune să nu se piardă!» — observă profesoara dirigintă. «Eu propun să strigăm ca marinarii: «om la apă!» «Voi, copii, să fiţi atenţi! ne rugă diriginta. La opriri să nu vă depărtaţi de autobuz. Ca să auziţi cînd se claxonează de plecare! Promiteţi?» — «Daaaa!»... am strigat noi toţi, într-un glas.

În momentul acela autobuzul s-a oprit în loc. Ne aflam într-un oraş cu blocuri înalte, moderne, arătoase, cum sînt acelea din Drumul Taberei sau din Titan. Nu ştiam ce să cred. Să fi ajuns la Galaţi? «De ce ai oprit, tovarăşe?» îl întrebă profesorul Axente Crăciun pe şofer. «Păi n-aţi spus să opresc la Slobozia?» răspunse şoferul, nea Tudor, cum ne învăţasem, între timp, să-l strigăm. «Întocmai. Aşa am spus.» «Păi aici e Slobozia!» «Sloboziaaa! — făcu prelung profesorul, uitîndu-se uluit afară. Păi aici erau cocioabe şi străzi cu praf pe care circulau gîşte şi căruţe. E drept că n-am mai venit pe ruta asta de cîţiva anişori. Dar, oricum, n-aş fi crezut că...» De peste drum alergară spre autobuz trei pionieri. Unul dintre ei a deschis uşa autobuzului şi ne-a urat, de pe scară: «Bine aţi venit la Slobozia noastră! Această nouă capitală agro-alimentară a Bărăganului!» «Dar ce se fabrică aici?» — îl întrebă Cezar Dorobanţu, privind cu colţul ochilor către Traian. «Fabricăm pîinea ţării, aşa cum la Galaţi se fabrică oţelul. Avem şi fabrici de lapte, şi chiar şi fabrici de găini. Dar, răbdare, o să le vedeţi pe toate, chiar cu ochii voştri...» «Aveţi nevoie de motorişti?», se amestecă în vorbă Toni, crezînd că face o glumă. «Oho! şi încă de mulţi. Înscrieţi-vă la liceul agricol şi dacă reuşiti la examen — fiindcă aici profesorii sînt foarte exigenţi — o să vi se asigure condiţii excelente, casă, masă, haine şi, la absolvire — locuri de muncă după pofta inimii, în mijlocul naturii».

(Va urma)

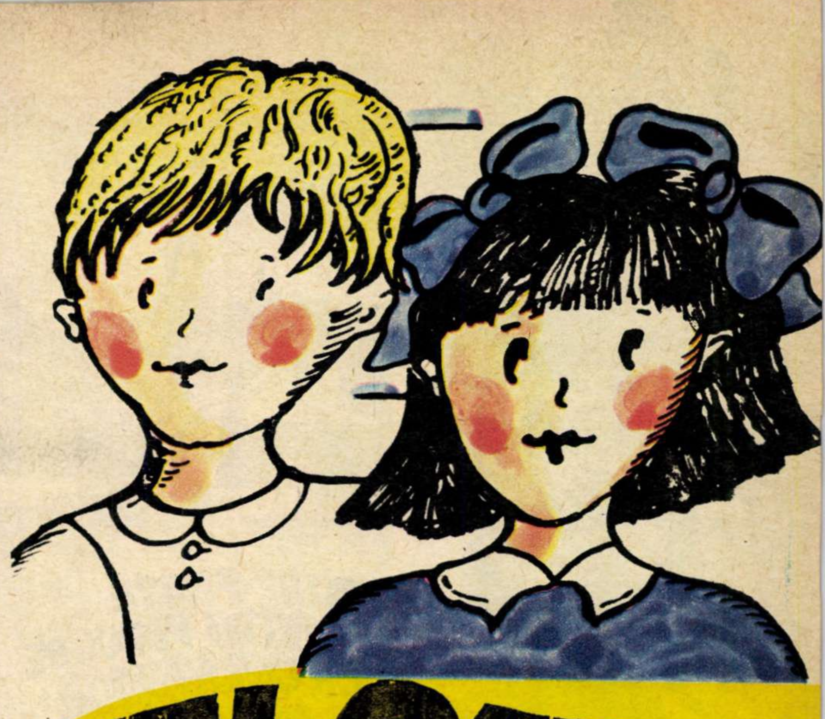

UN CÎMP CU FLORI*

SCHIŢA DE Ilie Tănăsache
ILUSTRAŢIE DE Chira Cristinel POPESCU

Totul a început în recreaţia mică. Şi a continuat pînă în recreaţia mare. Dacă, cumva, s-a încheiat cu adevărat atunci. Aşadar, îi spune Mariela lui Dinu, colegul ei de bancă:

— În piesa nouă ţi-am dat şi ţie un rol.

— Mulţumesc, dar nu cred să am timp. Ştii, matematica...

— Piesa e frumoasă.

— Tu întotdeauna ai ştiut să alegi.

— Acum îţi mulţumesc şi eu. Să ştii însă: şi rolul tău, deşi mic, e frumos.

— Sînt pe post de elev fruntaş? vru să ştie, aşa, din curiozitate, Dinu.

— Nţţ...

— Dacă-i unul cu giumbuşlucuri, degeaba. Nu am haz.

— Nţţ...

— Atunci?

— Eşti băiatul care dai o floare.

Cui?

— Teodorei.

— Eu?... Ei?... Flori?...

— Şi ce te miri atîta?

— Te întreb şi eu: cine mi-a pus caricatura la gazeta clasei? Teodora. Cine mi-a trîntit epigrama de pomină în care «Dinus» rima cu «sinus»? Teodora. Cine...

— Dar nu înţelegi că ea are doar un rol în piesă? Că doar întîmplător îi dai ei flori?

— Nici măcar întîmplător nu vreau.

— De ce?

— Nu-mi place să dau flori, de-aia!

— Dar dacă te rog eu frumos?

— Roagă-mă, dar să ştii că...

— Şi dacă-ţi spun cît de frumoasă este replica...

— Nu... Eu, e clar...

— «Ce-i o floare? Un semn de bucurie. Un gînd curat. Limpede ca o privire. Pur ca vîrsta noastră. Frumos ca o speranţă. E o întrebare nerostită, de-o gingaşă candoare. Primeşte-o deci şi bucură-te.» Ei, ce spui?

— Mda...

— Ştiam eu c-o să-ţi placă! jubilă Mariela.

— Da, dar eu Teodorei nu-i dau flori...

— Încăpăţînatule! Nu înţelegi că dai flori fetei din piesă? Că... Ştii ce, Dinule? Uite. Te rog. Te rog eu. Mult. Frumos. În genunchi, dacă vrei. Primeşte rolul. Închipuieşte-ţi că-mi dai mie florile acelea...

— Ei, atunci ar fi cu totul altceva, rosti Dinu.

Şi Mariela nu mai avu vreme să întrebe ce-i cu mirarea imensă din ochii băiatului pentru că deja intrase profesoara de geografie. Nici în recreaţia mare n-a avut vreme, deoarece a fost prinsă cu afişarea distribuţiei la noua piesă. Iar cînd a început ora de algebră, pe foaia de caiet a găsit desenat un adevărat cîmp de flori.

Era, cumva, şi acesta un răspuns la întrebarea nerostită?

«Bătrînul» de la Cernavodă stă puternic și neclintit la locul lui.

- UN FRATE PENTRU PODUL DE LA CERNAVODĂ
- LA CEL MAI ÎNALT NIVEL AL TEHNICII CONSTRUCTORILOR DE PODURI
- UN MUNTE DE UN MILION METRI CUBI DE PĂMÎNT DISLOCAT

UN NOU ARC DE TRIUMF PESTE DUNĂRE!

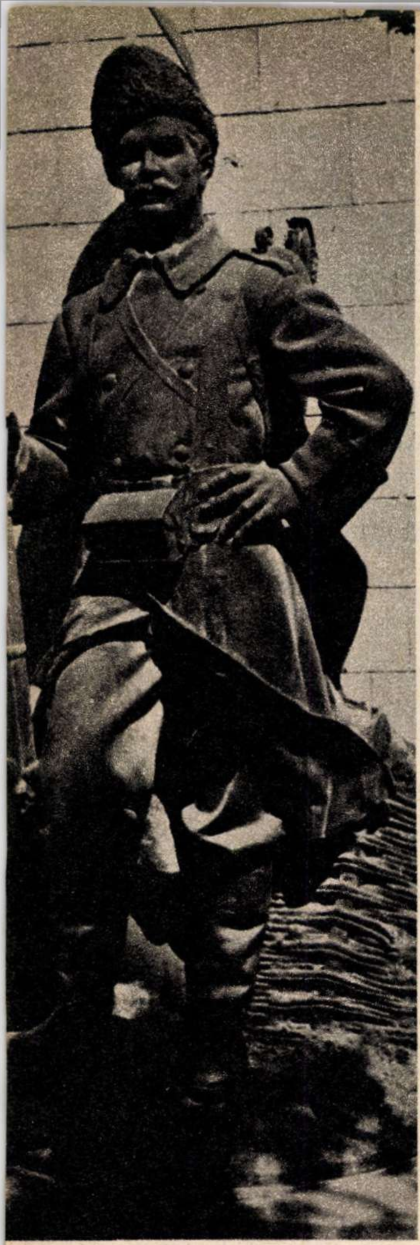

▲ **Unul din «dorobanții» care de peste 80 de ani stau de strajă la celebrul pod de la Cernavodă.**

Podul rutier peste Dunăre permite dezvoltarea continuă a transportului cu autovehicule de la și către litoral.

Aflat în trenul ce merge către Constanța, călătorul observă, la traversarea Dunării, un vast șantier unde se forează și se betonează — pe pămînt și în apă. Mulțimea de utilaje plutitoare prezente în zonă întregesc imaginea șantierului unui important obiectiv economic și social: noul pod peste Dunăre din zona Borcea. Aici, unde pămîntul urcă treptat din Lunca Dunării spre dealurile cu rădăcini de piatră de la Cernavodă, o grandioasă construcție va fi înălțată peste fluviul ce se îndreaptă tumultuos către mare. Realizarea noului sistem de legătură cu litoralul a devenit o necesitate datorită atît dezvoltării traficului pe calea ferată cît și creșterii numărului de autovehicule. Pe de altă parte, linia ferată București-Constanța este dublă pe întreaga distanță, cu excepția podului peste Dunăre.

Noua construcție va fi de fapt o «dublare» a podurilor de cale ferată construite acum mai bine de opt decenii de un grup de ingineri români în frunte cu Anghel Saligny Anghel Saligny, inginer și om de știință român, a cărui figură ați întîlnit-o și pe medalia Concursului de creație tehnico-științifică al pionierilor și școlarilor, a trăit între anii 1854—1925. El a folosit pentru prima oară în lume betonul armat la construcția silozurilor, a condus lucrări de amenajare a portului Constanța . Podul de la Cernavodă, realizat între anii 1890—1895, a reprezentat, de fapt, cea mai mare lucrare executată de personal românesc în secolul trecut. În actul care consemnează momentul inaugurării (emis la 14 septembrie 1895) se menționează, între al-

Construit cu puțini ani în urmă, podul de la Giurgeni — Vadul Oii reprezintă o realizare de înalt nivel tehnic.